SAS la Istanbul

Gerard de Villiers

Gérard de Villiers

SAS

SAS la Istanbul

V.2.0

V.2.0

ISBN:
973-9138-05-5

Coperta: Marius Costineanu

Ediţia a II-a
© 1965 Librairie Pion
© Presses de la Cité / Gérard de Villier, 1990 Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 1991

Gérard de Villiers

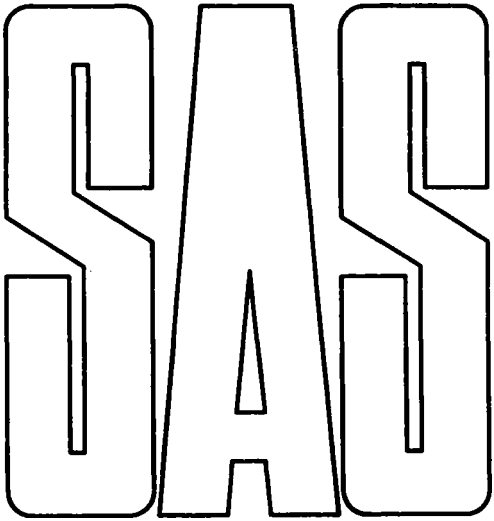

SAS la Istanbul

1991

Capitolul I.

Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge privea. Bosforul. De la etajul trei al hotelului Hilton din Istanbul, panorama era splendidă. Primele lumini tocmai începeau să se aprindă pe malul asiatic. Ambarcaţiunile defilau fără oprire prin faţa ochilor săi: un mare petrolier sovietic, două cargouri greceşti obosite, un vechi barcaz iugoslav încărcat la refuz cu lemn, ca şi alte vase de tonaj mai mic.

De la Marea Neagră până la Marea Marmara era un trafic continuu, ceea ce explică de ce, încă din secolul al XVII-lea, au existat lupte pentru stăpânirea Bosforului, această strâmtoare ca un gât de sticlă, de cincisprezece kilometri lungime.

Lui Malko, această privelişte îi amintea de fluviul pe care îl iubea cel mai mult pe lume – Dunărea. Sosise de o oră în această banală cameră de hotel, care nu era nici măcar climatizată. Bagajele şi le despachetase şi le aranjase impecabil: patru costume gri închis, identice (avea oroare de schimbări vestimentare) şi un mic teanc de cămăşi şi rufărie de corp.

După douăzeci de ani de meserie, era pentru a doua oară în Turcia. Dar memoria sa extraordinară îi conservase toate amintirile; ar fi putut descrie cu minuţiozitate fiecare din vechile case de lemn care bordau altădată strada pe care se afla acum Hilton-ul.

Avu un gând pentru misiunea datorită căreia se afla aici. Din nou probleme lipsite de interes. Deşi lucra de aproape un sfert de secol ca agent de informaţii, nu reuşise niciodată să se intereseze cu adevărat de dramele în care intervenea.

În fond, nu exista decât un singur lucru în care credea cu adevărat: castelul său.

Părăsi fereastra pentru a contempla fotografia panoramică, de un metru lungime, pe care o scosese din

valiză şi o etalase pe birou: castelul său, reşedinţa istorică a familiei Linge, unde îşi va trăi şi el ultimele zile. De douăzeci de ani, tot ceea ce câştiga era înghiţit de bătrânele pietre. Reuşise până acum să reconstituie sala de arme, salonul şi turnul de vest.

Era tot ce-i mai rămăsese după şaptesprezece generaţii de nobleţe feudală: era prinţ al Sfântului Imperiu Roman Germanic şi Alteţă Serenisimă.

La început, asta i-a impresionat foarte mult pe amicii săi americani de la CI.A.[1] Dar Alteţa Sa Serenisimă era un titlu prea lung pentru gustul american, aşa că deveni S.A.S.[2] pur şi simplu, iar mulţi dintre cei care i se adresau aşa nici nu cunoşteau semnificaţia acestei sigle.

Avea atâtea de făcut! Antreprenorul, care nu lucra practic decât numai pentru el, îl anunţase că trebuia terminat acoperişul înainte de venirea iernii; preţul: 50.000 dolari.

De aceea se afla în Turcia.

Castelului, odată restaurat, îi trebuia redat şi spaţiul său înconjurător natural. Şi aici problema era mai complicată, căci domeniul Linge fusese victima inocentă a unor rectificări de frontieră între Ungaria şi Austria.

Pe scurt, castelul era în teritoriu austriac, iar parcul – în teritoriu maghiar. Nu era mai mult teren în jurul zidurilor sale decât în jurul zidurilor unui pavilion de periferie.

La acest gând, Malko se simţea cuprins de furie. Ar fi fost nevoie de un alt război şi de o altă rectificare de frontiere pentru a-şi recupera patrimoniul. În alte vremuri, s-ar fi declanşat conflicte pentru mai puţin decât atât. Dar astăzi, existenţa armelor atomice anula o astfel de posibilitate.

Se privi în oglindă şi se găsi satisfăcător. Părul impecabil aplatizat, ca şi cele două riduri care îi înconjurau gura îi confereau un aer orgolios şi dispreţuitor în acelaşi timp. Ochii, mai ales, erau extraordinari: două pete de aur. De un galben profund, ca cei de felină. Câteodată nuanţa lor vira spre verde, dar asta era un semn de rău augur.

---

[1] C.I.A. – Central Inteligence Agency – Serviciul (agenţia) american de informaţii.

[2] S.A.S. – Son Altesse Serenisime – Alteţa Sa Serenisimă

La C.I.A. Era uneori supranumit I.B.M., datorită memoriei sale prodigioase. Putea să „recite” o carte după ce o citise de două ori, sau să recunoască o persoană, după douăzeci de ani, văzând-o douăzeci de secunde.

Satisfăcut de propriul examen, Malko se reîntoarse la fereastră. Se amuza contemplând moscheile înşiruite de-a lungul Bosforului când un strigăt îl făcu să ridice capul.

O masă întunecată venea drept asupra lui. Cineva căzuse pe fereastră de la câteva etaje mai sus. Omul trecu la câţiva centimetri de Malko, cu faţa deformată de teroare. Ţipătul său sfâşie atmosfera ca o sirenă.

S.A.S. Se simţi dintr-o dată foarte obosit. Avusese timp să recunoască, fugitiv, chipul omului cu care avea întâlnire a doua zi – căpitanul Carol Watson.

Capitolul II.

Coca zveltă şi neagră se înfigea rapid în valurile albastre ale Mării Marmara. Periscoapele lui *Memphis* lăsară câteva clipe o dâră de spumă, apoi nu mai rămase decât un bolborosit de ape, care se împrăştie şi acela, repede.

Pe pasarela lui *Skylark,* vasul de escortă al lui *Memphis,* specializat în operaţii de prim-ajutor submarine, locotenentul Bob Rydell cuplă radiotelegraful care făcea legătura cu *Memphis.* Imediat în căşti se auzi mormăitul aspru al unui avertizor, apoi vocea căpitanului Harvey ordonând:

— *Dive, dive* (imersiune). Rydell luă microfonul.

— Harvey, Harvey, cum mă auzi?

Vocea lui Harvey se auzi imediat, puternică şi clară.

— Cinci pe cinci. Ne îndreptăm spre est-nord-est. Viteză maximă. Adâncime maximă. Vom reveni la suprafaţă spre sfârşitul zilei. La fiecare sfert de oră vă voi expedia un „Gertrude”. *Over* (terminat).

— O.K. Recepţionat perfect. *Over.*

Skylark se deplasa în ritm susţinut. Timpul era magnific. Niciun nor, doar un uşor clipocit de valuri. Destins, Rydell îşi aprinse o ţigară. Aceste manevre nu aveau, în fond, nimic dezagreabil. Şi apoi ce senzaţie minunată să te simţi, pe această mică ambarcaţiune, protejat de întreaga flotă a VI-a a Statelor Unite. Îşi lăsă privirea să rătăcească spre orizont.

Între coasta turcă şi vas se profila silueta plată şi cenuşie a lui *Enterprise*, cel mai mare portavion al flotei. De jur împrejur, un roi de distrugătoare, vase de alimentare, torpiloare, dansau un balet graţios de câini de pază bine dresaţi.

Un elicopter portocaliu trecu zbârnâind. Asigura legătura între diferite ambarcaţiuni.

Rydell simţi deodată o prezenţă. Se întoarse. Un ofiţer îi zâmbea, blond şi ars de soare.

— Watson, ce dracu’ faci aici? Te-au uitat!

Celălalt îşi clătină capul, râzând.

— Nu, nu. Mi-a fost luat locul. Un tip, civil, venit de la

Washington. Voia să experimenteze o chestie la sonar. Cu atât mai bine. Asta îmi procură o după amiază de soare. Şi diseară voi ajunge acasă.

La bordul lui *Memphis,* Carol Watson era ofiţerul însărcinat cu sonarul, aparat electronic capabil să sesizeze apropierea altui vas, de suprafaţă sau submarin.

Radiotelefonul ţârâi.

— Aici, Harvey, anunţă vocea clară. Suntem la viteza maximă şi am depăşit adâncimea „G”. Totul este bine. *Over.*

— Recepţionat bine. *Over.*

Rydell şi-l imagina pe căpitanul Harvey, instalat lângă impresionantul său tablou de bord, în chioşcul enorm, înconjurat de trei timonieri. El ar fi vrut să lucreze pe un submarin. Din păcate, chiar de la intrarea sa în Marina Statelor Unite, fusese specializat în vânătoarea de submarine.

— Ce înseamnă „G”, întrebă Watson. De ce nu anunţă clar?

— Şi ruşii atunci? Doar n-ai vrea să le dai şi planul navei? Nu uita că suntem la 500 km de Sevastopol şi că ei au cu siguranţă staţii de ascultare pe toate şalupele lor care traversează. Bosforul. Aşteaptă, o să-ţi spun.

Consultă rapid un tabel.

— Asta înseamnă 250 metri. Mai poate încă coborî.

Watson reflectă. Într-adevăr, *Memphis* făcea încă parte din materialul ultrasecret al Marinei. Submarin atomic, al optulea intrat în serviciu, avea unica sarcină de a detecta şi vâna submarinele inamice. În afară de lungime, 83 metri şi de rază de acţiune circa 100.000 km, aproape toate celelalte caracteristici erau necunoscute. Se ştia numai că era, din toate submarinele cunoscute în lume, cel mai rapid, cel care cobora cel mai adânc şi mai silenţios.

Era capabil să plonjeze sau să urce spre suprafaţă cu înfricoşătoarea viteză de 300 în/minut... Un bun câine de pază pentru Mediterana. Cu ajutorul sonarului cu ultrasunete şi al echipamentului de detecţie radioactivă, putea repera orice alt submarin înainte de a fi detectat el însuşi.

Întreaga Flotă a VI-a se prelungea acum pe lângă coasta Asiei în direcţia Strâmtorii Dardanele. Îngusta Mare Marmara nu era de ajuns pentru evoluţiile sale.

Mesajele ajungeau din sfert în sfert de oră, asigurate şi regulate.

Legănat de hulă, Rydell moţăia într-un fotoliu de pânză, ascultând vocea lui Harvey. Din fundul mării această voce anunţă, foarte calmă:

— Suntem la adâncimea „M". Ne oprim pentru anumite verificări. Vă vom ţine la curent.

Rydell notă ora: 10,45. *Skylark* se învârtea în cerc. Şase avioane de vânătoare Seawolf trecură la rasul apei, aterizând pe *Enterprise.* Această manevră de rutină în ape prietene – Turcia fiind membru al NATO – devenise un eveniment ce nu mai interesa pe nimeni.

Vocea lui Harvey se făcu din nou auzită.

— Avem o mică problemă cu sonarul. Suntem obligaţi să-l scoatem din uz. Vă vom ţine la curent.

Watson îşi încreţi sprâncenele.

— Dobitocul ăsta de civil o să-mi demoleze jucăria. Este mai delicată decât un bibelou. Cu aşa ceva nu te aventurezi în locuri dubioase. Este ca şi când te-ai plimba, orb şi surd, în mijlocul unei bande de răufăcători.

— Aici nu ai de ce să te temi, spuse Rydell. Ultima dată când a fost văzut un submarin rusesc era în 1956. Gândeşte-te, ar trebui să vină de la Murmansk sau Vladivostok. Aşa că ce să…

Vocea lui Harvey îl întrerupse:

— Am detectat o uşoară creştere a radioactivităţii. Controlăm. *Over.*

Dintr-o dată, Rydell rupse vârful creionului notând ora. 10.57. Cei doi ofiţeri se priviră.

— Este imposibil, făcu Watson.

Rydell clătină din cap.

— Ruşii au şi ei submarine atomice. Şase, conform experţilor de la C.I.A., nouă după cei de la Marină. Şi dacă radioactivitatea creşte în zonă, asta nu poate însemna decât un singur lucru: există un alt submarin care bântuie pe aici.

— Eşti ţicnit! Aici, în Marea Marmara, un fund de sac cu Bosforul la gât, cu plasele şi minele submarine şi cu toată Flota a VI-a pe deasupra!

Watson făcu un gest larg cu braţul, indicând spaţiul de jur împrejurul său:

— Priveşte, este ca o chiuvetă!

— Bun, vom vedea. În orice caz, eu alertez *Enterprise-ul.*

Prin tubul acustic, chemă radiotelegrafistul şi-i dădu ordinul de a transmite un mesaj codificat.

Gânditor, Watson privea marea strălucind în depărtare, acolo unde se afla *Memphis-ul* cu cei 129 de camarazi. O surdă nelinişte îl cuprinse. Ar fi dat mult să se afle acum la bordul submarinului. Era singurul capabil să exploateze la maximum toate posibilităţile sonarului. Tresări la auzul vocii ce se auzi din nou din difuzor.

— Aici Harvey. Creşterea radioactivităţii este confirmată. Dar sonarul nostru nu funcţionează corect. Puteţi să ne înlocuiţi? *Over.*

Watson se năpusti smulgând aproape microfonul din mâinile lui Rydell.

— Ce s-a întâmplat cu sonarul meu? Daţi-mi-l pe inginerul civil. O să-i explic lui.

— Inutil, întrerupse vocea clară a lui Harvey, am testat un dispozitiv experimental care l-a dereglat. Vom urca la suprafaţă imediat ce vom încheia verificările relative la radioactivitate. *Over.*

Aproape imediat, un sunet strident ieşi din difuzor: sirena de alarmă de pe *Memphis.* Căpitanul Harvey îşi punea submarinul în stare de luptă. Un pericol îl ameninţa. Şi el ştia ce înseamnă creşterea radioactivităţii…

Rydell schiţa febril pe bloc-notes mesaje ce erau duse imediat radiotelegrafistului. I se aduse o hârtie galbenă pe care o arătă lui Watson.

— Nici un submarin identificat în zonă, în afară de *Memphis.*

Watson scoase un suspin de uşurare.

— Probabil că detectorul este dereglat, ca şi sonarul. Era imposibil.

În aceeaşi clipă vocea lui Harvey răsună în difuzor:

— Credem că am localizat sursa de radioactivitate. Ne îndreptăm chiar dedesubtul ei. Adâncime „E”. Vom relua adâncimea „L”. *Over.*

În căşti, Rydell auzi zgomotul caracteristic evacuării apei din tancurile de balast. *Memphis* urca. Îşi notă ora: 11.13. Deodată, zburând deasupra valurilor cu un uruit infernal de rotor, apăru un elicopter care se aşeză pe punte, la piciorul pasarelei unde se aflau Rydell şi Watson.

Un om ieşi din elicopter, urcând imediat scara pasarelei.

— Este amiralul Cooper, şopti Rydell. Vine după veşti noi.

Ofiţerul superior se îndreptă glonţ spre Rydell.

— Ei? Aveţi legătura cu 593?

Era numărul de cod pentru *Memphis.* Având sediul pe *Enterprise,* Cooper era prea departe pentru a capta mesajele submarinului. Numai *Skylark* păstra contactul cu acesta.

— Am legătura, afirmă Rydell.

— Chemaţi-l pe 593, ordonă Cooper.

Rydell apăsă pe comanda microfonului.

— Harvey, Harvey, aici *Skylark,* comunicaţi capul şi poziţia.

Nici un răspuns. Microfonul pârâia încetişor.

— Acum două minute am vorbit cu el, gemu Rydell.

Cei trei bărbaţi fixau microfonul mut. Amiralul se întoarse spre marinarul care îl însoţea, dotat cu un post de emisie pe unde scurte.

— Escadrilele C şi D să decoleze imediat, iar vasele de escortă să se îndrepte spre ultima poziţie semnalată a lui 593.

Se reîntoarse spre Rydell.

— Continuă să-i chemi.

Rydell se aplecă spre microfon şi strigă aproape:

— Harvey, comunică direcţia!

Nimic.

Amiralul Cooper smulse microfonul din mâinile locotenentului. O venă îi pulsa nebuneşte pe frunte.

— Aici amiralul Cooper, chemă el. Harvey, comunică-mi imediat poziţia! Mai stăpâneşti vasul?

În microfon se auziră din nou pârâituri. Apoi o explozie,

surdă ca un tunet îndepărtat, făcu să vibreze microfonul.

Rydell păli.

— Harvey, urlă el.

Degetul său mare apăsa frenetic pe un buton roşu aflat pe pupitrul de comandă din faţă. Sirena începu să sune pe puntea lui *Skylark.*

Livid, Watson repeta:

— Nu este posibil, nu este posibil!

Deodată, din microfon izbucniră nişte cuvinte, mutilate, tăiate, pierdute printre scârţâituri şi bubuituri.

— Imposibil… suprafaţă… atinşi… explozie faţă dreapta… depăşim… adâncime experimentală.

Urmară câteva secunde de linişte. Apoi cei trei bărbaţi auziră distinct un zgomot surd comparabil cu cel al unui zid care se năruie…

Mai auziră apoi câteva fragmente de cuvinte, neinteligibile. Acolo, sub apele Mediteranei, *Memphis-ul* încerca să-şi dicteze testamentul.

Rydell era livid. Cunoştea bine acest zgomot. Îl auzise de multe ori în timpul războiului. Însemna că submarinul era strivit, zdrobit de presiunea apei. Atunci acest zgomot îl umplea de bucurie, căci era vorba de adversari.

Dar acum zgomotul semnifica faptul că zeci de prieteni erau în agonie, lângă el, în plină pace, în anul 1969.

— Trimiteţi toate elicopterele disponibile acolo, ordonă amiralul.

Deja *Skylark* înainta cu toată viteza capabilă. Curbat peste microfon, Rydell chema submarinul încontinuu. În picioare, în spatele lui, Watson fixa microfonul fără să-l vadă, cu ochii plini de lacrimi. Ar fi trebuit să fie şi el acolo, jos, cu camarazii.

Rampele de lansare de grenade submarine erau pregătite.

O escadrilă de avioane vânătoare de submarine, de tip F 86, armate cu rachete aer-apă, trecu pe deasupra lui *Skylark.* Mai multe elicoptere survolau deja în cerc punctul presupus a fi ocupat de *Memphis.*

— Dar ce s-a întâmplat? izbucni Watson. Este incredibil! Un submarin rusesc în Marea Marmara!

— Dacă este rusesc, îl vom prinde, mârâi Rydell, chiar dacă va trebui să stăm aici trei luni!

O serie de explozii surde îi făcu să tresară. Amiralul lansase o jerbă de grenade de exerciţiu, semnal convenit de urcare imediată la suprafaţă pentru *Memphis.*

Rydell ridică trist din umeri.

— Nu va mai urca niciodată.

Deodată o rachetă roşie explodă pe cer, lansată de un elicopter.

Cei doi ofiţeri se repeziră la binocluri. Câteva secunde mai târziu le coborâră de la ochi şi se priviră în tăcere: la două mile spre vest de *Skylark,* o pată enormă de ulei urca încet spre suprafaţă. Era semnul dezastrului. Spintecat, *Memphis* îşi pierdea sângele.

Agăţat cu mâinile de bastingaj, Watson plângea în tăcere. Nu-şi va mai revedea niciodată prietenii – pe Harvey, atât de vesel şi curajos, pe taciturnul Smiths, pe atâţia alţii.

O imensă furie îl cuprinse.

— Ce o să facem? se înroşi el la faţă. Există un submarin care a lansat această torpilă!

Rydell ridică din umeri.

— Toate sonarele flotei sunt pe fază. Ar auzi şi un peşte strănutând. Dar, dacă există prin preajmă un submarin necunoscut, atunci acesta aşteaptă, imobil, între două ape, ca noi să plecăm de aici pentru ca să spele şi el putina. Depinde de cine are mai multă răbdare…

— Ce şanse are să scape?

— Într-o mare îngustă ca asta, nici una din zece. Şi atunci, să vezi petrecere. Cooper a dat ordin să-l facem mici fărâme!

Timp de câteva ore, nu se mai petrecu nimic. *Skylark* se oprise lângă pata de ulei, iar scafandrii plonjau necontenit, în speranţa de a mai recupera măcar o rămăşiţă oarecare.

Dar nimic nu urca la suprafaţa apei, în afara uleiului negru şi gros şi care se împrăştia în valuri. În depărtare, coasta turcă începea să se estompeze într-o brumă albăstrie. La nord, primele lumini ale Istanbulului formau un halou luminos.

Pe toate navele Flotei a VI-a, drapelele erau arborate în bernă. La bordul lui *Enterprise* amiralul Cooper examina, pagină cu pagină, dosarul secret al submarinelor sovietice. Toate cele a căror existenţă era cunoscută se aflau la antipozii Mării Marmara.

Evident, exista o şansă infimă ca *Memphis* să fi fost victima unui sabotaj sau a unei explozii accidentale. Totul era să aştepţi. Dacă un submarin inamic se afla prin preajmă, într-un final tot trebuia să se mişte.

Frunzări rapid un teanc de hârtii. Telegramele de la Washington începeau să curgă. Diferenţa de fus orar făcea ca tipii de la C.I.A. Şi de la Serviciul de Informaţii al Marinei să afle de-abia acum vestea. Oficial, *Memphis* era raportat ca fiind în întârziere faţă de ora prevăzută pentru încheierea manevrei.

Amiralul sună, un marinar pătrunse în cabină.

— Anunţaţi toţi comandanţii de unităţi. Conferinţă aici peste două ore. Să fie aduşi cu elicopterele.

Şi Cooper începu redactarea unei lungi telegrame adresate Statului major al Marinei.

La ora trei dimineaţa se produse deznodământul. Toate navele se opriseră în întuneric în aşteptare. În timpul conferinţei, amiralul nu se pierdu în cuvinte:

— Vreau ca pânda să nu înceteze nici o secundă. Dacă există într-adevăr un submarin rus în preajmă, trebuie să-l găsim şi să-l distrugem. Este o chestiune vitală pentru ţara noastră.

Ofiţerul de la sonar de pe distrugătorul *Vagrant* preluase personal veghea la bordul navei sale: fratele său era ofiţer-mecanic pe *Memphis.* Era la a şasea ceaşcă de cafea când o pată verde îi apăru pe ecranul catodic. Fascinat, ofiţerul o urmări pulsând pe ecran. Pe bâjbâite, apucă microfonul legat cu toate celelalte posturi de ascultare ale flotei şi anunţă cu voce scăzută:

— Obiect neidentificat în imersiune cap nord-nord-vest.

Aproape în aceeaşi secundă, toate posturile de observaţie confirmară: după toate aparenţele, un submarin neidentificat se strecura, pe sub navele Flotilei a VI-a, în direcţia Bosforului.

Amiralul dormea gata echipat când fu trezit spre a i se anunţa vestea.

— Nici o navă nu se mişcă, ordonă el. Urmăriţi-i traseul.

Cinci minute mai târziu, era la postul de veghe de pe *Enterprise.* Febrili, ofiţerii notau pe o hartă traseul indicat de aparatele de ascultare.

— Daţi avioanelor ordinul de decolare, ordonă Cooper. Să se învârtă deasupra noastră aşteptând instrucţiunile.

Luă ascensorul care ducea la duneta superioară. Enorma clădire clocotea de activitate. Primul avion torpilor era deja la capătul punţii de decolare, cu reactoarele şuierând.

Noaptea era senină. Aproape nici un nor pe cer. Se distingeau vag siluetele a două distrugătoare. Spre nord, luminile Istanbulului aprindeau cerul. De partea cealaltă, Marea Neagră şi Rusia…

Cooper avu o strângere de inimă gândindu-se la *Memphis.* „Invulnerabil”, declaraseră experţii la lansare. Şi totuşi. Dar de ce fusese atacat?

Un ofiţer apăru, salută şi prezentă o hârtie. Cooper o citi. Era raportul staţiei de ascultare.

— Submarinul neidentificat se îndreaptă spre nord-nord-vest, cap 130. Viteza 30 de noduri. Adâncime 100 metri.

Harta arăta clar că urma pleca dintr-un punct vecin celui unde dispăruse *Memphis* şi se îndrepta drept spre Bosfor.

Amiralul îşi şterse fruntea cu palma.

— Bosforul! Dar este nebun! Este un fund de sac. Nu are nici o şansă la mie să treacă printre mine, plasele antisubmarine şi detectoare de sunet turce.

Deodată, un gând îngrozitor îl făcu să tresară.

— Şi dacă este unul turc, un aliat, care a comis o eroare înspăimântătoare?

Coborî cu toată viteza şi pătrunse în cabina sa.

— Apelaţi, codificat, cartierul general al marinei turceşti, ordonă el şi întrebaţi dacă au vreun submarin în misiune. Urgent. Răspunsul să fie tot codificat.

Cinci minute mai târziu, radiotelegrafistul aduse mesajul cifrat:

— Nici un submersibil în misiune, răspundea Ankara.

Cooper inspiră profund şi luă microfonul care făcea

legătura cu şeful operaţiunilor.

— Ordon ca submarinul necunoscut să fie distrus prin toate mijloacele, articulă el net cuvintele.

Deja, cele douăsprezece Jet-uri decolate de pe portavioane se înclinau graţios şi se năpusteau spre ţintă. Erau dotate cu rachete aer-apă echipate cu capete detectoare, capabile să lovească submarinul în imersiune.

Prima rafală de rachete porni în momentul în care *Skylark* sosea deasupra submarinului. Locotenentul Rydell se afla în picioare pe pasarelă.

— Daţi-i drumul, urlă el în interfon.

O primă salvă de grenade submarine porni din pupa navei. Suficient pentru a pulveriza orice submarin. *Skylark* descrise un semicerc pentru a reveni deasupra obiectivului. Jet-urile, la rândul lor, reveniră în picaj spre mare iar rachetele lor se înfipseră şuierând în ape.

De pe pasarela sa, amiralul Cooper observa operaţiunile. Începea să se facă ziuă. Siluetele navelor începeau să se decupeze pe fondul clar-obscur. De nu s-ar pierde vreun proiectil care să lovească din greşeală un cargou inocent! Toată acţiunea producea un vacarm infernal. Trebuia explicat turcilor motivul acestor neprevăzute „manevre”.

Deodată apăru un ofiţer gâfâind:

— Domnule amiral, avioanele semnalează că submarinul apare la suprafaţă, în mijlocul unei pete de ulei!

— Merg într-acolo.

Amiralul Cooper coborî scara val-vârtej. Un elicopter aştepta, cu palele rotindu-se deja şi decolă imediat ce Cooper îşi cuplă centura de siguranţă.

Câteva minute le fură de ajuns pentru a ajunge la submarin. Avioanele făceau ronduri deasupra locului. Cei doi ofiţeri scrutară valurile cenuşii şi reperară imediat submarinul. Un lung fus negru din care nu se distingea decât partea anterioară şi o bucată de chioşc înconjurat de un fel de balustradă.

Nici un semn de viaţă.

— Dacă ar ieşi puţin mai mult, murmură Cooper. Pentru moment ar putea fi orice.

Dar submarinul necunoscut continua să plutească între

două ape, ca o balenă rănită. Toate chepengurile erau închise. Amiralul luă microfonul aflat în faţa sa şi strigă pentru a acoperi zgomotul motoarelor:

— Aici *Ventilateur-leader,* aţi făcut fotografii?

— Aici *Red-leader,* răspunse prompt o voce nazală. Am făcut mai multe clişee în infraroşu.

Amiralul tăcu o clipă apoi ordonă calm:

— Aici *Ventilateur-leader.* Către *Red-leader.* Scufundaţi obiectivul.

Lângă el, ofiţerul tresări şi-l privi pieziş. Amiralul se întoarse spre el şi spuse:

— Aţi vrea probabil să-l remorcăm până la Istanbul şi să le explicăm ruşilor că în timp de pace le-am lovit un submarin în ape neutre? Ar fi de ajuns ca O.N.U. Să sară în aer.

— Dar a atacat şi distrus *Memphis-ul,* obiectă celălalt, timid.

— Puteţi dovedi? Nu, nu-i aşa? Ruşii nu vor scăpa ocazia, iar eu mă voi trezi spălând puntea pe *Enterprise.* Oricum, vă sfătuiesc să uitaţi ce-aţi văzut şi auzit. Voi avertiza pe toţi cei amestecaţi în această afacere că riscă, pentru cea mai mică indiscreţie, Consiliul de război!

Elicopterul se îndepărta lent. Avioanele de vânătoare făcură ultima trecere. Din submarin nu mai rămăsese decât un clocot de ape şi o pată de ulei. Nici un obiect nu plutea la suprafaţa mării.

— Nu putem nici măcar să culegem supravieţuitorii, remarcă Cooper.

Câteva clipe mai târziu, elicopterul ateriză pe *Enterprise.* Amiralul Cooper se închise în cabină pentru a-şi redacta raportul. Nu prea vesel. Să-ţi pierzi cea mai bună piesă a flotei în circumstanţe neelucidate şi să scufunzi un submarin aparţinând unei naţiuni cu care nu eşti în război, era cam mult pentru o singură zi.

Rămânea de aflat de unde venea acest submarin şi încotro se îndrepta.

— Asta, gândi cu glas tare Cooper, este treaba celor de la C.I.A. O să le dea o vreme de furcă.

Terminându-şi cugetarea, urcă pe punte. Soarele era deja

sus pe cer. O enormă geamandură roşie plutea în locul unde dispăruse *Memphis.*

Mai multe nave de patrulare se învârteau în cerc în jurul geamandurii. Exista o şansă minusculă să existe supravieţuitori închişi în epavă. Dar aparatele de sondaj arătară că epava zăcea la 700 metri adâncime. Nimic nu putea rezista presiunii apei la aşa o adâncime.

Skylark se opri primul şi trimise 21 de salve din toate piesele sale de artilerie.

Apoi, unul câte unul, toate vasele îşi salutară camarazii înghiţiţi de ape. *Enterprise* îşi opri motoarele şi un preot, aplecat peste bastingaj, rosti o scurtă rugăciune, Cuvintele sale erau împrăştiate de vânt, dar şase sute de oameni în spatele său le repetau în cor într-un murmur puternic.

Un elicopter se apropie şi lăsă pe mare o jerbă improvizată. Mulţi oameni plângeau.

Memphis-ul nu mai exista. Nu mai rămânea decât să fie răzbunat. Dar asta, aşa cum gândise amiralul Cooper, era treaba celor de la C.I.A.

Capitolul III.

William Mitchell, responsabilul C.I.A. Pe întreg Orientul Mijlociu, lovi cu latul palmei spătarul scaunului, făcând să zboare un teanc de hârtii.

— Este de necrezut! exclamă el cu o voce ascuţită. Voi, cei mai buni specialişti în informaţii ai Marinei, sunteţi incapabili să-mi spuneţi ce dracu' căuta rusnacul în Marea Marmara!

— Nu suntem ghicitori, mormăi unul din cei doi bărbaţi aşezaţi în faţa biroului. Ştiţi că, de când ruşii şi-au retras, în iunie 1961, submarinele de la baza din Seno, în Albania, n-a mai fost văzut în Mediterana nici un singur submarin rus. De altfel, l-am fi reperat la Gibraltar sau în Marea Roşie.

— Totuşi, ăsta n-a venit prin aer!

Şi Mitchell le arătă fotografiile luate de elicopterele Flotei a VI-a.

— Desigur, replică unul din interlocutori. Dar mai întâi nu suntem siguri că este rusesc. Nici că ar fi submarin atomic. Nici că l-a scufundat pe *Memphis.*

— Şi în Bosfor, unde mergea? mugi Mitchell. Să ceară politicos să îndepărtăm pentru el plasele submarine care barează intrarea în Marea Neagră? Sau avea de gând să se transforme în zmeu?

— Ce spun turcii? îndrăzni al doilea expert.

— Nimic, nici ei nu înţeleg mai mult. Au pus oamenii cei mai siguri să păzească Bosforul, iar plasele anti-submarine sunt supravegheate în mod continuu. În plus şi noi avem oamenii noştri peste tot. Nu ne-a fost semnalat nimic deosebit. Un submarin nu este totuşi un pachet de ţigări. Nu poate trece fraudulos chiar aşa…

— Oricum, este incredibil, acest submarin care se aruncă în gura lupului…

— Poate, dar este adevărat. Amiralul Cooper este ferm. Submersibilul se îndrepta spre nord, spre Marea Neagră, cu toată viteza maşinilor sale.

Urmă un moment de tăcere.

— Ştiţi ce înseamnă asta, domnilor, reluă Mitchell pe un ton grav. Noi am retras din Turcia bazele de rachete pentru a le înlocui cu submarine dotate cu rachete Polaris care să baleieze Mediterana. Dar dacă ruşii, *la rândul lor*, au găsit mijlocul de a introduce în Mediterana submarine proprii, toată strategia noastră de descurajare se prăbuşeşte în acest colţ de lume... Este de o importanţă capitală să descoperim cine era, de unde venea şi încotro se îndrepta acest submarin. Trebuie descoperită şmecheria ruşilor. Este vital şi nu va fi şi uşor. Vă mulţumesc, domnilor.

Mitchell rămase un moment singur, cu capul în mâini. Apoi apăsă pe un buton al interfonului.

— Bill, vino, te rog, la mine!

Bill intră peste câteva clipe. Era şeful reţelei de acţiune a CI.A. Pentru Orientul Mijlociu. Un dur, inteligent şi primejdios. Se aşează şi luă o ţigară.

— Ce este?

— Ai oameni, la tine, care vorbesc turca?

— Turca?

Bill reflectă.

— Nu, pe nimeni. În afară de o femeie inutilizabilă, în misiune. Dar la Ankara şi Istanbul avem oameni.

— O.K. Contactează-i pe doi dintre cei mai buni şi trimite-i la Istanbul. Să se instaleze la Hilton. O să le trimit pe cineva de aici!

— Pe cine?

— Pe S.A.S.

— Nebunul ăla! Cel cu castelul!

— Un nebun care vorbeşte douăzeci şi cinci de limbi şi care are creierul în formă de I.B.M. Nu poate fi găsit oriunde. Şi nu a eşuat încă în nici o misiune.

— Cum doriţi. În fond, sunteţi şeful. Dar o să ne coste iarăşi o avere.

Bill se ridică şi ieşi. Mitchell ridică receptorul telefonului şi zise.

— Daţi-mi 925 0524 la Poughkeepsie, statul New York. Apel personal pentru Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge.

Capitolul IV.

La Izmir, bătrân oraş turcesc împânzit de moschee aşa cum lumânările acoperă un tort de aniversare, nu se întâmplă niciodată nimic. Singura resursă de distracţie constă în a privi marea, în locul pe unde se prelinge tot traficul din Bosfor: bătrâne cargouri, petroliere strălucitoare, calce pufăind din greu, încărcate la refuz cu marfă amestecată, bărci de pescuit.

De pe terasa sa, John Oltro, viceconsulul american, avea cea mai frumoasă panoramă a Izmirului. Şi, de asemenea, cel mai bun echipament tehnic: o lunetă îmbrăcată în piele roşie, cumpărată într-un bazar din Istanbul, o altă lunetă, mai banală dar mai sigură, precum şi un vechi binoclu marinăresc.

La începutul şederii sale în Izmir, John Oltro dăduse dovadă de mult zel, scrutând fiecare navă care trecea şi sperând să surprindă un crucişător rus deghizat într-un inocent cargou. C.I.A. îl pusese în gardă înaintea plecării: un bun diplomat trebuie să aibă totdeauna ochii deschişi, iar proximitatea ruşilor făcea ca toate posturile diplomatice în Turcia să fie „hot”[3].

Dar se lămuri repede, ca şi omologul său sovietic, că Izmirul nu era cuibul de spioni descris de Washington. Viceconsulul rus, Dimitri Richkoff, îşi petrecea cea mai mare parte din timp jucând şah cu el însuşi.

În acea zi, 25 iulie, John Oltro de-abia îşi ocupase locul obişnuit pe terasă, când observă o îngrămădeală de oameni la cheiul portului.

Un grup de curioşi înconjura o barcă de pescari ce tocmai se întorsese din larg. John îşi luă binoclul şi privi. Ceea ce văzu îl făcu să tresară: pescarii târau pe chei corpul unui om îmbrăcat cu un fel de combinezon negru.

Îşi reglă binoclul cu multă atenţie. Marea arunca la ţărm din când în când cadavre, de obicei ale unor pescari

[3] hot - fierbinte; în lb. engleză în original.

surprinşi de câte o răbufnire de vânt. Dar de data aceasta ceva părea deosebit. Deodată zări o siluetă înaltă despicând mulţimea: Dimitri Richkoff, îmbrăcat într-un costum alb, venea după veşti.

Coborând în grabă cele două etaje, John traversă şi el mulţimea şi se apropie de şeful poliţiei care tocmai sosea. Acesta din urmă îl salută surâzător. John avea relaţii excelente cu poliţia turcă. Doar nu degeaba contribuabilii americani puneau umărul în Turcia.

John se aplecă deasupra corpului acoperit acum cu o pânză.

— Un client pentru mine, dragă prietene?

— Nu ştiu, domnule consul. În orice caz, acest om nu este nici turc, nici grec. Şi poartă un combinezon de scafandru autonom. Îl vom examina. Vă voi ţine la curent. Pentru moment, se află în responsabilitatea poliţiei turce.

— S-ar putea să aparţină Flotei a VI-a, care manevrează în largul coastelor, încercă diplomatul.

— Posibil, replică laconic poliţistul.

Se apropie o ambulanţă. Poliţiştii îndepărtară mulţimea şi aşezară cadavrul pe o brancardă. John Oltro remarcă faptul că diplomatul rus privea fix un punct de pe combinezonul mortului. Încercă să vadă despre ce este vorba, dar deja corpul se afla în ambulanţă.

Privirea sa se încrucişă cu cea a rusului.

— Un pic de distracţie, oftă Dimitri. Încă un provocator de la Flota a VI-a.

— Sau unul dintre spionii voştri, surâse John.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre oraş. Deodată John auzi în spatele său nişte paşi ce se apropiau. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu şeful poliţiei. Acesta, surâzând larg, îi şopti la ureche:

— N-am vrut să-l alertez pe colegul dumneavoastră rus. Dar, dacă sunteţi interesat, treceţi imediat pe la mine.

John îi mulţumi şi se grăbi spre domiciliul său pentru a nu-şi da în vileag starea de precipitare. Inutil să atragă atenţia „camaradului” său sovietic.

Dar acesta, închis în biroul său, chema deja febril ambasada U.R.S.S. Din Ankara.

Când John Olto intră în biroul comisarului, acesta examina un fel de pumnal cu lamă scurtă. Cum îl zări pe diplomat, îi întinse obiectul cu un surâs insinuant.

— Era atârnat la centură, spuse comisarul.

Imediat John Oltro remarcă, gravate pe lamă, o ancoră marină şi un număr de înmatriculare. Dar ce văzu mai sus îl făcu să înjure încetişor: pe mânerul pumnalului erau de asemenea gravate o stea roşie, o seceră şi un ciocan.

— Un rus, spuse el cu jumătate de voce.

— Un rus, încuviinţă poliţistul. Şi am mai găsit şi asta.

Îi întinse un portofel. John Oltro scoase ceva ce părea a fi o carte de identitate. John ştia puţină rusă. Descifră că omul se numea Stegar Alexander Sergheievici Tegar, nr. Matricol B 282 290 şi era prim locotenent tunar la bordul unităţii nr. 20 546 din marina de război sovietică.

În fotografie părea foarte tânăr, dar permisul indica 35 ani.

John ardea de dorinţa de a băga legitimaţia în buzunar. Turcul remarcă şi i-o luă înainte:

— Nu pot, asta ar face valuri. Sunt obligat să-l anunţ şi pe colegul dumneavoastră.

Americanul continua să scotocească portofelul. Extrase fotografia unei tinere fete, un teanc de ruble şi un tichet galben ce părea un bilet de intrare la cinematograf. John Oltro îl ţinu un moment între degetul mare şi arătător, iar turcul îşi feri, pudic, privirea în vreme ce îl băgă în buzunar. Prezenţa Turciei în NATO obligă…

— Vreţi să vedeţi cadavrul?

— Bineînţeles.

Poliţiştii îl depuseseră într-o celulă, într-o cutie mare, aşezată între două calupuri de gheaţă. Faţa, puţin umflată, era calmă, cu ochii închişi. Desigur că nu stătuse în apă mai mult de câteva ore.

Pe sub combinezon, purta un pantalon de uniformă peste un slip de baie şi un tricou fără mâneci pe sub un pulover cu guler.

Gânditor, John îl contemplă o clipă. Poate nu era decât o afacere banală. Se întâmpla frecvent ca nave de război sovietice să treacă prin Bosfor. Acest rus alesese, poate,

libertatea, sau poate fusese victima unui accident.

— O.K., mulţumesc, spuse poliţistului turc. Plec să fac raportul.

Reîntors acasă, transmise imediat o lungă telegramă cifrată ambasadei din Ankara. Era cât p-aci să vorbească de biletul de cinema, dar se răzgândi. Era mai amuzant să-l păstreze ca suvenir.

Două ore mai târziu primi răspunsul la telegramă. După ce-l descifră, îşi prinse capul în mâini; în sfârşit, se petrecea ceva la Izmir. Telegrama spunea:

„Strict secret. Faceţi imposibilul şi luaţi toate documentele marinarului sovietic. Afacere ultrasecretă de cea mai mare importanţă. Evitaţi ca autorităţile ruse să fie la curent. Vă trimitem ca ajutor pe căpitanul Watson, de la Marină”.

În acelaşi moment, Dimitri Richkoff descifra şi el telegrama de la ambasada sa, care spunea:

„Ultrasecret. Faceţi imposibilul ca vestea să nu se răspândească. Mai ales evitaţi ca americanii să vadă cadavrul, pe care-l veţi face să dispară şi-i veţi arde hârtiile. Vă trimitem ajutor prin modalităţile obişnuite”.

John Oltro nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. În sfârşit, acţiune! Ridică receptorul şi-l apelă pe comisar.

— Când veţi transporta cadavrul, dragă prietene?

— Confratele dvs. Sovietic tocmai mi-a pus aceeaşi întrebare. Mâine dimineaţă o furgonetă mortuară îl va transporta la Istanbul pentru a-l înmâna autorităţilor sovietice.

— Merci. Bănuiesc că abia aşteptaţi să vă debarasaţi de acest „pachet”.

Nu era deloc uşor. Nu putea fi vorba să ataci comisariatul în timpul nopţii. Nu rămânea decât transportul.

Capitolul V.

Degeaba era Elko Krisantem cel mai conştiincios ucigaş plătit din Istanbul, că tot trăgea mâţa de coadă. Această meserie, care, în alte locuri, asigură venituri substanţiale, de-abia îi permitea lui Elko să nu moară de foame. Asta pentru că turcii sunt mândri şi combativi. Aşa că fu nevoit să se angajeze în batalionul turc al O.N.U. Pentru Coreea. Plecaţi 4.500, se mai întorseseră 900.

Apoi a urmat marasmul. Comploturile politice erau exclusiv montate de către militarii prea îndatoraţi ierarhiei pentru a asasina un colonel cu ajutorul unui civil, aşa că Elko se mulţumea cu măruntele afaceri murdare ale poliţiei din Istanbul.

Cu puţinii săi bani, îşi cumpără un Buick model 1961 şi se închirie, cu maşină cu tot, pentru 200 de lire pe zi, turiştilor americani de la Hilton. În aşteptarea marii afaceri. Muncea mult, căci era politicos şi curtenitor, vorbea binişor engleza şi îi promisese portarului de la hotel că îi taie cu un cuţit atributele virilităţii dacă dirijează clienţii „valabili” spre concurenţă.

În acea seară, îşi gara Buick-ul în faţa porţii pavilionului unde locuia, când o maşină opri lângă el.

Un bărbat înalt şi blond coborî şi i se adresă:

— Dumneata eşti Elko Krisantem?

Era străin, dar vorbea turceşte perfect.

— Da, eu sunt.

Ciudat, nu avea figură de „client”. Şi trebuia să cunoşti bine Istanbulul pentru a te aventura în acest cartier de deasupra Bosforului.

— Vreau să stăm de vorbă. Sunt un prieten al lui Ismet Inonu. Mi-a vorbit despre dumneata... înainte de a avea necazuri.

Inonu fusese spânzurat cu trei luni înainte, pentru spionaj în serviciul ruşilor. Krisantem îl cunoştea bine. Fuseseră împreună în Coreea. Din când în când, Inonu îi pasa câte un „client” sau câte o mică afacere. Totdeauna foarte discret şi

plătind foarte bine.

— Vino în maşina mea, vreau să-ţi explic despre ce este vorba.

Se aşezară în Fiat-ul 1100 al necunoscutului. Îi vorbi zece minute. Krisantem rămase pe gânduri.

— Este primejdios ceea ce-mi propuneţi. Trebuie să mai reflectez.

Celălalt îl opri:

— De acord. Îţi dau cinci minute. Dacă accepţi, trebuie să pleci într-o oră, 10.000 de lire acum, restul la întoarcere.

Creierul lui Krisantem funcţiona cu toată viteza. Vedea deja departe. Poate că asta era afacerea vieţii. Dar nu era încă totul „copt”. Îşi privi pieziş interlocutorul. Acesta din urmă, cu o expresie impenetrabilă, scosese deja un teanc de bancnote din buzunar.

— Accept, spuse Krisantem. Plec după dejun. Voi face imposibilul să reuşesc. Dar dacă apar necazuri?

— Vei fi ajutat să părăseşti ţara.

Perspectivă ce nu prea îi surâdea lui Elko Krisantem. Rusia este frumoasă, dar văzută de departe. Înclină capul fără să răspundă. Celălalt îi strecură teancul de bani în mână.

— Rendez-vous aici, poimâine. Trebuie ca totul să meargă bine. La cea mai mică problemă, telefonezi persoanei pe care o vei vedea la Izmir. Din partea lui Doneshka.

Fără să aştepte răspunsul, rusul cuplă cheia de contact. Vârând biletele în buzunar, Krisantem coborî. Acasă îi trebui un sfert de oră să-şi facă valiza. Pentru orice eventualitate, puse înăuntru şi un bătrân pistolet de calibru 9 mm, cadou de la un văr specializat în jefuirea cargourilor. Dar el, personal, prefera laţul. Este mai silenţios şi nu costă nimic.

Făcu plinul la benzinăria sa obişnuită şi apoi trecu pe la Hilton să-şi anunţe prietenul portar că dispare pentru două zile. Acesta, cum îl zări, alergă spre el:

— Pici la ţanc. Am un american care vrea să plece imediat la Izmir. De jumătate de oră îl împiedic să ia altă maşină.

— La Izmir!

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. O chestie ca asta te face să crezi în basme. Căci celălalt client, de asemenea, îl trimitea tot la Izmir…

Portarul fu derutat de aerul său gânditor.

— Nu poţi? Doar n-o să mă laşi baltă?

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Krisantem. Dar este obositor.

— Are bani. De altfel, iată-l.

Americanul sosea, purtându-şi singur valiza – o *Samsonite* cafenie. Era înalt, îmbrăcat cu un costum albastru, cu părul tuns scurt, o faţă pătrăţoasă şi rozalie.

„Ăsta este un militar”, gândi Krisantem.

Avu loc o scurtă discuţie asupra preţului. Turcul ceru 1.000 de lire. Fără să ezite prea mult, celălalt fu de acord.

Asta pentru că primise ordinul să nu se tocmească prea mult cu turcul. Krisantem avea o fişă curioasă şi detaliată la turci, care comunicaseră, amabili, numele său americanilor – pentru ocazii ca aceasta. Este totdeauna practic să ai la îndemână un tip gata să dea o mână de ajutor pentru o treabă nu tocmai legală.

Aşa că, sosind la Hilton, Watson găsi în plic o înştiinţare laconică: „Pentru a ajunge la Izmir, luaţi-l ca şofer pe un anume Elko Krisantem. Poate fi util”.

Krisantem îi deschise politicos portiera şi se strecură îndărătul volanului. Cinci minute mai târziu erau la coadă la feribotul de pe strada Mebosan, pentru a trece în Asia şi a lua drumul spre Ankara.

Din vreme în vreme, Krisantem arunca priviri în oglinda retrovizoare. Clientul său părea tensionat. În loc să admire coasta şi Insulele Prinţului, se juca cu stiloul sau îşi învârtea inelul pe deget, preocupat.

„Nu este un turist”, gândi Krisantem.

La început crezuse într-o coincidenţă. Şi apoi, este agreabil să fii plătit de două ori pentru acelaşi lucru. Dar acum se întreba dacă era într-adevăr o coincidenţă. Totul părea bizar.

Rulară toată ziua, practic fără să schimbe vreun cuvânt. Din când în când americanul întreba dacă mai au mult de mers şi asta era tot.

Bătrânul Buick se purta vitejeşte, în ciuda unui parbriz crăpat şi a unor amortizoare inexistente.

Sosiră la Izmir la căderea nopţii. Era cald, iar străzile viermuiau de lume. Automat, trase în faţa hotelului Sedir, după un vechi obicei.

— Mergeţi să mâncaţi ceva, îi spuse americanul. Dar reveniţi repede. S-ar putea să am nevoie de dvs. În seara asta.

Era şi cazul să mănânce! Turcul se îndreptă glonţ la adresa comunicată de primul său client. Fu introdus imediat într-o bibliotecă elegantă unde îl aştepta un bărbat înalt, distins şi destul de trufaş.

— Ei?

— Ei, ce? întrebă Krisantem. Am venit.

— Ştiţi ce aveţi de făcut?

— Da, dar va fi foarte dificil.

— Dacă era uşor, n-am fi apelat la dvs. Amintiţi-vă de ceea ce dorim noi. Nu trebuie să rămână nici urmă de cadavru şi trebuie să intrăm în posesia hârtiilor. Le veţi preda persoanei pe care aţi văzut-o.

— Când are loc transportul?

— Mâine dimineaţă. Este un furgon mortuar, condus de un singur om, neînarmat. Nu va bănui nimic. Pleacă de la comisariat. Aveţi vreun plan?

Krisantem şovăi o clipă.

— Da, am un plan. Dar voi fi nevoit – ezită din nou – să neutralizez şoferul.

— Şi ce dacă? În fond, este un transport mortuar, nu?

Sigur, lucrurile puteau fi văzute şi aşa. Dat fiind modul de evoluţie a discuţiei, Elko preferă să nu spună nimic despre american, de care era clar că trebuie să scape cât mai rapid.

Se îndreptă spre comisariat. Parcându-şi maşina în faţa acestuia, făcu pe jos înconjurul cvartalului de clădiri. Nu exista decât o singură ieşire, uşor de supravegheat. Chiar alături se găsea un mic cafe-bar de unde răzbăteau crâmpeie de muzică.

Urcând în maşină, se întoarse la hotel. Clientul său se afla în hol şi, văzându-l, ţâşni din fotoliu:

— Veniţi repede, sunt grăbit, spuse el.

— Restaurantele închid târziu aici, i-o tăie Krisantem. Cunosc unul foarte bun, la ieşire, în port. Are cei mai buni homari din Izmir.

— Nu cinez la restaurant. Vreau să vizitez puţin oraşul şi, mai întâi, aş vrea să văd comisariatul.

Krisantem îşi stăpâni cu greu o tresărire. Îşi privi pieziş clientul. Asta schimba totul. Murdară afacere! Nu mai era momentul să scape cu orice preţ de celălalt.

Pentru a doua oară, făcu turul comisariatului. Americanul scruta totul foarte atent. Krisantem se simţi cuprins de o stranie tulburare. Erau, într-adevăr, prea mulţi care se interesau de acelaşi lucru.

— Să mergem în strada Serdar-Sodak, numărul 7, ordonă americanul.

Clădirea, în perimetrul cartierului rezidenţial, era înconjurată de un parc şi avea dimensiuni apreciabile. Buick-ul negru se parcă lângă un Oldsmobile înmatriculat CD. Erau aşteptaţi, căci poarta se deschise imediat.

— Watson? întrebă bărbatul, întinzând mâna vizitatorului.

— Da, domnule consul. Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Vino în biroul meu!

Watson ocupă un fotoliu, în vreme ce diplomatul, cu paşi mari, măsura încăperea în lung şi-n lat.

— Suntem într-o situaţie delicată, dragul meu, începu el. Cred că oamenii noştri din Ankara v-au trimis aici fiindcă sunteţi marinar, iar afacerea este a Marinei.

— Dar eu nu aparţin de C.I.A., întrerupse Watson. La ora asta aş fi fost şi eu pe fundul mării, împreună cu submarinul meu. Am fost debarcat la Istanbul ca să dau o mână de ajutor tipilor pe care C.I.A. Îi va trimite aici ca să elucideze istoria.

Rapid, povesti dispariţia *Memphis*-ului. Când sfârşi, consulul, la rândul său, îi vorbi despre cadavru.

— Este un rus. Trebuie neapărat să-i recuperăm hârtiile. Turcii nu vor să mi le dea, de teamă de complicaţii. Aşa că ne rămâne un singur mijloc: să le furăm. Eşti singur?

— Da, dar am un şofer. Un tip dispus să se amestece, se pare şi care vorbeşte engleza. S-ar putea să mă ajute.

— Este riscant.

— N-avem de ales. Timp nu avem decât până mâine. După aceea, la Istanbul, va fi prea târziu. Şi am impresia că acele hârtii ar fi de mare ajutor pentru prietenii noştri.

— Bine. Vă doresc succes. Fiind dată poziţia mea, nu pot face mare lucru. Dar dacă apar încurcături, ştiţi cum să mă găsiţi.

Watson se ridică. Diplomatul îi strânse îndelung mâna şi îl conduse spre ieşire. Krisantem se grăbi să deschidă portiera.

— Ei, unde mergem să cinăm? întrebă jovial americanul.

Se opriră într-un mic restaurant pescăresc, unde în general se mâncau creveţi. Cu toate astea, homarii se vădiră a fi excepţionali. Americanul insistase ca şi Krisantem să ia masa împreună cu el. Ca desert, li se servi o porţie de loukoum[4] roşiatic şi scârbos. Americanul luă o bucată şi spuse:

— Vrei să câştigi mulţi bani?

Nu se întreabă aşa ceva când este vorba de o treabă cinstită.

— Este pentru o călătorie mai lungă? făcu pe prostul Krisantem.

— Mâine te voi ruga să-mi faci un serviciu. Dacă accepţi, câştigi 5.000 de lire.

— 5.000 de lire! O groază de bani.

— Trebuie să mă ajuţi să iau ceva. Şi să nu vorbeşti nimănui, niciodată, despre asta.

Krisantem reflectă intens. Americanul crezu că îi este teamă. Îşi puse mâna pe braţul turcului, crezând că l-a judecat, probabil, greşit.

— Eşti patriot? Îţi iubeşti ţara?

— Da, desigur, făcu, surprins, Krisantem.

— Ei bine, vei lucra pentru ţară!

— Ah, bun…

— Hai să mergem. Mâine dimineaţă trebuie să ne sculăm devreme.

În maşină, în drum spre hotel, Watson îi explică planul său. Turcul se întrebă dacă nu visează. Desigur, banii

[4] Loukoum - rahat.

începeau să curgă în valuri, dar problema era să trăieşti suficient de mult ca să poţi profita…

Îl lăsă pe Watson la Sedir, iar el, modest, se duse să se culce la un mic hotel cu 20 de lire pe noapte.

Buick-ul era garat în faţa comisariatului. Furgoneta mortuară sosise. Era aproape de ora opt. Ca doi adevăraţi turişti ce se pregătesc de o zi consacrată vizitării de muzee, cei doi bărbaţi aşezaţi în faţa comisariatului sorbeau o fierbinte cafea turcească.

Zece minute mai târziu, apărură patru poliţişti purtând o cutie mare pe care o încărcară imediat în Ford-ul hodorogit. Un şofer era aşezat la volan. Ieşi, după câteva minute, cu un plic mare în mână.

Watson tresări.

— Iată!

— Ce? făcu Krisantem, bănuitor. În buzunarul stâng avea laţul, iar în cel drept, vechiul pistol spaniol.

— Acel plic. Am nevoie de acel plic.

— Şi cum să facem?

— Am o idee. Demarează şi tamponează furgoneta. Coborî apoi şi te iei la ceartă cu şoferul.

— Ah! Şi maşina mea?

— Nici o problemă, te voi despăgubi. Bun. Dă-i drumul înainte!

Bosumflat, Krisantem demară. Dricul tocmai se depărta de bordură. Turcul se plasă în spatele lui. Ocazia apăru la un stop. Cu un scârţâit, dricul frână. Krisantem nu avu decât să ridice puţin piciorul de pe frână ca sa obţină rezultatul dorit.

Cu un puternic zgomot de tablă îndoită, botul Buick-ului înfundă portiera din spate a dricului.

Douăzeci de secunde mai târziu, în jurul celor două vehicule imobilizate în mijlocul străzii se aflau cincizeci de persoane. În spate, un bătrân autobuz, care probabil făcuse deja de patru ori înconjurul pământului, începu să claxoneze. Toţi pasagerii săi erau la ferestre şi-i înjurau copios pe cei doi şoferi.

Krisantem coborî cu demnitate din Buick şi-l interpelă pe

şoferul camionetei:

— Imbecil patentat, de ce dracu' n-ai rămas în burta curvei de maică-ta, în loc să tulburi această stradă liniştită?

— *Trash,* răspunse celălalt, ceea ce, într-o turcă neaoşă, însemna „du-te să fii sodomizat de greci".

Începută sub astfel de auspicii, conversaţia nu putea decât să aibă o bună continuare. Următoarea replică fu un şut al lui Krisantem, care rată pe puţin părţile sensibile ale celuilalt. Un cap în burta lui Krisantem amorsă şi mai bine dialogul. Cei doi oameni se rostogoliră pe jos, în aplauzele asistenţei. La Izmir distracţiile sunt puţin numeroase…

Watson coborâse şi el de cealaltă parte a Buick-ului. Se strecură până la cabina dricului. Portiera nu era blocată. Deschise. Plicul se afla la vedere, pe banchetă.

Aruncă un ochi în spate. Toţi gură-cască se îngrămădeau în jurul celor doi şoferi. Întinse mâna şi vârî iute plicul în buzunarul interior al hainei sale. Apoi, liniştit, se amestecă în mulţime.

Un poliţist mustăcios şi nervos, într-o uniformă plină de pete şi şifonată, traversă alene mulţimea. La apariţia sa, toţi cei cu conştiinţa nu tocmai curată se topiră. În jurul celor doi combatanţi rămaseră doar două-trei persoane. Vederea uniformei îl calmă pe şoferul dricului. Dând o ultimă lovitură de picior bietului Krisantem, se ridică.

Discuţia confuză ce urmă a fost în mare parte pierdută pentru Watson. Păcat, căci asigurarea era un lux aproape necunoscut în Turcia, fiecare accident fiind suportat financiar de cel care recunoaşte că este vinovat. Şi dacă nu are bani, se pune în serviciul victimei.

Acest procedeu trebuie evitat. Un diplomat şicanier se trezi astfel, într-o zi, potcovit cu un bucătar ce nu ştia să gătească decât un singur fel de mâncare, dar dotat în schimb cu trei neveste şi un număr imprecis de copii, care se aflau cu toţii în sarcina lui!

În cazul de faţă, Krisantem se descurcă elegant, scoţând nişte bilete mototolite din buzunar şi dându-i celuilalt 300 de lire. Dintr-o dată, pe buzele acestuia se ivi un surâs. Şoferul dricului se sui în cabina sa şi se îndepărtă.

Watson nu scăpă dricul din ochi, temându-se ca nu

cumva şoferul să observe dispariţia plicului! La o adică, nimeni nu-l putea bănui, dar totuşi…

Krisantem se strecură înapoia volanului şi demară.

— Virează imediat la dreapta, ordonă Watson.

— Chestia asta m-a costat o cămaşă şi 600 de lire, mormăi turcul. Cel puţin, aţi luat plicul, sper?

Americanul ignoră întrebarea şi spuse:

— Cât timp ne trebuie să ajungem la Istanbul?

— Circa şase ore.

— Atunci, pornim imediat. Vreau să fiu acolo după-masă.

Lucrurile se complicau. Krisantem simţi un fior pe şira spinării. Vrând să prindă doi iepuri deodată, se vârâse singur în bucluc. Cel care-l angajase primul nu avea să aprecieze deloc această încurcătură.

Banii câştigaţi riscau să-i servească numai pentru un sicriu cu mânere de aur… Deodată, avu o idee genială.

— Nu pot pleca aşa, protestă el. Radiatorul este stricat. Trebuie să trec pe la un garaj, să-l repar.

— Cât timp durează?

— Vreo două ore.

— Bun, să mergem.

Din nou o încurcătură. Krisantem îşi folosi vocea cea mai îngrijorată:

— Ar fi mai bine să mergeţi la hotel să vă odihniţi. Dacă cei de la garaj văd un străin cu mine, o să-mi ceară mult mai mult pentru reparaţie.

— De acord. Dar grăbeşte-te!

Krisantem suspină în sinea sa. Pentru genul de reparaţie pe care-l avea de făcut, era preferabil să fie singur… De-abia îl lăsă pe american la hotel şi se repezi spre ieşirea oraşului. Era riscant să-l lase pe celălalt singur cu hârtiile, dar nu avea de ales. Trebuia ca măcar o parte a misiunii să fie reuşită.

Trebui să se fofileze printr-o incredibilă magmă de căruţe trase de măgari, de autobuze antediluviene, de camioane ruseşti ce se dezmembrau bucată cu bucată, de pietoni apatici.

Sudoarea îi şiroia pe faţă. La cea mai mică întârziere, tot planul său se prăbuşea. Şi nu-i mai rămânea decât să se

roage la Alah. Cu o acceleraţie furioasă, bătrânul Buick tremură, ţâşni înainte, vitezometrul se stabiliză la 100. Imposibil să scoţi mai mult, dar chiar şi aşa, la viteza asta, însemna să pui un cardiac la 100 în plat.

Peisajul defila în jurul său. O câmpie săracă şi plată, arsă de soare. Când şi când, un sat păduchios, ornat de o pompă de benzină „Turkayi”. Şi încă nici urmă de dric în vedere. Trebuia cu orice preţ să-l ajungă înainte de coline. Îl dureau încheieturile de cât de tare strângea volanul. Soarele ardea din plin şi maşina neagră era ca o etuvă.

În sfârşit, zări dricul şi era cât p-aci să-l mai tamponeze o dată. Dar, de data asta, fără să vrea. Şoferul rula încetişor pe drumul lateral şoselei, cu un braţ atârnând afară prin geamul portierei. Krisantem şi-l imagină doborât de căldură şi gândindu-se la macabrul lui transport.

În depărtare, munţii albăstrui dansau în căldura toridă. Urcuşul începea peste zece kilometri. Şoseaua traversa un peisaj sălbatic şi dezolant, fără nici o aşezare. Pante abrupte străjuiau şoseaua de fiecare parte, fără nici un arbore. Locul ideal pentru o operaţiune discretă.

Krisantem îl lăsă pe celălalt să se distanţeze. Nu trebuia să fie reperat prea devreme. În fond, incidentul de dimineaţă nu urma decât să faciliteze acum contactul.

Dricul atacă prima pantă. Krisantem înţelese că schimba viteza. Mai avea încă trei-patru kilometri. Nici o maşină în vedere. Acceleră puţin şi Buick-ul se apropie.

Revenit la o ocupaţie ce-i era familiară – a ucide – se simţea la largul său. Verifică dacă bătrânul său Parabellum era la locul său sub banchetă.

Drumul urcă timp de încă vreo zece minute. Apoi apăru o lungă porţiune plană, ce se termina cu o coborâre în curbă spre satul Ortakoi. Peisajul era pustiu, grandios. Stânci enorme, gălbui, păreau presărate ici-colo de o mână de uriaş. Nici un arbore, numai soarele dogoritor.

Krisantem acceleră încă puţin. În momentul în care depăşea dricul, claxonă de mai multe ori. Apoi, scoţând braţul pe geam, îi făcu semn celuilalt să oprească. El însuşi trase pe dreapta şi opri pe drumul lateral, o sută de metri mai în faţă.

Coborî imediat şi se postă în şosea, cu surâsul cel mai angajant pe buze.

Dricul opri la cincizeci de metri de el, în scrâşnet de frâne. Şoferul nu părea prea convins. „Îşi închipuie că vreau să-mi iau banii înapoi”, gândi Krisantem. Apropiindu-se de portieră, se grăbi să-l liniştească:

— Eram în spate şi am văzut că-ţi iese fum din roata spate dreapta. Probabil ai o plăcuţă de frâne blocată.

— La dracu! făcu celălalt. O să fie vesel s-o demontez pe căldura asta.

— Îţi voi da o mână de ajutor, propuse Krisantem.

— N-ai resentimente pentru azi dimineaţă? Înţelegi, maşina nu-i a mea. Patronul m-ar fi concediat imediat.

— Deloc, făcu Krisantem, mărinimos. Clientul meu a plătit. Eu chiar am câştigat.

— Ah, bun, făcu celălalt, uşurat. Mă miram eu de ce ai plătit aşa de repede.

Coborî şi se întinse. Cămaşa sa gri era udă de transpiraţie la spate. Avea un cap mare, cu buze groase şi ochi bulbucaţi, ca de broască. Se duse la spatele maşinii, îngenunche oftând şi vârî mâna sub aripa maşinii.

Krisantem îl urmă. Scoase laţul din buzunar. Privi de jur-împrejur. Nici o maşină într-un sens sau în celălalt.

— Este ciudat, mormăi şoferul, butucul nu este cald. Eşti sigur că este vorba de roata din dreapta?

Brusc, avu impresia că o lamă îi străbate gâtul. Krisantem îi încolăcise rapid laţul în jurul gâtului. Şi acum îl strângea, ţinând bine în mâini cele două mânere. Cu o lovitură de genunchi în spate, îşi împiedică victima să se ridice. Aceasta îşi zgâria gâtul, încercând să smulgă laţul care îi intra, cu fiecare secundă, tot mai mult în carne.

Vederea i se tulbură. Deschise gura să urle, dar nu ieşi nici un sunet. Cu o mişcare disperată de şale, încercă să se ridice. Dar se lovi cu capul de caroseria dricului şi recăzu ameţit.

Krisantem profită, lăsându-se să cadă cu toată greutatea pe celălalt şi continuând să strângă. Astfel, în caz că trecea vreo maşină, păreau doi companioni scormonind o maşină în pană. Şoferul mai zvâcni de câteva ori, apoi se întinse

brusc, ca apoi să recadă, complet moale. Krisantem mai strânse câteva secunde, pentru siguranţă, apoi, cu precauţie, desfăcu laţul.

Se ridică, gâfâind. Soarele ardea din ce în ce mai tare. Scoase cadavrul de sub maşină, târându-l de picioare. Îi cotrobăi rapid buzunarele şi-şi recuperă banii daţi dimineaţă.

Icnind, luă cadavrul pe umăr şi-l aruncă pe bancheta dricului. Cadavrul se înclină pe volan. De la distanţă, părea că doarme.

Krisantem fugi la maşina sa. Mergând în marşarier se parcă chiar în faţa celuilalt. Îşi deschise portbagajul. Canistrele erau acolo. Cu efort, scoase una şi fugi în spatele dricului. Portiera nu era încuiată cu cheia. Dar, deschizând-o, sări dintr-o dată înapoi: duhoarea era îngrozitoare. Privi cu oroare cutia aşezată pe podea. Capacul nu era bătut în cuie. Îl ridică. Mirosul îl făcu să se înverzească. Se grăbi să deschidă canistra şi începu să verse cu precauţie conţinutul ei pe tot corpul, ca un bucătar conştiincios care unge o friptură.

Mirosul de benzină, acum, îi păru dulce ca aroma trandafirilor de Ispahan. Când canistra se goli, sări din furgon şi fugi spre portbagajul său. În continuare drumul era pustiu.

Vărsă a doua canistră pe corpul şoferului şi în cabină, împrăştie benzina peste tot. Bancheta supse vreo zece litri.

„O bună friptură”, gândi Krisantem, care auzise vorbindu-se de doamna Nhu[5].

A treia canistră servi la stropirea cauciucurilor şi a caroseriei. Dar turcul nu o goli complet. Manevrând maşina, se plasă în spatele furgonului. În locul unde se opri, şoseaua începea să coboare în pantă foarte uşoară, linia dreaptă continua cam o sută de metri şi se termina cu un viraj foarte ascuţit, deasupra unei râpe abrupte de circa 200 metri. Un loc periculos.

Plin de transpiraţie, Krisantem se urcă în Buick şi demară lent. Botul maşinii sale se înfipse în spatele furgonului

[5] Cumnata lui Ngo Dinh Diem, şef de stat vietnamez, care sfătuia preoţii budişti să se jertfească dându-şi foc.

mortuar. Turcul acceleră; dricul se mişcă.

Se potrivea. Krisantem opri motorul. Ieşi şi ascultă atent. Niciun zgomot de motor. Era ora când şoferii îşi fac siesta.

Înşfăcă ultima canistră şi începu să alerge. Era partea cea mai delicată, dar, din păcate, indispensabilă. După cincizeci de metri se opri, deschise canistra şi răspândi pe şosea benzina care mai rămăsese. Apoi, depărtându-se câţiva metri, aprinse o cutie de chibrituri şi o aruncă.

Benzina se aprinse dintr-o dată cu un „vluf" sinistru. Căldura izbi faţa turcului. Avea un minut la dispoziţie pentru a acţiona. Reveni în fugă la Buick. În faţa sa, benzina ardea degajând un fum negru şi gros.

Buick-ul demară, împingând dricul. Krisantem aruncă o privire în retrovizor. Nimic. Cele două vehicule luaseră viteză, unul împingându-l pe celălalt. Mai rămaseră patruzeci de metri, apoi treizeci, douăzeci. Krisantem acceleră la maximum, apoi frână brusc.

Se auzi un zăngănit de tablă şi Buick-ul continuă să ruleze în spatele dricului, agăţat de bara de protecţie a acestuia. Krisantem simţi o sudoare de gheaţă scurgându-i-se printre omoplaţi.

Benzina ardea, la cincisprezece metri mai în faţă. Va arde şi el ca un pui la frigare. Inexorabil, dricul îmbibat de benzină târa Buick-ul spre balta de benzină arzătoare. Mai rămâneau zece metri. Krisantem apăsă cu toată puterea pe accelerator. Se auzi un oribil pârâit de tablă. Atunci frână până la fund, arcuit deasupra volanului.

Bara de protecţie a Buick-ului cedă. Dricul plecă brusc în faţă. În sudori, turcul îl văzu ajungând deasupra benzinei, auzi un „pluf" surd şi nu mai avu în faţă decât o masă de flăcări.

Transformat în torţă, furgonul cobora panta din ce în ce mai repede. Ajunse la viraj şi continuă drept înainte, spre râpă.

Krisantem porni din nou Buick-ul până la viraj. Benzina îşi termina combustia pe şosea. Coborî ca să vadă urmarea.

În fundul râpei era un adevărat furnal. Un fum negru şi gros se înălţa drept spre cer. Căldura era atât de mare încât se simţea din şosea. Avură loc două explozii surde: două

pneuri, apoi încă una, care azvârli tot spatele dricului la douăzeci de metri. Era rezervorul de benzină.

Nu exista riscul să mai fie găsit mare lucru. Krisantem surâse, uşurat. Jumătate din treabă era rezolvată. Dar mai rămânea o corvoadă dezagreabilă de îndeplinit.

Întoarse Buick-ul şi porni spre Izmir. La poalele coastei sosea un camion încărcat cu fierărie, care rula cu zece kilometri pe oră. „Accidentul” va fi descoperit. Privindu-şi ceasul, turcul fu surprins văzând că toată afacerea nu durase mai mult de un sfert de oră.

Când opri în faţa hotelului, inima îi bătea nebuneşte în piept. Dacă clientul dispăruse cu plicul, urmau momente dificile. Intră în hol. El era acolo. Şi încă cum!

— Ce dracu’ ai făcut? urlă Watson văzându-l. De trei ore te aştept!

Servil, Krisantem bâigui nişte explicaţii tehnice în legătură cu radiatorul său. Nu mai avea decât un lucru de făcut.

— Plecăm îndată, promise el. Trebuie doar să mai telefonez unui prieten.

Se eclipsă şi fugi la cabina hotelului. Ceru telefonul bărbatului cu care se văzuse la revenirea sa în Izmir. Celălalt probabil că aştepta lângă telefon, căci răspunse imediat.

— Sunt Krisantem, spuse turcul.

— Ei bine?

— Aproape am terminat. Dar mai este o problemă.

— Ce?! Era mai mult un răcnet, decât orice altceva. Succint, Krisantem explică intruziunea lui Watson în afacere.

— Cretinule! urlă celălalt. Pentru câteva sute de lire îţi rişti pielea şi pe a mea pe deasupra! Ar trebui să te omor pe loc. Dacă plicul nu este recuperat, nu mai dau doi bani pe pielea ta, chiar dacă trebuie să te strâng de gât cu mâinile mele.

— Dar…, întrerupse turcul.

— Gura! urlă interlocutorul. Vei face imposibilul să recuperezi plicul în timpul drumului!

— Da, domnule.

— Cum se numeşte tipul ăla?

— Watson, domnule.

— Stă la Hilton?

— Da.

— O să caut o soluţie. Şi sper pentru tine că totul se va petrece aşa cum trebuie. O să fii contactat în seara asta, îndată ce soseşti.

Şi închise. Deprimat, turcul se întoarse la clientul său. Banii care-i îngreunau buzunarul începeau să-l apese... Morocănos, reluă volanul.

Înghiţind şoseaua, căuta disperat o idee. Începeau colinele. Un bun loc pustiu. În situaţia în care era... Încetini imperceptibil, apoi luă piciorul de pe acceleraţie. Buick-ul aproape se opri. Acceleră brusc. Maşina făcu un salt înainte.

— Ce se întâmplă? făcu americanul.

— Cred că benzina... Trebuie să mă opresc.

— Grăbeşte-te.

Krisantem parcă Buick-ul pe breteaua laterală. Ieşi şi săltă capota. Trebuia să-l atragă pe celălalt afară din maşină, apoi avea laţul... După câteva secunde de cotrobăială prin motor, se îndreptă spre spatele maşinii, cu intenţia de a-i cere o mână de ajutor pasagerului său.

Fraza pregătită îi rămase blocată în gât. Americanul stătea aşezat pe banchetă, cu un pistol negru în mâna dreaptă.

— Ei, ce v-a apucat? protestă turcul.

Watson îi arătă arma, un Colt 45 automatic de armată.

— Vreau să-ţi evit tentaţiile.

Turcul surâse, crispat.

— Nu prea aveţi încredere în mine.

— N-am încredere în nimeni, făcu celălalt.

De formă, Krisantem mai cotrobăi câteva clipe prin motor, apoi trânti capota maşinii. Trebuia găsit altceva. Una e să sugrumi un om prin surprindere şi alta e să te trezeşti în faţa unei pocnitoare care face găuri cât pumnul.

Kilometrii treceau rapid. În locul unde prăvălise dricul nu mai era nici urmă de accident. De la volanul său, turcul nu putu vedea nimic.

Când intrară pe şoseaua Bagdad-Caddesi, Krisantem nu

găsise încă nici o soluţie. Aşteptară jumătate de oră la feribot. Se lăsase noaptea. Cargouri impozante coborau lent Bosforul, ocolind caicurile şi nenumăratele bărci. Trecură de poarta Toksiru şi pătrunseră pe strada Curuhuriyet. Se zări hotelul Hilton. Krisantem viră lent prin faţa taximetrelor staţionate şi intră pe aleea ce conducea la hotel. Oprit în faţa intrării, se aştepta să-i fie vârâtă o grenadă în gură. Portarul îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Aşteaptă-mă, ordonă Watson. S-ar putea să mai am nevoie de tine!

Krisantem încuviinţă grăbit. Americanul îi devenise mai preţios ca o mamă.

Watson îşi luă cheia camerei. Nu-l aştepta nici un mesaj. Şovăi dacă să lase în seiful hotelului preţiosul plic, apoi îşi zise că e mai bine să-l păstreze. De altfel avea intenţia de a telefona imediat reprezentantului C.I.A. La Istanbul, pentru a cere instrucţiuni.

Ascensorul îl duse până la etajul opt. Aruncă o privire către Leila, dansatoarea din buric de la „Roof”, a cărei poză orna ascensorul. „O chestie ce merită văzută diseară”, îşi zise el. Se va relaxa. Şi apoi, aşa ceva nu prea vezi în Michigan.

Mocheta groasă înăbuşea zgomotul paşilor. Ajunse în faţa camerei sale, nr. 807, vârî cheia în broască şi intră.

Nu mai apucă să aprindă. Ceva greu îl lovi în tâmplă. Se clătină şi primi a doua lovitură în ceafă. Se prăbuşi lângă cuier ca o masă inertă, fără a mai apuca să-şi scoată Coltul.

Capitolul VI.

Watson căzu pe terasa barului, între două suedeze şi o familie de turci venită să ia aer. O largă pată roşie se lăţi imediat pe marmură: se izbise mai întâi cu capul. Tânăra turcoaică, ce servea cafeaua costumată în cadână de harem, lăsă cafetiera pe genunchii unui bătrân englez şi fugi urlând.

Managerul hotelului, un evreu obez de naţionalitate greu determinabilă, veni în fugă, escortat de o ceată de băieţi. Fu aruncată o faţă de masă peste cadavru.

— E un accident, un oribil accident, repeta el, livid.

Evident, nu toată lumea avu aceeaşi părere căci, zece minute mai târziu, trei bărbaţi străbătură mulţimea, cu un aer sumbru. Unul dintre ei arătă o legitimaţie celor doi agenţi turci de poliţie care păzeau corpul. Aceştia se îndepărtară respectuoşi. Era consulul Statelor Unite. Cât despre cei doi tipi ce-l însoţeau, n-ar fi fost mai bine reperaţi nici dacă ar fi purtat scris pe spate „poliţist”.

Efectiv, aceştia doi erau dintre cei mai tari. Sosiseră în aceeaşi dimineaţă la Ankara, cu zborul 115 al companiei Panam, pentru a da o mână de ajutor tipului ce se găsea definitiv zdrobit pe pardoseala de marmură. Foşti combatanţi în Marină, amândoi erau extrem de preţioşi în situaţii încurcate, aveau o forţă de şoc redutabilă dar nu aveau creiere de campioni de şah.

— Nu are nimic asupra lui, zise consulul ridicându-se. Nu prea avea conştiinţa liniştită. El îl trimisese pe Watson la Izmir, pentru că nu avea pe altcineva la îndemână. Dar un simplu ofiţer al Marinei americane, nu era nici pe departe de talie să lupte cu profesionişti de contrainformaţii.

— Camera, spuse laconic una dintre gorile.

Recepţionerul le înmână imediat cheia când le văzu mutrele. Se înghesuiră fără un cuvânt în ascensor.

În momentul intrării în cameră, fără a-şi vorbi, scoaseră câte un pistolet special de poliţie, calibrul 38. Unul se depărtă puţin de uşă, cu arma în mână. Celălalt băgă cheia

în broască şi deschise uşa cu o lovitură de picior.

Nu se produse nimic. Năvăliră înăuntru. Totul era în ordine. Fereastra era deschisă.

În cinci minute răvăşiră camera, golind sertarele, sondând chiar şi saltelele. Verificară chiar şi vasul de apă din toaletă, fundul dulapurilor şi cutia aparatului de radio.

— N-a avut timp să-l ascundă, rosti Chris Jones.

— Au tăbărât pe el de cum a intrat, observă Milton Brabeck.

În momentul când vrură să iasă din cameră, sosi directorul, însoţit de doi poliţişti turci în civil, cu un aer apatic.

— Este îngrozitor, aşa ceva nu s-a mai întâmplat în hotelul meu, se lamentă el. Probabil s-a aplecat să vadă pe cineva.

Chris Jones rânji, îl prinse de braţ şi-l duse la fereastră. Tocul acesteia îi venea deasupra taliei.

— Ar fi trebuit să se aplece cam mult, remarcă el dulceag.

Directorul tresări.

— Atunci… S-a sinucis? N-a lăsat nici o scrisoare.

— A fost sinucis, concluzionă Jones.

Ceea ce-l adânci pe director într-o mare de gânduri. Porni o lungă conversaţie în turcă cu cei doi civili, apoi, bănuitor, se întoarse către cei doi americani.

— Mai întâi, domnilor, pot afla cine sunteţi?

Jones scoase o legitimaţie din buzunar şi o vârî sub nasul directorului.

— Securitatea militară a Marinei americane. Acest om era un ofiţer de-al nostru. Şi nu avea nici un motiv să se sinucidă. Ţineţi-ne la curent cu mersul anchetei.

Ieşiră, cu mâna la pălărie şi se îndepărtară cu o impresionantă similitudine de gesturi.

Jos, cadavrul fusese ridicat. În mici grupuri, oamenii continuau să discute despre accident. Cele două „gorile” îl contactară pe consul, aşezat în hol într-un fotoliu.

— Nimic, făcu Jones. Trebuia să ne aşteptăm: au jucat bine. Totuşi trebuie încercat să aflăm ce a făcut înainte. Se îndreptă spre loja portarului.

— La ce oră a intrat în hotel domnul Watson?

— Cam pe la ora 7. Imediat înainte de... accident.

— Era singur?

— Da.

— Ştiţi cine l-a transportat la Izmir?

— Da, un tip care lucrează de mult pentru clienţii din hotel, unul numit Krisantem.

— Ştiţi unde poate fi găsit?

— Va fi aici mâine. Dar vă pot da adresa lui: strada Cuyol nr. 7, în cartierul Levant. Este în afara oraşului, deasupra Bosforului.

Americanul îşi notă adresa şi se duse lângă ceilalţi doi.

— Ne vedem mâine, spuse consulul, la ora 11 la mine în birou. Vi-l voi prezenta pe cel de-al treilea om pe care Washington-ul ni l-a trimis ca să descurcăm această afacere.

— Până una, alta, plicul a dispărut, remarcă Jones. Şi, cum se vede, Ivan acordă o mare importanţă acestui plic.

— Aşa că nu vom şti niciodată cine era tipul pescuit la Izmir, ci doar că era rus.

— Şi lucra pe un submarin, remarcă Brabeck.

— Cu siguranţă mai este ceva. Prea se agită toată lumea.

— Şi *Memphis*-ul? Crezi că nu e de ajuns? 129 de morţi şi 80 de milioane de dolari pe fundul Mediteranei?

— Dacă dăm o raită pe la tipul care l-a dus pe Watson la Izmir? Se pare că vorbeşte englezeşte.

— Bună idee. Să mergem.

Cei doi bărbaţi ieşiră din Hilton şi luară un taxi. Bineînţeles, şoferul „uită” să pornească aparatul de taxat, ceea ce-i permitea să tripleze preţul cursei.

Din hol, un om îmbrăcat în negru urmări plecarea celor doi. S.A.S. Malko Linge urmărise tot tam-tam-ul din jurul cadavrului lui Watson. Şi chiar văzuse mult mai mult. Imediat ce nefericitul ofiţer trecuse căzând prin faţa ochilor săi, se repezise pe culoar până la ascensor şi apăsase pe butonul acestuia.

Cabina sosise aproape imediat. În afară de o liftieră cu şosete albe, înăuntru mai erau o bătrână doamnă şi doi tipi masivi şi tăcuţi. Privirea lui Malko de-abia se prelinse pe

feţele lor, dar i-ar fi recunoscut şi după douăzeci de ani.

Era tentat să-i urmărească, dar asta ridica probleme. De altfel, nici nu avu ocazia. Cei doi traversară liniştiţi holul şi se îndreptară spre barul de la subsol.

Malko rămase, gânditor, în hol. O pisică i se fofilă printre picioare. O luă şi şi-o aşeză pe genunchi. Deşi hotel de lux, Hilton-ul era asaltat de pisici vagaboande.

Fiecare curte din Istanbul găzduieşte vreo duzină de motani înfometaţi care, noaptea, bântuie coridoarele hotelurilor precum Hilton-ul, în căutarea unui colţ liniştit.

Mângâind pisica, Malko reflecta. Deşi avea oroare de violenţă, se găsea din nou vârât într-un mediu unde oamenii se ucideau cu frenezie de dimineaţa până seara.

Deşi cunoştea perfect armele de foc, rareori purta vreuna asupra lui. Dar avea calitatea de a învăţa în numai două luni o limbă şi de a vorbi fără accent, cum era cazul pentru turcă, învăţată cu douăzeci de ani înainte şi acest tip de înregistrator pe care-l avea în creier îl ajuta mai mult decât o mitralieră.

Descurcase deja mai multe afaceri delicate pentru C.I.A., totdeauna în ţări bizare şi în situaţii neobişnuite. Cu silueta sa elegantă şi cu fizicul de play-boy, pătrundea peste tot fără să trezească suspiciuni.

Nu setea de câştig îl făcea să-şi asume riscuri. Locuia foarte simplu într-o mică vilă pe Robin Hood Drive, în Poughkeepsie, statul New York, unde nu avea decât o cameră şi un living spaţios. Garajul se afla la subsolul clădirii. Spre deosebire de vecinii săi, nu cheltuise 2.000 $ pentru a avea o piscină.

Dar, cel puţin o dată pe săptămână, factorul poştal îi aducea un plic gros din Austria. Întreprinderea Swhartzenberg îi comunica ultimele costuri pentru lucrările sale. Practic, onorabilul întreprinzător nu trăia decât de pe urma lui Malko Linge. Mulţi dintre lucrătorii săi lucraseră numai la castel. Iar acesta îl costa foarte mult pe Malko. Mult mai mult decât îi aduceau pachetele de acţiuni salvate din averea tatălui său. Acesta era motivul pentru care lucra ca „extra” pentru C.I.A.

De data asta fusese cât p-aci să refuze. William Mitchell,

şeful C.I.A. pentru Orient, sunase la poarta sa, trei zile mai înainte, pe la orele patru după-amiaza.

Fără un cuvânt, Malko îl introduse şi prepară ceaiul. Era acesta un rit imuabil. Mitchell venea totdeauna pentru acelaşi lucru, dar nu discutau niciodată imediat despre el. Austriacul era un om dificil de îmblânzit.

— Ei, unde eşti cu lucrările? întrebase Mitchell.

Ochii lui Malko străluciseră. Se ridicase şi adusese un plan, vast cât masa, al castelului. Anumite părţi erau haşurate cu roşu: cele deja restaurate. Mai rămânea cam jumătate de terminat.

— Anul acesta m-am apucat de bibliotecă, explică Linge. Este foarte delicat, sunt obligat să desenez cu mâna mea toate mulurile[6] de lemnărie, după desene de epocă. Ştiţi, castelul a fost ars o dată în 1771, o a doua oară în 1812 şi, de atunci, a mai fost jefuit de trei-patru ori… Ultima dată de către un regiment de mongoli.

Scăzu vocea, tulburat:

— Au făcut focul cu lemnăria castelului! Nişte sălbatici. Au tras cu pistoalele mitralieră în emblemele sculptate în piatră din sala armelor. Din fericire, am făcut cercetări şi am putut să le reconstitui. De la Viena tocmai mi s-a oferit o placă de cămin care a aparţinut familiei mele. Dar toate astea costă mult, îngrozitor de mult.

— Aţi moştenit demult această reşedinţă? Întrebă Mitchell.

Malko îşi drese vocea şi-şi încrucişă palmele peste genunchi.

— La drept vorbind, n-am moştenit-o. Am cumpărat-o, ruinată, înainte de război. Făcusem de multă vreme cercetări pentru a descoperi leagănul familiei mele. Ultimul proprietar al castelului a murit în 1917, în război, fără moştenitori. Dar avea un văr de gradul doi, care se numea tot Linge. Acest văr a murit de asemenea, iar eu sunt fiul lui.

De altfel, am toate hârtiile doveditoare. Nu suntem o familie foarte cunoscută, cum ar fi Schoenbrun, dar flamura dinastiei Linge a fluturat mai bine de trei sute de ani pe

[6] muluri – ciubucuri de lemn, ornamente.

turnul de nord. Sătenii veneau să se refugieze în şanţurile castelului nostru în timpul raidurilor de jaf ale tâlharilor maghiari. Şi în fiecare seară, doi heralzi, urcaţi pe donjon, sunau stingerea.

Dar vremurile acelea or să se întoarcă. Vreau să-mi sfârşesc zilele în reşedinţa mea. Aici, în Poughkeepsie, stau ca într-o cuşcă de iepuri.

Mitchell îl opri cu un gest:

— Alteţă, am nevoie de dvs.

Austriacul clătină din cap.

— Nu pot în acest moment, am de lucru. Trebuie să redesenez toată lemnăria bibliotecii. Şi să mă ocup de toate blazoanele sparte. Nu, îmi este într-adevăr imposibil.

— Aţi mai fost în Turcia?

— În Turcia? Da, la sfârşitul războiului. O clipă, o clipă, să-mi amintesc… Istanbul, hotel Park, camera 126. Vorbiţi cumva turceşte? Literatura acestei ţări… literatura acestei ţări a produs câteva lucruri foarte drăguţe. Iată, cunoaşteţi asta?

Şi, cu naturaleţe, începu să recite un lung poem în turceşte.

— Este foarte frumos, se scuză el, gentil. L-am citit pe vremea când eram student.

Mitchell îl privi cu gura căscată. Acest tip îşi amintea *cu adevărat* o chestie citită cu douăzeci de ani înainte!

— Vă pot ajuta să câştigaţi mulţi bani, propuse el. Suficient pentru a vă termina castelul.

— Zău? Atunci sunt imediat de acord.

Americanul bătu în retragere.

— Hei, hei, asta cam cât ar însemna?

— 300.000 de dolari, făcu Malko visător. Fără mobilier.

— Pentru preţul ăsta, ar trebui să mi-i aduceţi pe Hruşciov şi pe Castro vârâţi în aceeaşi cuşcă… Nu, dar vă pot oferi, să zicem, 20.000 de dolari.

— Este o glumă.

La capătul unei ore de discuţii, căzură de acord. 50.000 de dolari, dintre care jumătate în avans.

Mitchell ieşi pe terasă. În depărtare, se putea zări marele pod Poughkeepsie, care traversa Hudsonul. New-York-ul era

la 80 de mile depărtare, totuşi te-ai fi crezut în plin Middle West.

— Va fi dificil, spuse el. Este o poveste dată naibii. Statele Unite au pierdut 80 de milioane de dolari şi câteva zeci de vieţi omeneşti.

— Aha, făcu Malko, prea puţin impresionat.

Mitchell începu să-i explice ce se aştepta de la el. Austriacul înclina capul în semn de încuviinţare. Nu lua niciodată notiţe.

— Veţi pleca mâine, conchise Mitchell. Şi încercaţi să vă şi întoarceţi, ne-ar fi greu să vă înlocuim.

Şi Malko intenţiona să se întoarcă. Găsea viaţa foarte plăcută. În fond, acest hotel Hilton era foarte confortabil. Privirea îi rătăci prin hol. Erau mai ales străini. Puţine femei frumoase.

Iată una. Ochii austriacului străluciră. Adora să curteze femeile. Şi farmecul lui european avea căutare aici. Tânăra femeie pe care o remarcase era aşezată singură, pe o canapea. Brunetă, îmbrăcată cu o rochie gri, cu picioarele zvelte, lăsând vederii zece buni centimetri de pulpe apetisante.

O mai văzuse undeva. Închizând ochii, se concentră. Amintirea nu-l înşelă: 1955, Cairo, la o bombă de noapte numită *Shepherd.* Reflectă încă câteva clipe, adunându-şi amintirile, apoi se ridică şi merse să se încline în faţa ei:

— Am mai avut plăcerea să ne cunoaştem, domnişoară. Era la Cairo, acum şapte ani. Purtaţi o rochie de muselină albă, iar părul îl purtaţi în coc. Dar, apropo, adăugă el privindu-i mâinile, ce-aţi făcut cu opalul pe care-l purtaţi pe inelarul stâng?

Tânăra fată îl privi, înmărmurită.

— L-am… l-am pierdut, bâigui ea. Dar cum puteţi…

— Nu v-am uitat niciodată, se înclină, din nou, galant, Malko. Doriţi să cinaţi împreună cu mine? Acum cincisprezece ani exista, pe Bosfor, un restaurant foarte bun, *Roumeli.* Mai este şi acum?

— Da, cred că da.

— Atunci, trebuie să reţinem masa din fund, din stânga, lângă servantă. Este cea mai bună. Veniţi.

Subjugată, Leila se ridică şi-i oferi braţul. I se serviseră multe vorbe înşelătoare în viaţa ei de dansatoare „orientală”, dar, aşa ca acum, niciodată.

Capitolul VII.

Se auzi un „pluf” surd şi Krisantem se lăsă să cadă, cu genunchii dârdâind. Cunoştea acest zgomot. Era detonarea unei arme cu amortizor de sunet. O sudoare îngheţată îi inundă fruntea. Tipul care trăsese era un profesionist. Şi va continua. Oricum, dacă ăsta îl scăpa, un altul i-ar fi luat locul.

Turcul îşi scoase vechea sa pocnitoare şi o armă. Putea încă să facă rău. Noaptea era întunecoasă şi nu-şi putea distinge adversarul. Sosind acasă, se temea, în mod obscur, de ceva. Aşa că îşi lăsase maşina pe o altă stradă. Dar nu se gândea că ceva-ul va lua o formă aşa de radicală.

Ceva mişcă pe trotuarul din faţă. Krisantem apăsă pe trăgaciul Parabellum-ului. Detunătura fu asurzitoare. Instinctiv, mai trase încă o dată. Apoi, orbit de o maşină care trecu în trombă, se aruncă pe burtă.

Nu se întâmplă nimic. Câteva obloane se deschiseră şi se închiseră prudent. Agresorul său probabil plecase, crezând că focurile schimbate vor atrage poliţia.

Aşteptă câteva clipe, apoi se ridică, cu mii de precauţiuni. Tocmai la timp pentru a auzi o voce susurându-i în spate, cu un accent pe care-l recunoştea prea bine:

— Domnule Krisantem, vreţi să aşezaţi jos revolverul, fără gesturi bruşte?

Vocea venea de pe cealaltă parte a grilajului. Omul era în grădină, ascuns de arbuşti. Prin urmare erau doi. Asta îl linişti pe Krisantem. Ăsta ar fi putut să-l omoare uşor, trăgându-i în spate. Atâta vreme cât se stă de vorbă, mai este speranţă.

Lăsă să-i cadă Parabellumul şi aşteptă. Imediat, o siluetă traversă strada: cel care trăsese primul. Ţinea în mână un lung pistolet negru, cu ţeava subţire.

— M-ai ratat de puţin, spuse el în turceşte.

Şi, înainte ca Krisantem să-i răspundă, îi dădu o lovitură violentă în tâmplă. Turcul crezu că-i va plezni ţeasta. Ţeava pistoletului îi crăpase pielea şi-şi simţi sângele prelingându-i-se pe faţă.

— Haide, haide, Sari, nu fi brutal, spuse vocea pe care Krisantem o cunoştea – cea a clientului său de dimineaţă.

— Ticălosul ar fi putut să-mi vâre un glonte în burtă, mormăi celălalt.

— Nu ştia că vrei doar să-l sperii puţin... Nu-i aşa, dragul meu?

Krisantem preferă să nu răspundă.

— Apropo, reluă celălalt, de ce nu eşti cu maşina şi de ce eşti înarmat? Cumva nu ai conştiinţa prea curată?

— Nici vorbă de aşa ceva, zise turcul cu o voce slabă.

— N-ai făcut nimic ce ar putea să-mi displacă, nu-i aşa?

Bărbatul se apropiase. Trecuse de grilaj şi se afla în faţa lui Krisantem.

— Nu, spuse din nou turcul.

— Ai făcut treabă bună, nu-i aşa?

Situaţia se îngroşa din ce în ce mai mult.

— Da, şopti Krisantem.

Şutul primit în vintre îl îndoi în două.

— Măgărie! susură celălalt. Pur şi simplu l-ai vârât pe american în afacere!

— Dar eu nu ştiam nimic, protestă Krisantem. Celălalt îi trase o palmă cu toate puterile.

— Nenorocitule, dacă-mi închipuiam o singură clipă că încerci să mă înşeli, ţi-aş fi scos ochii. Nu, tu ai încercat doar să mai storci ceva bani.

— Ei şi, asta nu-i o crimă.

— Nu, dar pentru tine, dacă treaba nu se aranjează, este o sinucidere.

Krisantem prinse curaj.

— Documentele, le-aţi recuperat?

Celălalt ezită înainte de a răspunde:

— Da. Din fericire pentru tine. Dar nu s-a terminat încă totul. Nu ştiu dacă n-a vorbit. Şi am fost obligaţi să-l lichidăm. Din cauza tâmpeniei tale, făcu el feroce. Şi asta o

să facă valuri. Ştii cine era turistul tău?

— Nu.

— Pur şi simplu, un locotenent al Marinei americane, în misiune strict secretă!

O veste bună să faci infarct! Krisantem se sprijini de zid.

— Şi l-aţi omorât, murmură el.

— Nu. A căzut pe fereastra camerei sale... Numai că poţi fi sigur că toţi spionii americani din preajmă or să apară şi vor trece totul prin ciur şi sită. Din cauza asta mă întreb dacă n-ar trebui să-ţi închidem gura. Definitiv.

— Nu, nu, suflă Krisantem. Voi tăcea. Vă promit!

Se scurse un minut de tăcere. Patronul îl luă de revere pe Krisantem şi-i suflă în faţă:

— Ascultă-mă bine. Nu numai c-o să-ţi ţii gura, dar o să ne şi ajuţi. Mai întâi, prin prietenii tăi de la hotel, vei afla cine este implicat în afacere de partea cealaltă. Şi va trebui să devii şoferul lor. Şi să ne ţii la curent.

— De acord, de acord, încuviinţă turcul. Vă jur!

Celălalt îl slăbi din strânsoare.

— Pentru început, mâine te duci la hotel, ca şi cum n-ai şti nimic!

— Şi dacă am nevoie să vă întâlnesc?

— Eu te voi întâlni. Doar n-ai vrea să-ţi dau şi adresa mea? Pe cuvântul meu, eşti viclean ca un şarpe. Hai, tunde-o d-aci!

Krisantem nu aşteptă să i se zică de două ori. În fiece clipă aşteptă să i se tragă un glonte în spate. Dar ajunse în faţa uşii sale fără necazuri. Nu considerase oportun să mai ceară a doua jumătate a salariului ce i se cuvenea.

Soţia sa scoase un ţipăt când îl văzu: sângele cursese din rana de la tâmplă şi se uscase în cheaguri pe barba nerasă. Îşi palpă tâmpla cu vârful degetelor, provocându-şi o durere atroce.

— Dumnezeule, gemu soţia, ce ţi-au făcut? Totdeauna am susţinut că vei sfârşi prin a fi ucis. Ai face mai bine să-ţi câştigi în mod cinstit existenţa!

Asta era deja prea mult. Înainte ca ea să mai apuce să zică ceva, palma pornise. Ea fugi, plângând, în bucătărie. Totuşi, Krisantem nu era brutal, era doar susceptibil.

Furios, se retrase în baie. Cu mii de precauţiuni, îşi spălă sângele uscat. Era o rană urâtă, în fundul căreia se zărea artera pulsând. Îmbibă un tampon de vată cu alcool de 90 °. Gemu înfundat. Ardea al dracului de tare.

Se auzi soneria de la uşă.

De emoţie, Krisantem scăpă sticla de alcool, înjură, se lovi la cap încercând s-o ia de pe jos, înjură din nou. Nimeni nu-l căuta acasă la o astfel de oră.

O auzi pe nevastă-sa deschizând. Apoi crăpând uşa de la baie:

— Doi tipi vor să te vadă.

Iarăşi ei! Numai asta-i mai lipsea! Îşi puse rapid un plasture pe rană şi ieşi din baie. Rămase încremenit în pragul uşii.

Cei doi necunoscuţi nu erau cei la care se gândea el. Şi aveau nişte mutre neliniştitoare, de poliţişti. Doi occidentali îmbrăcaţi aproape la fel. Costume gri sintetice, cravată în imprimeuri şi pălării. Aceiaşi ochi. Albaştri şi reci.

La largul lor, stăteau în picioare lângă uşa de intrare. Cel din stânga spuse, în engleză.

— Domnul Krisantem?

Turcul fu cât p-aci să mimeze că nu ştie engleza, dar privirea interlocutorilor îl făcu să se răzgândească.

— Da, eu sunt.

— Încântat de cunoştinţă, continuă celălalt, cu un calm demoralizant. Mă numesc Chris Jones. El este prietenul meu, Milton Brabeck.

Krisantem se înclină politicos şi făcu pe prostul:

— E cam târziu pentru o plimbare, în afara cazului că doriţi să vedeţi Istanbulul noaptea. Cunosc multe bombe de noapte. Cu fete splendide, care dansează şi… în fine, înţelegeţi.

Milton înşfăcă un scaun şi îl încălecă invers, ţinându-şi braţele pe spătar.

— Am vrea mai degrabă să stăm de vorbă. Dacă nu vă plictiseşte…

— Desigur, desigur, făcu Krisantem, care simţea furtuna venind. Dar nu văd cum v-aş putea fi util…

— Avem un prieten comun.

— Cine?

— Clientul tău de azi. Americanul pe care l-ai dus la Izmir.

Turcul simţi un nod punându-i-se în gât. Americanii nu pierduseră vremea! Avu un frison rece la gândul că poate, ceilalţi i-au văzut pe ăştia doi intrând. Asta le-ar da anumite idei rele… Luă aerul cel mai inocent pentru a spune:

— Ah, da. Americanul. Era tare grăbit. Nu cred că rămâne mult la Istanbul. Mă văd cu el mâine la ora 9.

— Nu-i nevoie, întrerupse Chris.

Clipă de tăcere. Apoi Krisantem reuşi să zică:

— N-a fost mulţumit de mine?

— Ba da, făcu Chris. De aceea suntem aici.

Turcul încercă, neconvingător, un surâs.

— V-a dat adresa mea. Doriţi de asemenea să mergeţi la Izmir? Chris clătină din cap.

— N-a avut timp să ne dea adresa ta.

Tăcere.

— A avut un accident, începu Milton, pe un ton sinistru. A căzut pe fereastră.

Krisantem clipi.

— Este… rănit?

— Este mort.

— Dar atunci, cum? …

— Ţi-am spus că eram prieteni.

— Nu… nu înţeleg.

Milton se ridică şi se apropie de Krisantem, cu o faţă impasibilă. Dar, apropiindu-se, îşi vârî mâinile în buzunar şi Krisantem zări, prin umflătura hainei, cureaua holsterului. Milton îl fixa cu ochii săi albaştri şi reci.

— Vei înţelege.

Vocea era rece şi indiferentă, dar Krisantem îngheţă. Celălalt american îşi contempla pantofii.

— Tipul ăsta era tovarăşul nostru, continuă Chris. Ţi-am mai spus-o. Şi avem motive să credem că n-a sărit singur pe geam.

Krisantem, împietrit, deschise gura, dar nu putu să emită nici un sunet. Cei doi îl paralizau. Îi prefera de departe pe ceilalţi.

— Doar nu credeţi că… reuşi el să bâiguie.

— Oh, nu! făcu Milton.

— Ah, zise Krisantem, uşurat.

— Dar ai putea să ştii cine l-a împins.

Urâtă chestie.

— Împins? Dar este, desigur, un accident.

— Accident? Tu ai mai văzut vreun tip căzând pe o fereastră cu bordura înaltă de un metru şi jumătate?

Din nou tăcere.

— Apropos. Ai o vânătaie frumoasă! Ai avut vreun accident?

Turcul tremura.

— Nu, nu chiar. Eu... eu...

Mintea îi căuta febril o explicaţie. Doar nu le putea spune adevărul gol-goluţ.

— La Izmir, azi dimineaţă, am lovit o maşină, bâigui el. Cu prietenul dumneavoastră eram. Şi m-am lovit cu capul de parbriz.

Milton se apropie şi-i examină faţa.

— Ia spune, maşina cred că e făcută zob, nu?

— Nu, nu, este o maşină americană, un Buick. Este solidă. Eu nu am avut noroc.

— Într-adevăr, nu ai avut noroc, zise Milton cavernos.

Krisantem înghiţi în sec.

— De ce?

— Ei bine, ţi-ai pierdut un client bun, nu-i aşa?

— Da, da, desigur.

— Apropo, ce-aţi făcut la Izmir?

Turcul se însufleţi.

— Nu ştiu. Probabil prietenul dumneavoastră a avut de văzut pe cineva. A vrut să ne ducem şi să ne-ntoarcem în aceeaşi zi.

— Şi acolo, ce-aţi făcut?

Oare trebuia să vorbească despre hârtiile furate? Poate era doar o capcană... Dar dacă ăştia ştiau... Poate exista vreo cale să scape.

— Dar, domnilor, spuse el pe tonul cel mai demn cu putinţă. Mai întâi, cine sunteţi şi de ce-mi puneţi toate întrebările astea? Dacă mă interoghează poliţia, voi răspunde. Dar aici sunt la mine acasă... aşa că cu ce

drept…

Milton clătină capul, cu o tristeţe profundă.

— Adevărat, nu avem dreptul să fim aici. Dar, dacă aş fi în locul tău, aş sparge buba. Pentru că amicul nostru a fost lichidat şi tu ştii cine a făcut asta.

Aici Milton blufa. Dar efectul fu extraordinar. Krisantem se descompuse, efectiv.

Se aşeză, tremurând, pe un scaun.

— Asta-i o nebunie, murmură el. Sunt un om cinstit, întrebaţi şi la Hilton.

— Gura, întrerupse Milton, obosit.

Reacţia turcului nu-i scăpase. Se apropie de el şi-i înfipse un deget în piept.

— Vrei să-ţi scapi pielea?

Krisantem se sufocă de indignare.

— Pielea? Dar sunteţi nebuni! Voi chema poliţia!

— Nu-i nevoie. Las-o baltă. Dacă vrei, venim mâine cu poliţiştii din cartier. Şi le va face plăcere să te dea pe mâna noastră…

— Dar bine, gemu Krisantem, ce vă face să credeţi că eu am vreo legătură cu acest… accident?

— Nimic, spuse Milton. Decât faptul că ai o mutră suspectă şi eşti ultimul care l-a văzut în viaţă. Apropos, era trist?

— Nu, nu era trist.

— Crezi că s-a sinucis?

Încă o întrebare cu mai multe tăişuri.

— Nu.

— Şi acolo, la Izmir, n-ai văzut nimic care ne-ar putea da o idee?

Tipul insista prea mult. Krisantem îşi luă inima în dinţi şi le povesti despre comisariat, cum clientul său îi ceruse să ocupe atenţia şoferului şi povestea cu documentele. Cei doi americani ascultau, impasibili. Când termină, Milton atacă:

— Ai văzut plicul ăla?

— Nu.

Aici spunea adevărul.

— Şi apoi?

— Apoi? Nimic. L-am readus la Istanbul. Vă jur. Şi l-am

lăsat la hotel.

— N-ai observat dacă eşti urmărit?

— Nu.

Se lăsă o tăcere. Soţia lui Krisantem scoase capul pe uşa bucătăriei şi vorbi turceşte:

— Cina e gata. Când pleacă ăştia?

Turcul profită de ocazie.

— Soţia mea se nelinişteşte... Să...

— Nu, nu, făcu Milton ridicându-se. Ne-a făcut plăcere să stăm de vorbă cu tine. Acum te lăsăm. Şi adăugă neglijent:

— De altfel, ne vom revedea. Hai! Salut!

— Salut, spuse Chris în ecou.

Cei doi bărbaţi îşi luară politicos pălăriile şi deschiseră uşa. Înainte de a ieşi, Milton îi zâmbi lui Krisantem, cu un surâs deloc liniştitor.

Capitolul VIII.

Biroul consulului Statelor Unite la Istanbul era o încăpere vastă, situată la al şaselea nivel al unei clădiri moderne de pe Caddesi. Consulul însuşi insistase ca încăperea să fie climatizată. Vara este arzătoare în Istanbul, iar el avea multe după-amieze de petrecut în lungi discuţii cu ofiţerii turci, totdeauna în curs de pregătire a unei lovituri de stat.

De această dată reuniunea avea un obiect foarte grav.

— Domnilor, spuse consulul, ne aflăm în faţa uneia dintre cele mai serioase afaceri de la război încoace. Departamentul de Stat este ca pe ace, iar Preşedintele însuşi a cerut ca afacerea să fie clarificată cât mai urgent posibil. Este o chestiune vitală pentru Statele Unite.

Se întrerupse şi aruncă o privire spre auditoriu. Cei doi tipi de la C.I.A., aşezaţi, cu pălăriile pe genunchi, ascultau cu ochii pironiţi în podea. Îngropat într-un fotoliu de piele, S.A.S. Malko Linge avea ochii închişi. Încă recupera după seara petrecută cu dansatoarea, iar ceea ce spunea consulul nu-l interesa din cale-afară.

Un colonel turc era în picioare, într-un colţ. Doi dinţi proeminenţi îi dădeau un perpetuu surâs idiot, dar era un as al contraspionajului. Se numea Kemal Liandhi şi vorbea engleza curent.

Nici amiralul Cooper nu voise să se aşeze. Cu faţa marcată de oboseală, se învârtea în lung şi-n lat prin birou, sub privirea uşor agasată a diplomatului. Întrebă, nervos:

— Bun. Şi cum stăm?

Consulul surâse trist.

— Nu strălucit, domnule amiral. Oficial, povestea este rezumată de două comunicate, la fel de false şi unul şi celălalt. Cum nu ştiţi turca, vi le voi traduce.

Şi le arătă două articole, decupate din *Hurrayet*, cel mai mare cotidian din Istanbul. Primul ocupa toată pagina întâi.

Un submarin american, raportat dispărut în timpul manevrelor Flotei a VI-a, Memphis, *submersibil atomic ultramodern, a fost victima unui accident de imersiune,*

care l-a făcut să depăşească adâncimea experimentală. Nu sunt speranţe să existe supravieţuitori.

— Vă scutesc de detalii, spuse consulul. Iată alt lucru care ne interesează. Citi în continuare:

Furgonul mortuar care transporta un cadavru necunoscut pescuit la Izmir a fost victima unui accident între Izmir şi *Istanbul. Dintr-un motiv necunoscut, şoferul a pierdut controlul vehiculului, care s-a prăbuşit în fundul unei râpe şi a ars.*

— Iată punctele noastre de plecare, spuse consulul. Cam slabe.

— Dumneavoastră credeţi că a fost accident? lătră amiralul.

Colonelul Liandhi se mulţumi să ridice din umeri.

— Evident că nu. Dar n-a rămas nici o urmă care să permită concluzia că a fost crimă. Nu poţi face autopsie în cenuşă…

— Şi celălalt? Cel pescuit?

— A ars şi el, complet. Ambele cadavre au încăput apoi într-o cutie de biscuiţi. A fost prea îndeajuns.

— Câtă benzină era în rezervorul maşinii? întrebă Chris Jones.

— 60 de litri, 80 de litri maximum. Este o camionetă Ford, răspunse colonelul turc.

Celălalt clătină din cap.

— Insuficient pentru ca să ardă în aşa grad cadavrele. Au fost îmbibate înainte. Cred că au fost mai mulţi care au făcut treaba asta.

— Şi Watson? întrebă amiralul Cooper.

— Nimic în plus. Personalul hotelului n-a văzut şi n-a auzit nimic. S-a întors pe la ora 18 treizeci. După cinci minute, era mort. Şi, bineînţeles, hârtiile au dispărut.

— Sunteţi sigur că le avea asupra lui?

— Este ceea ce a declarat consulului din Izmir. I-a telefonat după ce a reuşit să le fure de la şoferul dricului. Ţinea să le aducă personal la Istanbul. Era bănuitor şi înarmat. Şi totuşi…

— Probabil că a fost urmărit.

— Şi şoferul lui? Cel care l-a dus la Izmir? Cu el ce s-a

întâmplat?

— Am fost să-l vedem, interveni Chris. E ceva în neregulă cu el. Mai întâi, avea o lovitură la tâmplă, ca şi cum ar fi fost pocnit. Apoi, avea un aer terorizat. Tipul ăla n-are conştiinţa curată. Precis este amestecat într-un fel sau altul. Trebuie supravegheat.

— Dacă-mi permiteţi, interveni o voce calmă, îl voi angaja ca şoferul meu personal.

Malko începea să se trezească. După un moment de tăcere, consulul reluă:

— Acum, domnilor, nu vă ascund că până la ora asta nu avem nici o probă că ruşii ar fi implicaţi în afacere; şi încă şi mai puţin că asta are vreo legătură cu Turcia. Aliaţii noştri sunt siguri, făcu el cu o privire spre colonel şi povestea asta cu submarinul trecând pe sub Bosfor mi se pare pură fantezie.

— Totuşi, se ducea undeva, mormăi Cooper.

— Poate dorea numai să vă dezorienteze, sugeră diplomatul.

— Atunci de ce moartea lui Watson şi arderea dricului?

— Coincidenţe…

— Cam multe coincidenţe. Înţeleg că vă este dezagreabil să bănuiţi o ţară aliată şi prietenă, dar trebuie să clarificăm istoria asta. Domnul Linge, aici de faţă, este venit special din Statele Unite pentru asta. Vorbeşte turca şi are mână liberă.

Malko înclină capul şi vorbi cu deferenţă. Cooper era unul din cei mai strălucitori ofiţeri ai Marinei americane.

— Domnule amiral, ştiu că toate submarinele dvs. au un dispozitiv de reperaj cu ultrasunete care disting un submersibil inamic de la 300 de kilometri.

— Cum de ştiţi asta? se sufocă Cooper. Asta este o informaţie ultrasecretă. Oricum, era în pană.

Malko surâse, foarte modest.

— M-am ocupat de asta acum cinci ani, când era în testări. Ruşii erau şi ei foarte interesaţi. Sistemul funcţiona foarte bine. Iată…

Scoţând un pix, începu să deseneze pe bloc-notes-ul consulului, schiţând cadranele, cifrele, explicând

funcţionarea mecanismului şi slăbiciunile acestuia.

— Probabil că au cedat conductorii ce comandă amplificarea semnalului de retur. Ăsta este punctul slab.

— Este adevărat, suflă amiralul. Urma să-i înlocuim cu un alt sistem. Dar dvs. sunteţi specialist?

— Oh, nu, spuse Malko. Dar am asistat o dată sau de două ori la demonstraţii.

— Acum cinci ani?

— Aproximativ, da. Dar spuneţi-mi, care sunt sistemele de apărare ce guvernează Bosforul şi interzic trecerea submarinelor?

Se întoarse către colonelul turc. Acesta recită, docil:

— Există trei sisteme. Mai întâi, plasa. Mobilă pe zece metri înălţime, pentru a lăsa să treacă vasele de suprafaţă. Este în permanenţă desfăşurată.

— Nici un submarin nu s-ar putea strecura? tăie Malko.

— Imposibil. Ar fi văzut. Apoi, până la fund, plasa este fixă, ancorată de fund şi de ţărmuri. Scufundătorii o inspectează în mod regulat.

Apoi există un veritabil câmp de mine submarine, după plasă: cu declanşare prin contact, prin magnetism sau prin telecomandă. Suficient să arunci în aer o flotă întreagă. Şi minele sunt verificate regulat.

În sfârşit, există un post de ascultare sonar, care funcţionează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Toţi cei care lucrează aici au fost răsverificaţi. Un ofiţer de securitate este în mod special însărcinat să-i urmărească.

Cam asta este…

— Vedeţi bine că este imposibil, tăie consulul triumfător.

— Oricum, voi verifica anumite lucruri, spuse Malko. Părea la fel de imposibil, acum zece ani, ca ruşii să aibă bomba atomică. Şi totuşi, aveau…

Tăcere jenantă. Austriacul reluă către cei de la C.I.A.:

— Vorbiţi turceşte?

— Nu, făcură ei, cu un mişcător unison.

— În acest caz cred că cel mai bine ar fi să mă supravegheaţi… de departe… Cred că pentru moment nu risc nimic.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu nimic. Nu vor risca să se debaraseze degeaba de modesta mea persoană.

— Bun, rânji Chris, ne vom mulţumi doar să-l strângem un pic pe şofer, ca să vedem cam ce are în vintre.

Malko ridică ochii spre cer. Ar fi dat mult să fie secondat de doi adevăraţi agenţi C.I.A., capabili să-şi folosească creierele, în loc de aceste două gorile setoase de sânge.

— În nici un caz! Nu trebuie speriat. Dacă cei care-l plătesc au impresia că e descoperit, îl vor suprima. Şi, deocamdată, este singurul care se pare că ştie ceva.

— Atunci, ce facem?

— Nimic. Ba nu: ungeţi-vă pistoalele, s-ar putea să avem nevoie de ele într-o bună zi.

Bun, domnilor, vă părăsesc. Am treabă. Mă găsiţi la Hilton, camera 707, dacă aveţi noutăţi, spuse el colonelului turc. S-ar putea ca şi eu să am nevoie de dvs.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Malko salută şi ieşi, închizând încetişor uşa după el. Şi plecă cu toată viteza: Leila îl aştepta probabil deja de douăzeci de minute. Şi nimic nu este mai periculos decât să laşi aşa o frumuseţe să rătăcească prin holul unui hotel.

Când intră în hol, Leila îşi sucea gâtul pentru a urmări uşa de la intrare. Văzându-l, îşi luă o atitudine demnă şi supărată.

— Ar fi trebuit să fiu deja plecată se alintă ea.

— Ar fi fost greşeala vieţii tale, spuse sentenţios Malko. N-ai mai fi găsit niciodată un bărbat ca mine.

Ea era copleşită de dezinvoltura şi eleganţa noului său amant. Făcuseră dragoste metodic, el interesându-se de cele mai mici dorinţe ale ei, de cele mai mici reacţii – asta după ce-i povestise, romantic, despre Dunăre şi Nil. Puterea de convingere era aşa de mare, încât o făcuse să creadă că se gândea, de cinci ani, numai la ea.

Îi spusese că este inginer şi că fusese trimis de compania sa să prospecteze terenul în vederea construirii unor uzine de montare a automobilelor.

— Trebuie să te părăsesc, spuse el. Imediat după dejun. Plec la Izmir. Ne vedem sus, după ce-ţi termini numărul.

— Ia-mă şi pe mine!

— Te-ai plictisi. Dar îţi voi aduce ceva de pe acolo.

— Eşti urâcios.

Leila se bosumflă. Malko îi luă mâna şi i-o sărută:

— Hai să luăm dejunul la mine în cameră, vom fi mai liniştiţi.

— Numai la asta te gândeşti, vorbi ea, ofensată.

Malko făcu ochii mari, inocent.

— La ce?

Leila avu un râs gutural şi nu răspunse. Malko se ridică, iar ea îl urmă. În trecere, Malko se opri la recepţie.

— Aş vrea să-mi trimiteţi pe şoferul care l-a dus pe american la Izmir. Ştiţi, acela cu accidentul.

— Voi verifica dacă este aici, spuse recepţionerul.

Trei minute mai târziu, Krisantem apăru, smerit şi neliniştit. Capul îl durea îngrozitor.

— Vreţi să mă duceţi la Izmir? întrebă Malko liniştit.

Celălalt îl privi de parcă i s-ar fi propus o plimbare în iad.

— La Izmir?

— Da, la Izmir. Este prea departe?

— Nu, nu.

— Bun, atunci vom pleca după dejun. Vă ofer 1.000 de lire. De acord?

— De acord. Vă aştept afară.

Krisantem se îndepărtă, groggy. Toată conversaţia se desfăşurase în turcă. Şi totuşi străinul avea paşaport american. Recepţionerul îi spusese asta şi încă ceva: că Watson, fostul lui client, lăsase un mesaj pentru american, chiar înainte de a pleca spre Izmir. Şi acum şi ăsta voia să plece la Izmir.

Noul său client apăru după o oră şi jumătate, bine dispus. Se împăcase cu Leila. Buick-ul se aşternuse din nou pe drumul Izmirului…

Malko moţăia pe perne. Krisantem reflecta. Era greu să iasă din acest balamuc. Deodată, vocea pasagerului îl făcu să tresară:

— Ştii unde a avut loc accidentul, dricul care a ars?

— Da, da, făcu turcul, maşinal. Este un pic mai încolo, în coline.

— Să-mi arătaţi!

Se lăsă din nou tăcere. Apoi Buick-ul abordă virajul în formă de ac de păr.

— Aici este, făcu Krisantem.

— Opreşte!

Docil, turcul stopă Buick-ul pe breteaua laterală. Malko se dete jos din maşină şi se apropie de parapet. În fundul râpei se vedea şi acum carcasa calcinată a dricului. O privi o clipă şi apoi începu să parcurgă şoseaua pe jos, spre Izmir. Foarte repede, dădu peste o mare pată neagră ce se lăţea pe toată şoseaua. O privi gânditor, apoi se întoarse către Buick.

Plecară mai departe fără să schimbe o vorbă. Krisantem îşi frământa mintea cu o grămadă de întrebări. După o oră mai târziu, Malko întrebă:

— Apropo, de unde ştii locul accidentului?

Turcul fu cât p-aci să tamponeze un camion care venea din sens opus.

— Jurnalele nu au dat nici un fel de precizări, continuă Malko, nemilos.

— Mi-au povestit nişte prieteni care au trecut pe aici, se bâlbâi Krisantem.

Se blestemă pentru că s-a lăsat surprins. Începu să-l urască pe acest tip imprevizibil. Restul zilei se scurse în tăcere.

Ajunseră la Izmir spre sfârşitul zilei. Austriacul se duse glonţ la consul. Acesta cina, singur. Malko se prezentă, iar diplomatul se destinse în mod vizibil. Fusese prevenit de sosirea sa.

— Povestiţi-mi tot ce ştiţi, ceru Malko.

Celălalt nu se lăsă rugat. Istorisi toată povestea, începând cu pescuirea cadavrului şi sosirea lui Watson.

— Când mi-a telefonat, avea deja hârtiile, preciză consulul. Mi-a spus că le duce la Istanbul. În rest, nu mai ştiu nimic.

— Aţi văzut aceste hârtii? întrebă Malko.

— Da, dar am spus deja tot ce ştiam. Citesc foarte puţin ruseşte. Am putut doar să disting numele mortului.

— Şi hârtiile astea au ars, desigur, suspină Malko. Este păcat, ar fi constituit o indicaţie preţioasă.

Consulul îşi muşcă buzele.

— Cred că mai am ceva.

Austriacul îl privi cu ochii săi mari şi aurii.

— Ceva?

Tulburat de privirea clară, John Oltro bâigui:

— Ei bine, iată: când am fost la comisariat, prietenul meu, comisarul turc, m-a lăsat să văd hârtiile mortului. Şi am subtilizat una dintre ele. Am păstrat-o. Dar nu cred să fie ceva interesant.

— O aveţi?

— Da, iat-o.

Consulul scoase din haină o hârtiuţă galbenă pe care o înmână lui Malko. Acesta o privi atent pe ambele feţe, o vârî în buzunar şi spuse încetişor:

— Ştiţi ce reprezintă?

— Nu. Nu citesc ruseşte. Pare să fie un bon de bagaje sau cam aşa ceva.

Malko respiră adânc:

— Confratele sovietic ştie că nu cunoaşteţi limba rusă?

— Cred că da. Noi vorbim între noi numai în engleză.

— Asta este cea mai bună garanţie a vieţii dvs.

— Dar, în fine, ce este asta? se nelinişti consulul. Spuneţi-mi…

— Ar însemna să vă condamn la moarte. Graţie acestei bucăţi de hârtie, s-ar putea ca moartea locotenentului Watson să nu fie complet inutilă. Nu vorbiţi nimănui despre asta!

Cinci minute mai târziu, Malko era pe drum înapoi spre Istanbul. Krisantem, furios, trebui să renunţe la cină. S.A.S. Malko Linge, gânditor, începu să priceapă de ce trebuise neapărat să dispară cadavrul necunoscutului. Mica hârtiuţă gălbuie pe care i-o dăduse consulul era un bilet de cinema din Sevastopol, marele port sovietic de la Marea Neagră. Şi acest bilet data de cinci zile.

Capitolul IX.

Mica ambarcaţiune avansa lent de-a lungul plasei. Cu puternice lovituri de vâsle, Malko reuşi cu greu să înconjoare o geamandură roşiatică, ruginită, care menţinea plasa dispusă de-a curmezişul Bosforului. Luntrea sa fusese zdruncinată de valurile create de un vapor ce transporta turişti. Vaporul făcea un mic tur prin Marea Neagră, spre a crea emoţii pasagerilor care, aplecaţi pe balustrade, scrutau ceţurile Mării Negre, sperând să zărească silueta ameninţătoare a vreunei nave de război sovietice. Dar nu se zăreau decât şalupe inocente.

Cele două maluri ale Bosforului coborau în pante abrupte spre mare. În acest loc, canalul avea o lăţime de circa 200 metri. Un puternic curent te trăgea spre Istanbul. Pe malul asiatic se distingeau ruinele unui turn înalt datând din secolul al XI-lea şi de unde, în epoca respectivă, erau observaţi invadatorii ce veneau din Turcia Centrală.

Malko încetă un moment să vâslească. Bărcuţa sa fu antrenată în derivă până la plasă şi se izbi de un odgon de oţel aşezat la rasul apei. Malko privi spre locul unde rămase maşina. Faleza, privită de jos, părea enormă. De-abia se zărea Buick-ul oprit pe drumul care urma o cornişă ce ducea la primele plaje ale Mării Negre.

Coborâse pe o potecă îngustă, făcută de capre, pe lângă un mic han unde se serveau ceai şi iaurturi. O ţinea pe Leila de mână. Îi propusese o plimbare de îndrăgostiţi pe Bosfor – excelent pretext pentru o recunoaştere a locurilor. Dar, cu costumul său strict şi cu cravată, nu prea avea un aer sportiv. Cu atât mai mult Leila, cu rochia plină de decolteuri, atrăgea atenţia.

Barca era ancorată de o cracă mai groasă. Probabil era a unui pescar de duminică. Marea Neagră este plină de peşte.

Acum, încremenit în mijlocul Bosforului, Malko reflecta, legănat de clipocitul molcom al apei. Privi curios un cargou măreţ fofilându-se prin baraj şi îndreptându-se spre Sevastopol. Leila visa, aşezată în faţa lui.

Ce istorie ciudată, a acestui submarin care vine să se arunce în gura lupului… Aici, totul părea atât de calm. Pe malul asiatic zări o micuţă construcţie albă, la rasul apei. În faţa ei erau garate două camioane. Pe acoperiş flutura steagul turcesc. Era desigur postul de observaţii cu sonar, instalat de turci.

Spre Istanbul, Bosforul se lărgea într-un fel de lac unde erau ancorate trei bătrâne cargouri greceşti, murdare şi ruginite.

Părea dificil ca un submarin sovietic să se poată strecura. Malko surâse, gândind că poate tocmai în acel moment trecea unul prin ochiurile plasei…

Dar asta implica atâtea complicaţii încât ieşea din domeniul posibilului. Dacă n-ar fi existat biletul de cinematograf, toată povestea ar fi părut ireală. Dar hârtiuţa galbenă exista. Şi mai existau unele chestii care erau mai mult decât coincidenţe. Biletul avea data de 22 iulie 1969. Corpul fusese pescuit în dimineaţa zilei de 25, iar submarinul necunoscut – distrus pe data de 24.

Ori, fără a trece prin Bosfor, era materialiceşte imposibil ca acel om să meargă la cinema, în Sevastopol, pe 22 şi să se găsească, două zile mai târziu, în Mediterana. Chiar presupunând că ajunsese cu avionul la Murmansk şi Vladivostok, tot i-ar fi fost necesară o săptămână pe mare pentru a se găsi în Mediterana.

Surâse, amintindu-şi faţa descompusă a consulului.

— E îngrozitor, gemuse diplomatul. Dacă ruşii au găsit mijlocul de penetrare a Bosforului cu submarinele lor, toată strategia noastră în zonă e la pământ. Şi apoi asta implică multe complicaţii din partea turcă. Voi convoca imediat pe şeful securităţii turce…

— Mai ales asta să nu faceţi, ordonase Malko. Şi aşa este destulă lume la curent cu povestea. Şi este aproape sigur că turcii sunt implicaţi. Poate chiar colonelul dumneavoastră…

— Oh!

— De ce nu? Există atâtea motive pentru trădare… Presupuneţi că are un dinte împotriva guvernului actual, sau că i-a fost refuzată o avansare, sau mai ştiu eu ce. Cu

cât turcii ştiu mai puţin în ce stadiu ne aflăm, cu atât mai bine, credeţi-mă. Şi apoi, în felul ăsta, îmi pot da seama dacă sunt pe o pistă bună.

— Cum?

— Atâta vreme cât nu mi se întâmplă nimic, înseamnă că sunt pe o pistă greşită. Dar dacă fârtaţii încep să se ocupe de mine, înseamnă că arde…

— Fiţi atent!

Malko îşi închise pe jumătate ochii cu pupile aurii. Era foarte atent. Adversarii săi ignorau, din fericire, importanta descoperire.

Îl lăsase pe consul pradă neliniştii, dar decis să-şi ţină gura. Şi acum, în mijlocul Bosforului, căuta soluţia problemei.

Privi de jur împrejur. Barajul, clădirile militare, cargourile greceşti, flancurile abrupte ale taluzurilor. Deodată ceva îi atrase vederea: carcasa unei nave eşuate, aproape ascunsă de mal, la mai puţin de cinci sute de metri de plasă, lângă malul asiatic.

Luă vâslele.

— Plecăm? întrebă Leila. Mi-e frig.

— Aşteaptă încă puţin, aş vrea să mai văd ceva.

Era gata să protesteze, când el o privi. Sub privirea aurită, simţi că se topeşte. Şi crezu că a înţeles:

— Eşti nesăţios, murmură ea. O să ne vadă toată lumea şi nu vreau asta.

În fond, era încântată. În vreme ce Malko vâslea, ea veni să se aşeze în fundul bărcii şi îşi înfipse unghiile în coapsa lui. Cu coada ochiului, îi urmărea reacţiile. O privi, iar ochii îi întârziară pe pulpele dezgolite de rochia prea scurtă.

Din şosea, Krisantem urmărea barca din ochi. Ciudată idee să te plimbi cu o barcă pe Bosfor, de vreme ce existau atâtea alte ambarcaţiuni mai confortabile, cu cabine. El nu era sensibil la poezie. Şi apoi, bărbatul cu ochi ca de pisică nu îi inspira deloc încredere, în ciuda calmului şi gentileţii lui. Dacă portarul nu i-ar fi spus că avea întâlnire cu americanul chiar în seara când acesta căzuse pe fereastră…

Proptit de portiera Buick-ului, îşi aprinse o ţigară. Privi în jur. Nici o maşină în raza vederii. Şi totuşi era sigur că

fusese urmărit din clipa plecării de la hotel. Un vechi Taunus cu doi oameni în interior.

Malko aproape ajunsese la vas. Îi putea distinge tăblăria ruginită şi puntea plină de rămăşiţe. Fusese un petrolier şi se distingea încă duneta din spate. Era părăsit. Probabil eşuase sau luase foc.

Nimic anormal. Ochii austriacului scrutau fiecare detaliu din peisaj. Leila îşi pierdu răbdarea:

— Vino, şopti ea.

Austriacul emise un mormăit indistinct. Remarcase ceva, în sfârşit.

În spatele petrolierului, taluzul nu avea aceeaşi culoare cu restul malului râpos, pământul, mai deschis la culoare pe o mare suprafaţă, era întors ca pentru răsaduri. Probabil se încercase punerea vasului pe linia de plutire şi se dragase fundul Bosforului.

Apucând din nou vâslele, se apropie de coca enormă şi ruginită, aproape să o atingă. Armătura metalică se înălţa ca un zid deasupra lui. Nituri enorme fixau foile de tablă, formând o linie neîntreruptă de protuberanţe.

Epava era impresionantă prin masa şi tăcerea ei. Rugina o acoperise în mod uniform. Existau puţine şanse ca acest petrolier să mai ia vreodată calea mării.

Malko lăsă barca să lunece spre spate şi îşi răsuci gâtul încercând să descifreze numele vasului. Dar rugina estompase totul. Încercă să afle mai multe de la companioana sa.

— Ştii ce-i asta?

— Este un vapor. Doar se vede clar, nu? Este probabil vechi, a fost abandonat.

Logică strălucitoare. Malko surâse. În lumea Leilei, vechile vapoare erau aruncate aşa cum arunci ciorapii vechi. Îi simţi enervarea.

— Mergem pe partea cealaltă, pe lângă cocă, spuse el blând.

Reluă vâslele şi parcurse cam o sută de metri, până ajunse la un mic golfuleţ ferit de priviri. Ar fi trebuit ca cineva să fie pe epava petrolierului pentru a-l vedea.

Malko îşi scoase haina şi o plie cu grijă. Cu privirea

aburită, Leila îşi muşcă buzele şi se aplecă şi mai mult spre el. Aşteptarea o enervase.

— Vino!

Malko se glisă spre fundul bărcii, lângă Leila. Şi, pentru o clipă, uită de ruşi şi de submarinele lor. Aşa că nu văzu pe cei doi bărbaţi care urcau, deasupra lor, pe taluzul abrupt. Primul dintre ei ţinea în mână un Colt cu piedica trasă.

Cel de-al doilea, puţin mai în spate, era, de asemenea înarmat. Dar el supraveghea ţărmul. Primul ajunse pe bordul epavei. Barca era jos, lipită de cocă. Cu precauţie, se aplecă, cu pistolul în mână. Chiar sub el zări siluetele înlănţuite ale lui Malko şi Leilei.

Bărbatul înjură cu voce scăzută.

Mergând în patru labe, se întoarse spre tovarăşul său şi şopti, sobru:

— Se regulează.

— Pederastul dracului, făcu, ilogic, celălalt.

Chris Jones şi Milton Brabeck se priviră, dezgustaţi. Iată unde duce conştiinţa profesională. Fuseseră prea zeloşi, urmărindu-l pe Malko fără ştirea acestuia. Se aşteptau să-l vadă strangulat sau atras într-o capcană de către această dansatoare, care nu putea fi decât o Mata Hari locală.

În mod clar, dolarii C.I.A. Erau folosiţi într-o manieră cel puţin curioasă. Măcar să fi finanţat niscai revoluţii, dar să plăteşti don juani!

Cei doi americani se îndepărtară în vârful picioarelor. Milton murea de dorinţa să tragă un încărcător în aer, ca să vadă dacă barca se va răsturna, dar disciplina îl făcu să se stăpânească. Îşi vârî pistoletul în holster şi îşi aprinse o ţigară.

Pe malul celălalt, în Europa, doi oameni erau aşezaţi într-un Taunus parcat cu faţa spre Bosfor, cam la un kilometru de Buick-ul lui Krisantem şi erau la fel de interesaţi de viaţa amoroasă a lui Malko Linge.

Unul din ei coborî binoclul cu care observa barca şi-i spuse, în rusă, tovarăşului său:

— Americanii sunt într-adevăr respingători. Nu e de mirare că pierd peste tot.

În barcă, Malko îşi recăpătase luciditatea şi înfrunta

conştiinţa Leilei. Creierul său se învârtea ca o sfârlează. Turcoaica gemea.

— Nu sunt idioată. Ştiu prea bine ce gândeşti.

— Şi cam ce gândesc?

— Că sunt o târfă. Că o femeie care se lasă înhăţată aşa, în văzul lumii, este ultima târâtură.

— Nu, nu!

— Mă consideri o stricată, mărturiseşte!

— Eşti nebună!

Malko fu obligat să o ia în braţe şi să-i explice că o astfel de idee nu-i trecuse niciodată prin minte.

Traversarea Bosforului fu penibilă. Curentul îi târa irezistibil spre Istanbul.

Văzându-i sosind, lui Krisantem începu să-i crească stima pentru clientul său: frumoasa dansatoare mânuia de zor una dintre vâsle.

Malko legă barca şi urcă pe mal, ţinând-o pe Leila de mână. Krisantem le deschise grăbit portiera. Fumase un pachet întreg de ţigări cât durase plimbarea.

— Ne reîntoarcem la hotel, ordonă Malko.

În vreme ce turcul manevra pentru a lua direcţia spre Istanbul, Malko întrebă:

— Ce-i cu vasul ăla eşuat?

— Este un petrolier. A luat foc acum un an, era cât p-aci să se întâmple o catastrofă. Tocmai făcuse plinul de la rafinăria British Petroleum, care se vede de aici, când focul a izbucnit la bordul său. Vă daţi seama, în cinci minute era un lansator de foc grecesc şi asta la cinci sute de metri de cel mai mare depozit de benzină din Istanbul. Din fericire, căpitanul a reuşit să-l facă să eşueze un kilometru în aval, pe o porţiune cu fundul mai ridicat.

— Şi după aia?

— A ars vreme de o săptămână. Se simţea căldura până aici, iar lumina se vedea de la o sută de kilometri. Imposibil de oprit incendiul.

— De ce a fost abandonat acolo?

— Cred că au încercat să-l repună pe linia de plutire. Dar nu mai merita. Se pare că s-a încrustat în stânci.

— Stânci?

— Da, aşa s-a spus. Ei, într-o bună zi va fi vândut ca fier vechi…

Malko tăcu. Până la Istanbul se mulţumi să strângă mâna dansatoarei, care părea foarte îndrăgostită.

La hotel, avu o surpriză. Un mesaj îl aştepta în căsuţa cheii, scris de o mână feminină: „Vă rog să apelaţi camera 109. Nancy Spaniel, de la *Life Magazine*”.

Numele îi era complet necunoscut. Dar Leila citise peste umărul lui:

— Cine este tipa asta? şuieră ea.

— Habar n-am.

— Cum şi de ce vrea să te vadă?

— N-am nici cea mai mică idee!

— Îţi baţi joc de mine?

— Ascultă. Mergem să o vedem împreună!

— Viciosule! Monstrule!

Deodată, Malko zări o fată blondă, înaltă, ridicându-se dintr-un fotoliu din hol şi venind drept spre el. Îi întinse mâna şi zise:

— Eu sunt Nancy Spaniel. Dumneavoastră sunteţi Alteţa Sa Serenisimă Malko Linge?

— Da, dar puteţi să-mi spuneţi Malko.

O privi atent şi, deodată, se produse declicul. Desigur, o întâlnise în Austria, unde ea studia istoria aristocraţiei europene. Îi solicitase, atunci, o întrevedere.

— V-am citit numele pe lista hotelului şi, cum mă simt pierdută în această ţară, m-am gândit că m-aţi putea ajuta.

— De ce vă ocupaţi în reportaj?

— De *Memphis.* Ştiţi, submarinul acela care s-a scufundat pe aici.

— Ah!

Asta era culmea. Leila, care urmărea conversaţia, spuse, pe un ton înţepat:

— Dragule – apăsă pe cuvânt – te aştept la mine în cameră!

Şi le întoarse spatele.

— Să mergem să bem ceva, propuse Malko tinerei americance. Dar, înainte, trebuie să dau un telefon. Aşteptaţi-mă la bar.

Pătrunse într-una din cabinele telefonice de lângă recepţie şi îl chemă pe consul.

— Spuneţi-mi, aţi auzit ceva despre un petrolier care a ars acum câteva luni?

— Da, desigur.

— Îi cunoaşteţi numele?

— Da, staţi o clipă… se numea *Arkhangelsk.*

— *Arkhangelsk*?

— Da, era un petrolier sovietic.

Malko închise, după ce-i mulţumi diplomatului. O mică luminiţă roşie i se aprinse în creier. Merse să o întâlnească pe Nancy la bar, gândindu-se la carcasa ruginită, abandonată în mijlocul Bosforului.

Capitolul X.

Krisantem lăsase uşa cabinei telefonice deschisă, pentru a putea urmări mai bine holul Hiltonului.

— Grăbiţi-vă, spuse el cu voce joasă. Va coborî în curând. Ce doriţi?

— Vă mai întoarceţi la vas?

— Nu ştiu. Nu mă anunţă decât în ultimul moment. Şi, oricum, nu pot face nimic.

— Te voi rechema diseară.

Celălalt închise. Furios, Krisantem ieşi din cabină pentru a se ciocni de Malko.

— Un alt client? întrebă politicos austriacul. Nu uita că eu te-am reţinut!

Sub privirea ochilor aurii, Krisantem nu se simţea la largul lui.

— Nu, era un prieten.

— Am nevoie să-mi găseşti un vas de închiriat.

— Ce tip?

— Cu motor. Dăm o raită pe Bosfor.

— E uşor. Cunosc un tip care închiriază. Este lângă debarcaderul bacului. Dar o să coste mult.

— Nici o problemă. Ah, apropo, să-ţi prezint doi prieteni care lucrează cu mine: Milton Brabeck şi Chris Jones. El este Elko Krisantem.

Elko nu avu nici un chef să-i întrebe în ce consta munca lor. Erau cei doi tipi care fuseseră cu o seară înainte la el... În picioare, în spatele lui Malko, cu pălăriile înfundate pe cap, cei doi îl priveau pe Krisantem cu aerul afectuos al unui cotoi care se pregăteşte să ronţăie un şoricel alb.

— Salut! făcură ei la unison. Ne-am mai văzut.

Conversaţia se opri aici. Gânditor, Krisantem deschise portierele Buick-ului. Ultima oară, îi raportase fidel, lui Doneshka, plimbarea lui Malko în jurul petrolierului. Celălalt îi ordonase:

— Anunţă-mă imediat dacă se întoarce în zona aia.

Ar fi vrut el, Krisantem, să-l anunţe. Dar avea impresia –

şi nu prea se înşela – că cele două gorile aşteptau cel mai mic gest suspect din partea sa, ca să-l facă bucăţele…

O oră mai târziu, erau cu toţii la bordul unei bărci de cauciuc echipată cu un vechi motor Evinrude, de treizeci şi cinci de cai, care de-abia reuşea să învingă curentul Bosforului. Le trebuiră aproape trei sferturi de oră ca să ajungă la petrolier. Cu ochii închişi, Malko visa. Nancy, tânăra americană, era foarte agreabilă. Cinase cu ea în ajun. Ea sosise la Istanbul cu speranţa unui reportaj despre *Memphis*, dar lucrul ăsta nu era uşor de realizat.

Malko îi promise ajutorul.

O invitase la Kervansaray, cabaretul vecin cu Hilton. Nu îndrăznise, de frica Leilei, să o invite la *roof*[7], cabaretul situat la etajul zece al hotelului.

Dar Nancy era încântată. Îl găsea pe Malko teribil de romantic. Chiar şi atunci când acesta îi mângâiase picioarele pe sub masă. Dansa obraz la obraz, ca toate americancele, cu presiune pe tot corpul, strâns lipită de partener. Şi cum avea aceeaşi înălţime cu Malko, senzaţia nu era deloc dezagreabilă.

Malko o acompaniase apoi până la uşa camerei. Înainte de a se despărţi, ea fusese aceea care l-a sărutat. Sărutul ei era dulce şi cald. O strânse mai mult în braţe, iar trupul ei îi răspunsese, lipindu-se de al său. Unghiile ei i se înfipseră în ceafă.

— Avem tot timpul, murmurase ea, înainte să-i închidă uşa în nas.

Cu toate astea, astăzi gândurile îi zburau spre Nancy. Vulcanica Leila trecuse dintr-o dată pe planul doi.

Se apropiau. Malko îşi scutură de praf impecabilul costum gri. Avea oroare de neglijenţă. Krisantem încetini motorul. Silueta petrolierului eşuat părea enormă. Scuturată de siajul celorlalte ambarcaţiuni, barca pneumatică era foarte instabilă. Din fericire, în acea zonă, Bosforul se lărgea ca un fel de lac, lăsându-i cumva mai feriţi de grosul traficului. Cele trei cargouri greceşti nu se clintiseră. Puţin mai departe, rezervoarele rafinăriei străluceau în soare.

Krisantem tăie contactul. Barca era la câţiva metri de

[7] Roof – acoperiş (în engleză, în original).

petrolier. Gorilele nu prea erau la largul lor. Cu artileria cu care erau echipaţi, s-ar fi dus urgent la fund.

— Fă turul vasului, ordonă Malko.

Nici o scară nu permitea escaladarea peretelui vasului, care-l fascina pe Malko prin coca moartă şi prin suprastructuri. Ceva îi spunea că aici se găsea ceea ce venise să caute.

Dar cum să stabileşti legătura dintre această veche carcasă abandonată şi submarinul din Marea Marmara? Nu se zărea nici un semn de viaţă.

— De multă vreme s-a încercat repunerea lui pe apă? întrebă Malko.

— Da, de câteva luni.

Fuseseră, probabil, de săpat, sute de mii de metri cubi de pământ. Pata deschisă de pe taluz avea aproape cinci sute de metri lungime.

Curios că nu reuşiseră. Petrolierul nu părea înfipt prea adânc în fundul Bosforului. Doar dacă nu cumva vreo stâncă… Toată chestia asta îl sâcâia pe Malko.

Ceilalţi trei tăceau. În afară de Krisantem, se întrebau de ce se interesa Malko aşa de mult de *Arkhangelsk*.

Şi alţii, puţin mai departe, îşi puneau aceeaşi întrebare. Pe malul asiatic era oprit un bătrân Taunus, în spatele unei perdele de copaci. Erau trei bărbaţi în interior. Ţeava unei puşti mitraliere mijea prin geamul din faţă stânga. Era îndreptată spre *Arkhangelsk*.

— Dacă urcă pe vas, să trag? întrebă servantul armei.

— Da.

Manevră chiulasa şi introduse un încărcător. Barca pneumatică se încadra în vizor. Dar ocupanţii acesteia nu se decideau să ia petrolierul cu asalt.

Malko căuta cu disperare un amănunt care să-l îndrepte pe calea cea bună. Dar totul părea normal. Făcu bărcuţa să se apropie până atinse petrolierul şi-şi puse palma pe tabla murdară şi umedă, pe care se mai vedeau urme de vopsea. Crezu că mâna îi va traversa stratul de rugină care atacase profund materialul. Lucru ciudat pentru un vas pentru care s-au făcut eforturi de a-l repune pe linia de plutire.

Deodată, avu o iluminare.

— Să ne depărtăm, ordonă el lui Krisantem. Până în mijlocul Bosforului.

Nu părăsea din ochi vasul. În câteva secunde, va fi sigur. Silueta petrolierului se detaşa acum foarte clar din profil. Incendiul nu deformase prea mult suprastructurile.

Malko închise ochii. Răsfoia, în memorie, o cărticică pe care o citise cu doi ani mai înainte: anuarul *Jane's*, manual ce cuprindea toate flotilele lumii. Existau mai multe sute de nave repertorizate, fiecare cu caracteristicile sale şi cu silueta trasată la scară.

Navele defilau prin mintea lui Malko de parcă le-ar fi văzut ieri. Tensiunea interioară îi încreţise fruntea. Creierul îi lucra ca un IBM în suprasarcină.

Şi nu se potrivea.

Silueta petrolierului sovietic *Arkhangelsk,* de 120.000 de tone, pe care o avea în minte, nu corespundea cu ceea ce avea în faţa ochilor. Vasul eşuat era mult mai mic şi suprastructurile erau mult diferite.

Celălalt era dotat cu o dunetă plasată în spate, pe când acesta avea un fel de dunetă care ajungea până la jumătatea punţii. Petrolierul numit *Arkhangelsk* nu era *Arkhangelsk*-ul. Şi asta, desigur, avea o semnificaţie. Nu schimbi din pură plăcere numele unei nave.

Malko renunţă provizoriu la meditaţii. O navă încărcată cu turişti fu cât p-aci să le răstoarne barca. Înverzite, cele două gorile îl mâncau din ochi pe Krisantem, care se chinuia să demareze motorul. Reuşi la ţanc să pornească, evitând ca prin minune să fie tăiaţi în două de un remorcher pântecos, al cărui echipaj îi umplu de înjurături.

Bosforul era prea aglomerat pentru astfel de sporturi. Dar Malko era satisfăcut. Suflând un invizibil fir de praf de pe costumul său încă impecabil, surâse larg.

— Hai să ne întoarcem.

Ochii aurii îi scânteiau, iar ceilalţi trei se întrebau ce putuse să-l binedispună în aşa măsură.

Din hotel unde Leila îl aştepta, în camera ei, îi telefonă consulului:

— Aveţi vreun exemplar din *Jane's* ediţia 1969?

— Da, cred că da, răspunse diplomatul.

— Atunci trec să vă văd.

Zece minute mai târziu, Malko sorbea un whisky în biblioteca diplomatului. Pe genunchi avea volumul. Îl răsfoi şi ajunse la descrierea *Arkhangelsk*-ului.

Într-adevăr avea în faţă silueta de care-şi amintise. Avea dreptate, petrolierul eşuat era o navă necunoscută pe care ruşii încercau să o facă să treacă drept *Arkhangelsk*. Îi explică rapid tărăşenia consulului, care nu mai pricepea nimic.

— Dar de ce?

— Habar n-am.

— Credeţi că are vreo legătură cu *Memphis*-ul?

— Poate că nu. Dar este singurul indiciu pe care-l posed la ora actuală. Şi ştiu din experienţă că ruşii nu fac nimic întâmplător. Există o raţiune şi încă una foarte importantă, pentru ca *Arkhangelsk* să nu fie *Arkhangelsk.*

— Dar atunci, unde este cel adevărat?

— Navighează probabil sub alt nume, dacă nu cumva este deja pe fundul mării, din motive de securitate. Bun, puteţi să-mi faceţi un serviciu?

— Desigur.

— Aş dori să aflu numele întreprinderii care a încercat să ridice *Arkhangelsk*-ul – n-avem ce face, trebuie să-l numim în continuare aşa – şi circumstanţele exacte ale accidentului.

— Bine, îl voi întreba pe colonelul Kemal.

— Nu!

Malko se ridicase şi închisese cartea. Se apropie de consul.

— Turcii nu trebuie să afle că mă interesez de această navă. Iată, spuneţi, de exemplu, că Flota a VI-a are avarii şi telefonaţi la o firmă care se ocupă de ridicări de nave. Chestionându-i cu abilitate, veţi putea afla numele celor care s-au ocupat de vasul sovietic.

— Bine, vă voi suna mâine. Rămâneţi la cină?

— Nu, mulţumesc. Mai am de lucru şi o mică problemă de rezolvat.

Mica problemă consta în faptul că Malko avea, la aceeaşi oră, o întâlnire în holul hotelului cu Leila şi cu un răpitor

manechin sud-african, pe nume Ann. Pe Ann o întâlnise la recepţie, pe când părăsea hotelul. Ochii ei făcuseră un efect deosebit asupra lui.

Îl întrebă pe Krisantem:

— Ştii vreun restaurant bun, cu muzică şi atracţii?

Turcul ezită.

— Da, Mogambo. Dar este foarte scump.

— Nici o importanţă. Hai la Mogambo.

Cele două fete erau la bar când sosi. Leila îmbrăcase o fustă neagră şi un pulover care îi evidenţia formele atât de precis, încât personalul de serviciu din hotel se mişca în relantiu. De pe taburetul ei, Ann îl contempla cu un amestec de dispreţ şi de dorinţă. Taiorul ei roz era mult mai puţin revelator, dar instinctul feminin preluă iniţiativa. Punându-şi ochelarii fumurii pentru a-şi accentua nota de seriozitate, îşi încrucişă, foarte sus, picioarele, în mod neglijent.

Atât de sus încât turcul aşezat în faţa ei comandă princiar încă un rând de băutură pentru întreaga familie, care îl însoţea.

În acel moment Malko intră în bar. Leila nu-i lăsă timp să se dezmeticească şi se ridică şi porni spre el ondulându-se ca o pisică fericită că şi-a regăsit stăpânul. Peste umărul ei, Malko zâmbi graţios către Ann.

Ea îi retransmise zâmbetul, uşor ofuscată. Austriacul o ocoli pe Leila şi-i apucă mâna, pe care depuse un sărut apăsat.

Tensiunea electrică ar fi putut face lustra să se aprindă. Leila, cu ghearele scoase, se pregătea să se năpustească.

— Ţi-o prezint pe Ann Villers, soţia unui bun prieten al meu, se grăbi să spună Malko.

Dezarmată, Leila consimţi la o lejeră înclinare a capului, fără a dezarma totuşi.

— Unde cinăm, dragul meu? gânguri ea, prinzând braţul lui Malko.

— Oriunde va fi încântător, cu două femei aşa de frumoase, replică Malko, cu ochii în tavan.

Urmară câteva clipe ce se scurseseră greu. Leila se întreba dacă să-şi înfigă unghiile în ochii lui Malko sau în părul rivalei sale. Ezitarea ei salvă situaţia, căci Malko se

plecă spre ea şi murmură:

— Iartă-mă. Mi-ar fi plăcut să fim singuri, dar nu pot face altfel.

În vreme ce Leila digera complimentul, Malko strecură către Ann:

— Oricum, ne va părăsi pe la ora 11, pentru numărul ei.

Fericite, cele două femei părăsiră barul la braţul lui Malko. Din fericire, uşa era destul de largă ca să treacă toţi trei în front. În Buick, Malko îşi lăsă mâinile să zburde în voie peste tot, ca urmare, chipurile, a zdruncinăturilor provocate de maşină. Parfumurile celor două femei concordau de minune.

Malko era fericit. Avea senzaţia că se află pe drumul cel bun. Vaporul mascat ascundea un mister... Totul era să descopere acest mister, înainte ca ceilalţi să-şi dea seama şi să-l suprime, căci devenea periculos...

Când ajunseră, restaurantul era plin dar, mulţumită lui Krisantem, avură o masă foarte bună, lângă pista de dans. Fură conduşi imediat apoi să-şi aleagă peştii pe care îi doreau, dintr-un frigider enorm.

Discret, Krisantem dispăru, promiţând că peste o oră va fi la maşină. Malko îl urmări din ochi, gânditor; din păcate îl urmări numai din ochi şi nu putu să-l vadă intrând într-o micuţă cafenea şi cerând să telefoneze. Corespondentul răspunse imediat:

— Vrea să se întoarcă mâine la vapor, zise repede Krisantem.

Urmară câteva momente de tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi vocea pe care Krisantem o cunoştea prea bine, spuse:

— Bine, vom lua măsurile necesare.

— Ei! strigă Krisantem. Nu în seara asta. O să-şi dea seama... Celălalt închise.

Neliniştit, Krisantem se aşeză la o masă în fundul cafenelei, lângă ciorchini de struguri şi borcane de iaurt.

Avea conştiinţa tulbure. Acest om cu ochi de aur, care făcea femeilor o curte galantă, începuse să-i devină simpatic.

La Mogambo, Malko era într-al nouălea cer. Leila îi ţinea

mâna dreaptă, ca o tigroaică ce se pregăteşte să ronţăie un ciolan, iar el îşi lipise piciorul de coapsa Annei, care îşi lăsase, pudică privirile în jos, dar care se lipise de el spre a-i facilita manevra.

Restaurantul era frecventat mai ales de turci. Mesele de lemn, aşternute cu şervete de hârtie, erau foarte simple, în schimb, pereţii gemeau sub cromolitografii hidoase, reprezentând Bosforul ziua şi noaptea din toate unghiurile şi direcţiile. Mâncarea era bună – mai puţin peştele.

Lui Malko i se servise, în chip de *hors-d'oeuvre,* o cremă albicioasă, denumită *tarama,* care avea un iz de caviar alterat. Leila înfulecă rapid trei porţii.

La desert trebuiră să suporte „atracţiile". Până atunci, orchestra, disimulată în spatele unei draperii, cântase în surdină mai multe arii, variante după „Copiii din Pireu"; dar acum se dezlănţuise acompaniind o dansatoare „orientală", ale cărei schimonoseli o făcură pe Leila să zâmbească. În momentul când veni să-şi unduiască formele în faţa mesei lor, Ann se aplecă graţios spre Leila şi-i murmură:

— Trebuie să vin să te văd şi pe tine aşa.

Leila se mulţumi să murmure în turcă, la rândul ei, că dacă Ann s-ar dezbrăca la piele, sala s-ar goli în cinci minute, lucru evident, fals, dacă se ţinea cont de interesul pe care mâna stângă a lui Malko îl arăta faţă de piciorul tinerei sud-africane.

Dansatoarea se retrase, lăsând locul unor dansatori din Anatolia, având pe cap bonete ciudate din lână multicoloră. Aceştia se încrucişau cu o viteză stupefiantă, dansând în ritmul unei muzici săltăreţe. În final se luară de mâini şi începură a se învârti ca nişte dervişi.

Absorbit de spectacol, Malko nu observă intrarea unui om gras, cu craniul chel ca o minge de biliard, îmbrăcat cu un costum bleumarin, cu o cravată galbenă. Omul se aşeză cu coatele pe bar şi rămase acolo, între chelnerii care-l busculau, luând comenzile.

Dansatorii se opriră. Atunci, cu un pas liniştit, se îndreptă spre masa lui Malko; când acesta îl remarcă, nu mai era decât la doi-trei metri de el.

Apropiindu-se brusc de masă, grasul se clătină şi căzu în

poala sud-africanei. Cu un mormăit dezgustător, o înlănţui cu o mână, iar cu cealaltă începu să-i pipăie pieptul, cu o labă enormă şi păroasă, cu unghii negre.

Ann urlă, cu o voce pătrunzătoare care acoperi muzicanţii. Încercă să se ridice, dar greutatea omului o imobilizase. Îşi înfipse unghiile în obrazul lui, cu toate puterile.

Bruta mormăi din nou şi-şi ascunse faţa în gâtul tinerei fete.

Malko îl îmbrânci pe intrus cu toată forţa, dar acesta de-abia se clătină. Atunci îi prinse un deget al mâinii care se sprijinea pe rama scaunului şi, vicios, i-l răsuci spre înapoi.

Grasul urlă şi sări în picioare. Cu o mişcare a mâinii stingi măturâ masa, acoperind-o pe Ann de cioburi de farfurii şi pahare. Cu cealaltă mână îl prinse pe Malko de gât şi începu să strângă. Austriacul avu impresia că este prins într-un malaxor. Privirea sa se încrucişă cu a celuilalt şi atunci realiză că nu are de-a face cu un beţiv.

Doi ochi mici, răi şi foarte lucizi îl scrutau intens.

Malko îşi repezi genunchiul în faţă. Celălalt îl recepţionă din plin în vintre şi dete înapoi cu un grohăit, scăpându-i gâtul. Malko făcu un salt înapoi şi înşfăcă o sticlă.

— Atenţie, este periculos!

Leila strigase.

Într-adevăr, tipul avansa spre Malko, cu o lamă triunghiulară scurtă în mână!

După modul cum ţinea arma, austriacul realiză că are în faţă un profesionist. Urma să lovească de jos în sus, ţintind inima. Cu forţa pe care o avea, Malko urma să fie înţepat ca un fluture în insectar.

Sticla i se păru complet inutilă. Dacă tipul avansa, era pierdut.

Reculă mai mult, sperând să câştige destul spaţiu pentru a putea fugi. Îşi blestemă obiceiul de a umbla neînarmat. Cel puţin dacă gorilele sale ar fi fost aici…

Leila îl salvă.

Ca o nebună, sări pe la spate în cârca brutei, zgâriindu-i faţa cu unghiile, urlând de parcă venea sfârşitul lumii. Surprins, tipul încercă să scape de această panteră. Ea

profită de mişcare şi-şi înfipse, ca un buldog, dinţii în mâna acestuia.

Strângea tare, căci cuţitul îi căzu din mână. Dintr-o dată, chelnerii, care priveau scena, îşi regăsiră curajul şi se repeziră care mai de care. Agresorul dispăru sub un talmeş-balmeş de haine albe.

Dar era periculos. Forţă înainte spre perete, zdrobi un pachet de adversari şi se redresă. Supravieţuitorii ezitară, tipul, de asemenea. Îl zări pe patron care telefona, febril. Poliţia sosea în cinci minute. Zbură spre ieşire. Un chelner ce încercă să-l oprească se alese cu maxilarul zdrobit, iar necunoscutul dispăru în întuneric. Nimeni nu se gândi să-l urmărească.

La masă, Malko o consola pe Ann. Aceasta avea o vânătaie mare pe gât, iar rochia sa aducea cu o cârpă ce a fost prea mult folosită…

— Asta-i bună, repeta Ann. Era să mă omoare!

Leila rânji:

— Ai fi scăpat mult mai ieftin. Tipii ăştia nu-s prea dificili…

— Tu, târfo…, începu Ann.

Malko o opri tocmai la timp pe Leila, pe care lupta o aprinsese. Începuse deja să-i promită lui Ann că o să-i reteze cu dinţii sfârcurile sânilor… Din fericire, tânăra sud-africană nu înţelegea o iotă turceşte…

— S-o ştergem, zise Malko. E de ajuns pentru seara asta.

Se ridică. Un picolo veni în acel moment şi-i prezentă lui Malko nota de plată, pe o farfurioară.

Leila scoase un răcnet, luă nota de plată şi o cocoloşi. Cu unghiile scoase, se năpusti spre patron şi-l puse să o mănânce. Brusc, turcul protestă, declarând că este bucuria lui de a invita nişte oameni aşa drăguţi pe care chiar îi roagă să mai revină în localul său.

Malko ieşi demn, împingând-o în faţă pe Ann, cu Leila asigurându-i spatele.

Krisantem era în Buick. Întoarcerea fu silenţioasă. Sosiţi la Hilton, Malko o luă pe Ann de braţ şi ceru cheia de la recepţie. Holul era pustiu.

— O conduc până în cameră, aruncă el spre Leila.

Aceasta îl privi cu un aer ciudat. Cu voce scăzută, îi murmură în momentul când intra în ascensor:

— Te aştept în camera mea. După ce-mi fac numărul. Pe tipul care te-a atacat îl cunosc. Dacă vrei să-i ştii numele, nu rămâne prea mult timp cu curva asta…

Micuţa liftieră cu şosete albe privi surprinsă vânătaia de pe gâtul sud-africanei.

Zece minute mai târziu, Malko era la Leila.

Nu fusese de loc eroic: Ann îi trântise uşa în nas.

Capitolul XI.

Soarele strălucea deasupra Istanbulului. Era ora dejunului. De-a lungul meterezelor străzii Yedikule, o mulţime de vânzători ambulanţi vindeau ceai de mentă, rahat verde şi roşu, decupat în cubuleţe mici, gogoşi unsuroase.

Într-un colţ, absorbiţi în contemplarea unei vitrine cu articole vestimentare, Malko şi Leila, cu degetele înlănţuite, formau un înduioşător cuplu de îndrăgostiţi. În realitate, profitând de reflexiile vitrinei, urmăreau intrarea unei vechi case de lemn, situată în spatele lor. Erau de două ore pe stradă şi aveau impresia că toată lumea e cu ochii pe ei.

Cincizeci de metri mai departe, cele două gorile înghiţeau răcoritoare pe terasa unei cafenele arabe, înarmate până-n dinţi. Nu le lipseau decât grenadele.

Muriseră de ciudă aflând întâmplarea din ajun. Ei îşi petrecuseră seara jucând gin-rummy – culmea activităţii intelectuale pentru o gorilă. Acum ardeau de dorinţa de a se încăiera.

— N-o să mai dureze mult până o să iasă, murmură Leila. Sau, dacă nu, i s-a întâmplat ceva…

Ea îl condusese pe Malko în acest colţ pierdut din Istanbul, de cealaltă parte a Cornului de Aur. De-a lungul vechilor fortificaţii ale oraşului se împăienjenea un labirint de străduţe înguste, cu căsuţe vechi de lemn, care mai stăteau în picioare doar printr-o minune.

De dimineaţă Leila pusese stăpânire pe telefon. Îl cunoştea pe asasin din vedere. Era un peşte de mică anvergură, care nu se dădea înapoi, la o adică, să uşureze de portofel un trecător întârziat. De multe ori scosese cuţitul în încăierări. Desigur, atunci când celălalt nu avea cuţit.

Leila cunoştea vag o fată care avusese legături cu tipul. Din fericire, aceasta avea telefon şi, cu o voce adormită, dăduse numele individului. Omar Cati.

— Acum cred că e la puşcărie, adăugase ea. A fost

arestat acum şase luni, pentru atacarea unui cuplu de turişti lângă moscheea Sultan Ahmed.

Malko şi Leila se îmbrăcaseră în grabă. Fata le dăduse o posibilă adresă a lui Omar, la o prostituată. Împreună cu cele două gorile, se înghesuiseră într-un taxi care îi adusese până în locul unde se găseau acum.

Leila urcase singură, ca să nu sperie femeia. Aceasta deschisese uşa suspicioasă, cu ochii umflaţi de somn şi părul ciufulit. Era cu un client. Leila îi îndrugase o istorie cu nişte bani împrumutaţi. Cealaltă rânjise:

— N-ai decât să încerci să ţi-i recuperezi. Scursura de Omar stă aproape, pe strada Eyuf, la nr. 7. Dacă e în toane bune, o să te reguleze, dacă nu – iei mardeală.

Leila mulţumise, în ciuda acestei încântătoare perspective. Şi, de atunci, aşteptau. Malko începu să-şi piardă răbdarea. Acest turc era firul Ariadnei, singurul indiciu tangibil care-l putea conduce spre ceea ce căuta.

— Dacă nu coboară în cinci minute, mergem noi la el, spuse către Leila. Jones şi Brabeck ne vor acoperi.

— Nu e nevoie, priveşte!

El era. În vitrină, Malko îi distingea clar profilul. Aceeaşi mutră josnică, îmbrăcat cu un pulover bleumarin şi cu un pantalon obosit. Se îndreptă spre Yedikule, în direcţia hipodromului. Malko şi Leila îi luară urmele.

— Atacă-l tu, spuse Malko, altfel va deveni bănuitor.

În momentul în care Leila pornea în spatele omului, Malko încremeni: doi tipi ieşeau din ungherul unei porţi mari cu două canaturi şi îl încadrau pe Omar.

În mulţimea unduitoare de gură-cască şi cumetre, Malko îl vedea greu pe Omar, care luase un avans de cincizeci de metri; în schimb îi distingea bine pe necunoscuţii care îl încadraseră. Unul dintre ei avea păr blond şi o pălărie moale, celălalt era brunet, îmbrăcat cu un costum albastru.

Leila reveni spre Malko, descumpănită şi înciudată.

— Să-l urmărim şi să aşteptăm când va fi singur, zise Malko.

Gorilele urmăreau, de la distanţă respectuoasă, deplasarea grupurilor formate. Malko se strecură prin mulţime pentru a se apropia de Omar. Îl zări la un chioşc de

ziare, oprindu-se şi cumpărând programul curselor de la Ettalat.

În acel moment, o maşină opri lângă bordură. Şoferul claxonă pentru a atrage atenţia lui Omar. Acesta întoarse capul. Şoferul îi strigă ceva înainte de a demara. Omar surâse şi îl salută.

Apoi îşi reluă drumul. Îi mai rămâneau câteva sute de metri de parcurs până la gară. Malko mări pasul pentru a-l ajunge.

— Trebuie să-l contactăm înainte de a lua trenul, explică el Leilei.

Omar aproape că ajunse la gară. Deodată, omul blond se strecură în spatele lui Omar. Cel negricios se întoarse ca pentru a cumpăra un jurnal.

Surprins, Malko îl văzu pe blond ridicând mâna stângă ce ţinea un Colt 38 şi trăgând un singur glonte în ceafa lui Omar, glonte ce penetră în creier şi ieşi prin frunte.

Omar se prăbuşi în faţă, cu ţigara între dinţi şi ţinând încă ziarul în mâini.

Malko demară nebuneşte, agitând braţul pentru ca gorilele să-l urmeze. Dar era greu să-şi croiască drum prin mulţime, iar gorilele erau încă departe.

Blondul îşi aruncă revolverul, se topi în mulţime şi ajunse la bariera gării. Sări peste o palisadă, ateriză de partea cealaltă şi reveni spre peron, unde tocmai sosea un tren. Malko fu dublat de Jones şi Brabeck care alergau cu capetele plecate şi cu mâna pe tocul pistolului.

Săriră peste barieră cu douăzeci de secunde în urma asasinului. Acesta îi văzu. Lăsă să-i cadă un ciorap negru de mătase pe care-l purtase ca să nu lase amprente şi dispăru în sala în care se vindeau bilete.

Brabeck se năpusti în urma lui. Îl văzu pe blond tăind cozile de aşteptare şi dispărând prin poarta gării. Gorila îmbrânci o grăsană plină de calabalâc şi ajunse la trei metri de ucigaş, când deodată, mişcarea îi fu stopată de un popă cu o sutană jegoasă care îi răsări brusc în faţă.

— *Keep away*[8], urlă Brabeck.

Şi, pentru a se face mai bine înţeles, îşi scoase Coltul 357

[8] Keep away – Dă-te la o parte (în engleză, în original).

Magnum, pe care-l vârî sub nasul popii.

Ecleziastul scoase un urlet şi sări pe american, schelălăind cât îl ţinea gura. Brabeck încercă în zadar să se degajeze: popa avea o mână de fier.

Malko sosi la timp să-l audă pe popă urlând:

— Arestaţi-l! Ajutaţi-mă! E un asasin!

Brabeck fu eliberat prin sosirea lui Jones care, calm, goli un încărcător întreg în plafon. Gură-cască se risipiră ţipând. Călugărul se eclipsă, de asemenea, strigând:

— Mă duc să chem poliţia!

Aceasta sosi câteva clipe mai târziu. Mulţimea se strânsese deja în jurul cadavrului lui Omar. Fu necesară o jumătate de oră de parlamentări şi telefoane pentru a-l convinge pe comisarul local că nu Jones este asasinul. În final, cei trei bărbaţi, împreună cu Leila, putură pleca.

— A fost o înscenare, spuse Malko. Cu siguranţă că şi călugărul făcea parte din scenariu. Altfel nu s-ar fi agitat aşa.

— Mă întreb de ce l-au lichidat, făcu Jones. N-aveau de unde şti că noi l-am şi identificat. Şi, apoi, lucra pentru ei.

— Suntem pe urmele unei chestii enorme, spuse Malko. Încă nu-mi dau seama ce fel de chestie. Şi tipii din faţa noastră nu-şi asumă nici un risc. Am o mică idee în ceea ce-l priveşte pe Omar. Să ne întoarcem la hotel!

Krisantem era deja în faţă la Hilton, lustruindu-şi conştiincios Buick-ul. Malko merse drept spre el.

— Ţi-am spus că aseară am fost atacat la restaurant?

— Da.

— Ei bine, agresorul meu e mort de azi-dimineaţă.

— Mort?

— Un glonţ în cap. Şi nu s-a sinucis…

Ochii aurii ai lui Malko ţinteau ochii turcului. Krisantem se simţi foarte stânjenit. Căci primise o vizită în chiar acea dimineaţă. Iar moartea lui Omar era în legătură cu această vizită.

„Au un cub de gheaţă în locul inimii”, gândi el. Reuşi totuşi să-i surâdă lui Malko.

— Este poliţia?

— Nu. Apropo, fii pregătit după dejun. Mergem să ne

plimbăm.

Înainte să urce în camera sa, Malko îl luă pe Jones de-o parte.

— N-o slăbeşti din ochi pe dansatoare. În situaţia în care sunt indivizii, s-ar putea să-i pregătească aceeaşi soartă ca lui Omar.

— Şi şoferul? De ce nu ni-l lăsaţi? Măcar o oră.

— N-ar fi suficient. Şi este mai bine să-l avem sub ochi. La nevoie, putem să-l intoxicăm un pic…

Malko merse şi ciocăni la uşa lui Ann. Nu era în cameră, iar Nancy decolase spre New York. Merse în camera sa şi-şi acordă câteva minute de odihnă. Mai întâi plonjă în contemplarea pozei panoramice a castelului său. Când avea greutăţi, spectacolul castelului îi producea un efect liniştitor.

Apoi îşi scoase haina, trase draperiile şi începu să studieze planul bibliotecii. Trebuiau găsite ornamente de lemn destul de înalte pentru a lambrisa pereţii în întregime. Tocmai auzise de existenţa unui lot de astfel de lemnării. De epocă… şi care costa o avere…

Soneria telefonului îl smulse din reverie. Era consulul.

— Am dibuit numele întreprinderii care a încercat să ridice *Arkhangelsk*-ul. O firmă care se numeşte Belgrat & Co. Lucrările au durat aproape trei luni. Totul a fost în regulă vis-a-vis de autorităţile turce.

— Şi incendiul?

— Petrolierul îşi făcuse plinul la rafinăria BP. A manevrat normal şi, câteva minute mai târziu, căpitanul a semnalat că are un incendiu la bord şi că va evacua nava. Nu au fost pierderi omeneşti. În vreme ce echipajul sărea în apele Bosforului, căpitanul a anunţat că va eşua nava pe un dâmb al fundului mării, pentru a o împiedica să se apropie de rafinărie. Şi asta a şi făcut.

— Şi apoi?

— Vedetele turceşti au bombardat *Arkhangelsk*-ul. Din cauza căldurii, nu se putea apropia nimeni. Petrolierul a ars vreme de o săptămână, apoi nimeni nu s-a mai ocupat de soarta lui.

— Se ştie de ce nu a reuşit manevra de repunere pe linia

de plutire?

— Mi s-a vorbit vag despre asta. Se pare că nava era prea adânc înfiptă în nisip. Cu toate astea, s-au depus toate eforturile. Au avut şi o dragă şi scafandri autonomi.

— Bine, mulţumesc. Voi încerca să folosesc toate aceste informaţii.

Malko închise şi îl sună pe amiralul Cooper la cartierul general al Marinei, la Istanbul. Cooper nu era acolo, dar Malko vorbi cu aghiotantul acestuia:

— După părerea dumneavoastră, cam cât costă un petrolier de 40.000 tone, destul de vechi şi redus la stadiul de epavă?

Celălalt reflectă un moment, apoi răspunse:

— Nu mai mult de 250.000 $. Şi încă…

— Despotmolirea lui este scumpă?

Explică succint cazul lui *Arkhangelsk.* Celălalt, perplex, replică:

— O despotmolire, făcută, aşa, cu tot tacâmul, costă între două sute şi trei sute de mii de dolari.

— Asta-i tot ce doream să ştiu.

Imediat ce întrerupse, Malko se cufundă în studiul anuarului telefonic al Istanbulului, în căutarea întreprinderii Belgrat. Mai întâi nu găsi nimic. Nu figura nici pe lista întreprinderilor de reparaţii, nici pe cea a şantierelor navale.

După parcurgerea mai multor pagini, o găsi la rubrica „Demolări”. Notă cu grijă adresa şi coborî.

— Unde este strada Akdeniz? întrebă el recepţionerul.

Acesta îl privi surprins.

— Sunteţi sigur de nume?

— Da, de ce?

— Este o mică străduţă în cartierul din prelungirea străzii Londra Asfalti. Este, într-un fel, talciocul nostru…

Malko se hotărî să renunţe pentru moment la Krisantem. Trecând, îi aruncă:

— Domnişoara Leila are de făcut nişte curse. Eşti la dispoziţia ei!

Plecă, pe jos, spre Cumhusivet şi, când fu ascuns privirilor turcului, sări într-un taxi.

După jumătate de oră maşina ajunse pe strada Akdeniz.

Opri în faţa numărului 27, la o poartă mare de lemn şi un gard de zid cenuşiu. Deasupra porţii se putea încă distinge numele Belgrat, pe trei sferturi şters.

„Nu prea e genul de întreprindere care să despotmolească vapoare”, gândi Malko, apăsând pe clanţa porţii. Aceasta se deschise scârţâind. Intră într-o curte plină cu un amalgam de fiare vechi şi cascade de maşini ruginite.

— Cară-te dracului de aici! urlă, în turceşte, o voce bolovănoasă.

Capitolul XII.

Vocea venea dintr-o anexă din dreapta porţii, pe care Malko nu o văzuse când intrase. Era un fel de cabană de lemn consolidată cu capete de drugi metalici. Cele mai multe geamuri erau înlocuite de plăci de carton. Geamurile rămase întregi erau atât de murdare, încât Malko de-abia putu distinge o siluetă în interiorul cabanei.

În pofida imprecaţiei primite, continuă să avanseze spre cabană.

— Ţi-am zis să te cari! urlă din nou vocea.

Malko mai făcu un pas.

Uşa fu împinsă atât de brutal încât una din balamale se smulse. Din cabană ieşi una din cele mai respingătoare creaturi văzute vreodată de Malko: un individ enorm, îmbrăcat cu o cămaşă scoţiană pe care jegul astupase culorile şi cu un palton de marinar peticit în genunchiul stâng.

Doi ochi mici şi negri erau singurele semne de viaţă în mijlocul unei feţe ce semăna cu un cornet de îngheţată pe cale de a se topi. Îngheţată de vanilie, căci tipul era mai degrabă galben. Cât despre craniu, acesta era cenuşiu, cu câteva zone mărăcinos-ţepoase ici-colo. Încântătoarea apariţie agita în mâna dreaptă o frigare pe care erau înfipte nişte bucăţi de carne ce degajau o duhoare atât de infectă încât Malko nu-şi putu imagina de la ce mamifer proveneau.

— Ei, eşti surd? zise din nou arătarea, dezgolindu-şi nişte dinţi putreziţi.

— Sunteţi domnul Belgrat? întrebă politicos Malko.

— Domnul Belgrat este mort.

Şi scuipă înainte de a se întoarce în cocioabă. Malko îl urmă. Pe o masă slinoasă, plină de hârţoage, cutii goale de conserve, sticle şi rulmenţi ruginiţi, tipul aşezase un reşou făcut dintr-o cutie de biscuiţi umplută cu nisip îmbibat de petrol.

Îşi plimba drăgăstos frigarea deasupra fumului negru, inspirând cu delicii duhoarea provenită de la petrol şi de la carnea arsă. Furios că i se tulbură festinul, îndreptă frigarea

spre costumul impecabil al lui Malko.

— Mă mai enervezi mult?

— A murit demult domnul Belgrat?

— Ce-ţi pasă? Nu-mi plac curioşii. Cară-te!

Vârful frigăruiei atingea cravata lui Malko. Acesta luă o mină decepţionată:

— Asta înseamnă că... aveam nişte bani pentru domnul Belgrat. Dar, asta e...

Şi se retrase.

— Bani!

O dulceaţă nebănuită se degaja din dezgustătoarea fiinţă. Repetă de mai multe ori, în surdină, cuvântul „bani”, parcă îl legăna. În mod vizibil creierul său, oprit de multă vreme, încerca să se pună în mişcare. În final, reuşi să spună:

— Dar eu sunt cel mai bun prieten al lui Belgrat!

Îl privea pe Malko cu aerul drăgăstos al unei doamne căreia i se fac propuneri ruşinoase şi pe care ea arde de dorinţa de a le îndeplini.

Pentru a-i menţine această bună-dispoziţie, Malko scoase şi puse pe masa soioasă un bilet de 50 de lire.

Celălalt îl privea ca pe Mahomed.

— E mult de când a murit domnul Belgrat?

— Să vedem. În curând se împlineşte anul, sau cam aşa ceva.

— Era... bolnav?

— Era tare ca piatra. Dar a avut un accident. O maşină pe care n-a văzut-o.

— A murit pe loc?

— Pe loc? Ah, vreţi să spuneţi imediat. Domnule, poate că n-ar trebui să vă spun asta, dar era storcit ca o pisică. De parc-ar fi trecut un buldozer peste el... Eu cred că a fost un camion.

— N-au fost martori?

— Era noapte. Aproape de aici. Nimeni n-a văzut nimic.

— Poliţia...

Celălalt ridică din umeri şi rânji.

— Ce-i pasă poliţiei? N-avea cum şi cui să-i ardă o contravenţie, nu?

— Şi firma asta, cine-o mai face să meargă?

— Ah, firma ştiţi… n-a prea mers bine niciodată.

— Totuşi, firma s-a ocupat de o chestiune importantă, anul trecut, vasul ăla împotmolit.

Brusc, namila se închise la faţă. Malko simţi că trebuie să relanseze conversaţia. Scoase un alt bilet de 50 de lire şi începu să se joace cu el.

— Aţi lucrat şi dumneavoastră pe navă?

Celălalt îşi îngustă ochii.

— Asta vă interesează, aşa-i? Ei bine, vă spun că şi eu mi-am pus o groază de întrebări.

Şi tăcu, plin de importanţă. Malko foşni biletul. Bătrânul suspină:

— E curios, dar îmi inspiraţi încredere. Aşa că vă voi spune ce ştiu: S-a petrecut acum un an şi ceva. Într-o zi a apărut un tip care dorea să-l vadă pe domnul Belgrat. Un tip bine îmbrăcat şi care părea să aibă bani. A rămas două ore încuiat cu el în birou. A doua zi a început circul. Eu lucrez de douăzeci de ani cu Belgrat, aşa că avea încredere în mine. Aşa că a venit la mine şi mi-a zis: „Kur – mă numesc Kur – o să-i concediez pe toţi în afară de tine. Dar va trebui să-ţi ţii gura”.

— Dar, înainte de asta, cu ce se ocupa Belgrat?

— Cam cu de toate. Mai ales cumpăra fierărie. Apoi epave care se casau. Nu prea mari afaceri, dar trebuiau cam o duzină de băieţi. Eu le eram şeful de echipă.

De altfel, când mi-a spus asta, l-am întrebat:

— Dacă le dai papucii, eu ce mai fac?

— Nimic, mi-a răspuns.

— Cum aşa, nimic? Atunci înseamnă că nu mă mai plăteşti.

— Ba da, ai să ai 200 de lire pe lună. Nu ai altceva de făcut decât să stai aici şi să le faci vânt celor ce vin să caute de lucru sau să întrebe de mine. Când o să-mi termin eu treaba, îţi voi da 2.500 de lire şi vei putea să-ţi cumperi şi tu ceva.

Ce-aţi fi vrut să mai zic? Am acceptat. La sfârşitul săptămânii, îi concediasem pe toţi şi-i plătisem cu banii daţi de Belgrat. Bancnotele erau noi, după cum îmi amintesc.

Luni, tipul a revenit, împreună cu încă unul. Ei bine, mă credeţi sau nu, dar din ziua aceea n-am mai putut vorbi cu el!

— Cum aşa? Doar v-aţi mai văzut, nu?

— Da. Dar nu era niciodată singur. Tot timpul era însoţit de unul sau doi tipi. Venea dimineaţa cu ei la birou. Rămâneau un ceas-două înăuntru să dea nişte telefoane, apoi plecau cu o maşină neagră.

— Ce tip de maşină?

— Habar n-am. O maşină neagră şi mare. Eu nu mai pricepeam nimic. De fiecare dată când îl întrebam: „Dar, pentru Dumnezeu, cu ce te ocupi?", îmi răspundea: „O să-ţi explic mai târziu". La un moment dat chiar, tipul care era cu el m-a privit de parcă ar fi vrut să-mi ia gâtul. Atunci a început să-mi pice fisa.

Kur îşi mângâie gâtul cu o mână jegoasă. Avea un aer încurcat. Frigăruia era aproape complet carbonizată şi degaja un fum negru. Vederea bancnotei îl asigură.

— Nu ştiam despre ce e vorba. Într-o zi când eram singur, am primit un telefon. Am fost întrebat cât timp o să mai ţină firma Belgrat, draga pe care a închiriat-o.

— Ce dragă? am întrebat. Tipul de la celălalt capăt al firului fu foarte surprins. Mi-a zis:

— Păi, draga pe care aţi închiriat-o ca să despotmoliţi petrolierul. În Bosfor. Au trecut deja două luni şi o să avem nevoie de ea. Hai, spuneţi-i patronului să ne sune.

Spre seară, când domnul Belgrat a apărut, i-am spus. Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis:

— E pentru afacerea de care mă ocup acum. Despotmolim o navă. Iar eu sunt consilierul tehnic al jupânului.

Haida-de, mi-am zis, sătul până-n gât, Belgrat consilier tehnic! De-abia ştia să scrie, iar la nave, până şi eu mă pricepeam mai mult. Dar n-am zis nimic fiindcă, văzându-mă că râd, Belgrat a avut un aer tare nefericit. Aşa că m-am stăpânit.

De altfel, nu mergea mai niciodată la vas, ca s-o spun p-aia dreaptă, lâncezea zile întregi pe aici, cu tipul ăla după el. Sau era la el acasă, tot împreună cu ăla. Eu unul

socoteam că asta este ciudat. Totuşi, nu părea nemulţumit.

Într-o zi chiar mi-a spus:

„— În două-trei luni o să ne cumpărăm un depozit şi două camioane şi vom putea merge până la Ankara să căutăm maşini vechi”.

Numai că n-am mai cumpărat niciodată vreun camion, fiindcă Belgrat şi-a făcut rost de unul, dar nu aşa cum ar fi vrut…

— Când a avut loc accidentul?

— Chiar când afacerea s-a încheiat. Se pare că nu reuşiseră să despotmolească vasul şi au abandonat. De altfel, tipii nu păreau nemulţumiţi. Într-o seară, Belgrat a apărut aici, singur.

„— Kur, mi-a zis el, iată 2.500 lire, cum ţi-am promis. Luni vei reangaja patru-cinci băieţi şi o să ne reapucăm de treabă. Şi, cum voi găsi ocazia, o să cumpărăm un vas de casat”.

Kur se opri. Încercă fără succes să-şi stoarcă o lacrimă din ochii mici şi încreţiţi.

— Şi, ziua următoare, era mort…

— Ştiţi încotro se îndrepta în seara aceea?

— Nu.

— Avea obiceiul să iasă, seara?

— Niciodată. Se culca totdeauna devreme.

Urmă un mic moment de tăcere. Malko reflectă. Aflase destul. Nu mai avea de ce să piardă timpul aici. Îşi drese glasul şi spuse:

— Mă bucur că v-am cunoscut. Iată cele 5.000 de lire pe care i le datoram domnului Belgrat.

Kur luă biletele şi le puse pe masă, lângă frigare. Îl privi bănuitor pe Malko.

— E curios că Belgrat nu mi-a vorbit niciodată de dvs. şi apoi, de ce mi-aţi pus toate întrebările astea? Sunteţi de la poliţie?

Malko clătină din cap.

— Nu. Şi în fond, nu v-am pus chiar aşa multe întrebări. Dumneavoastră aţi vorbit mult…

Şi, profitând de surpriza turcului, Malko îi întoarse spatele şi plecă. Acesta îl strigă. Făcu pe surdul şi trecu prin poarta

de lemn.

Strada era pustie.

Trebui să meargă cam cinci sute de metri până găsi un taxi. Reîntors la Hilton în camera sa, comandă o sticlă de vodcă şi una de tonic. Avea trei mesaje de la Leila. O sună. Fu cât p-aci să scape receptorul din mână.

— Ce ţi-a venit de mi-ai băgat tipii ăştia doi în cameră? urla dansatoarea. Unul s-a instalat în patul meu şi celălalt în baie!

Se auzi zgomot de luptă şi vocea lui Jones anunţă:

— Totul e-n regulă, patroane. Dar ştii ce-a făcut, bestia?

— ...

— A dansat din buric vreme de o oră... Aşa că, dacă mai continuă, eu nu mai răspund de nimic...

— Lichea, monstru! urla Leila.

Malko închise. Ea, cel puţin, era bine păzită. Începu să-şi soarbă vodca, gândindu-se la misteriosul petrolier pentru care se făcuseră atâtea eforturi pentru a *nu* fi descoperit.

Capitolul XIII.

Consulul se juca cu un creion între degete şi părea vizibil îngrijorat. În mod cert, situaţia îl depăşea.

— M-am interesat la turci despre Belgrat, spuse el lui Malko. A fost într-adevăr strivit. Un accident, se pare. Practic nu a avut loc nici o anchetă. În afară de asta, n-am mai aflat nimic despre individ.

— Şi *Arkhangelsk*-ul?

— Nimic în plus nici aici. Ruşii au cerut turcilor autorizaţia pentru despotmolire, care le-a fost dată imediat. După trei luni, au anunţat că operaţia este imposibilă şi că vând petrolierul ca fier vechi. De atunci, nimic nu s-a mişcat.

— Dar *Arkhangelsk*-ul a fost vândut, sau nu?

— Se pare că nu. Dar nu-i mai păsa nimănui de el. Acolo unde se află, nu deranjează pe nimeni. Într-o bună zi, un responsabil oarecare va lua o iniţiativă şi afacerea se va regla în opt zile.

— Serviciile noastre de informaţii, sau cele ale turcilor, s-au ocupat de *Arkhangelsk*?

Consulul ridică braţele spre cer.

— Pentru ce, Dumnezeule? Nu e nici un mister. Se întâmplă foarte des ca un petrolier să aibă un accident. Iar ăsta s-a întâmplat în plină zi, cu cinci sute de martori.

Malko surâse, sarcastic.

— Şi găsiţi normal că ruşii, care sunt tipi serioşi, s-au adresat pentru despotmolire unui fel de strângător *en gros* de fiare vechi şi a cărui experienţă în marină se reduce la cea a barurilor pentru mateloţi?

Şi Malko urmă, nemilos:

— Găsiţi normal, de asemenea, ca ruşii să se chinuie să despotmolească un petrolier pe care-l puteau cel mult vinde apoi la fiare vechi? Şi că, în fine, omul însărcinat cu despotmolirea este strivit noaptea de un camion, fără martori?

— Coincidenţe…

— Cam multe.

— Dar totuşi, ce legătură poate fi între dispariţia lui *Memphis* şi nenorocitul ăsta de petrolier?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Dar, de alaltăieri, sunt sigur că această legătură există.

— De ce de alaltăieri?

— Pentru că s-a încercat lichidarea mea. Asta înseamnă că sunt pe drumul bun. Trebuie să mă ajutaţi.

— Dumnezeule! făcu diplomatul.

Malko făcu un gest liniştitor.

— Nu, nu pentru a ucide pe cineva. De asta mă ocup eu singur, adăugă el cu un surâs lipsit de veselie.

Consulul surâse şi el, strâmb. Malko urmă:

— Aş vrea să inspectez petrolierul. Cu cât mai multă discreţie cu putinţă.

— Nu va fi uşor. Întrucât n-a fost încă vândut, aparţine încă ruşilor. Singura cale legală – apăsă pe cuvânt – este deci de a cere o autorizaţie la ambasada rusă.

— Înţeleg. Bine, o să mă descurc altfel.

— Vă rog, îl imploră consulul, fiţi atent. Nu vă băgaţi într-o situaţie imposibilă – şi gândiţi-vă la sărmanul căpitan Watson – atât de plin de viaţă şi de entuziasm.

— Vă mulţumesc, spuse, cu răceală, austriacul. Mă gândesc. Ba chiar, mă gândesc numai la asta.

Îşi luă rămas bun, cu o strângere de mână din partea consulului ca pentru un condamnat la moarte. „În fond, cam asta şi sunt, gândi Malko, numai că nu mi-au pus încă funia în jurul gâtului”.

Luă ascensorul. Krisantem îl aştepta moţăind în Buick. Avusese timp să dea un telefon, aşa că era împăcat în sine. Malko dispuse să fie condus la hotel, unde se retrase în camera sa cu anuarul telefonic în braţe pentru un sfert de oră. Alcătui o listă de cinci nume.

Sună apoi imediat la amiralul Cooper. Acesta nu era, dar un căpitan foarte amabil luă numele şi telefonul lui Malko, promiţând că va fi sunat. Austriacul accentuă urgenţa mesajului şi închise. Aşteptând, se cufundă în lectura unei facturi sosite în aceeaşi dimineaţă de la Viena, privind ornamentele bibliotecii castelului. Desigur, dacă ar fi acceptat lemnăria modernă… Dar asta era de neconceput.

Telefonul sună jumătate de oră mai târziu, tocmai când Malko se resemnase să înlocuiască lemnul masiv cu semifabricat furniruit. Era Cooper.

— Vă sun de pe navă, spuse el. Care-s noutăţile?

Vocea era clară şi precisă, de parcă ar fi fost în cameră cu Malko. Acesta îi explică ce dorea.

— Cred că e uşor, spuse Cooper. Dar am nevoie de douăzeci şi patru de ore. Şi să-mi deghizez unul din oameni.

— De acord. Fiţi amabil şi anunţaţi-mă imediat ce sunteţi gata!

După ce închise, Malko mai rămase câteva clipe pe gânduri, visându-şi biblioteca, apoi, luând hârtia cu cele cinci nume, coborî. Neglijându-l pe Krisantem, ieşi pe o uşă de serviciu, ajunse pe malul Bosforului şi luă un taxi care îl duse lângă Universitate, în faţa unei clădiri moderne şi impozante.

Un ascensor îl depuse la etajul şase. Sună la o uşă împodobită cu o placă pe care scria: Goulendran & Co., Reckage and Ship Builders.

Un uşier îi deschise. După moda ţării, purta un costum pe care l-ar fi refuzat până şi un vagabond parizian, adică o cămaşă fără guler şi o barbă care data de la ultimul ramazan. Îl conduse pe Malko într-o săliţă de aşteptare foarte curată şi îi aduse imediat o ceaşcă de ceai clocotit.

Malko aşteptă zece minute, apoi acelaşi uşier îl introduse într-un birou spaţios unde, totuşi, se simţea o aromă tipic orientală de chebab cu năut ars.

Un tip lucios de grăsime făcu turul biroului cu o rapiditate stupefiantă pentru talia sa şi înşfăcă mâna dreaptă a austriacului între două pernuţe de grăsime ale căror degete erau încărcate de inele. Se putea vedea clar că de-abia se abţine să nu-şi sărute vizitatorul. Acelaşi orientalism…

— Domnule Linge, declamă el. Fiţi binevenit. Vă rog să credeţi că sunt deosebit de onorat…

Malko i-o tăie scurt. Cartea sa de vizită, cu numele real, fără titluri, dar cu apartenenţă declarată la „Bethlehem Steel Company”, una din cele mai mari firme de oţelărie şi construcţii navale din S.U.A., îşi făcea efectul. Ca urmare a anumitor contracte, „Bethlehem” nu refuza nimic pentru

C.I.A.

Rotofeiul, simţind mirosul dolarilor, nu-şi mai încăpea în piele.

Succint, ca un businessman[9] avar cu timpul său, Malko expuse obiectul vizitei. Era vorba de finanţarea firmei „Goulendran & Co" pentru cumpărarea de material pe sub mână. Rotofeiul devenea din ce în ce mai entuziast. Malko îşi continuă expunerea:

— Am şi reperat o posibilă primă afacere. Un petrolier rus care a ars acum câtăva vreme. L-am examinat cu câţiva experţi. Afacerea este fezabilă. Ca să simplificăm lucrurile, veţi contacta autorităţile sovietice, în calitate de cumpărător al acestei epave. Veţi propune un preţ iniţial suficient de scăzut pentru a se putea negocia. Şi iată cum vom pecetlui înţelegerea noastră.

Scoţând un carnet de cecuri, completă o filă pentru suma de 2.000 $ viraţi în contul societăţii Goulendran, plătibili de către Bank of America din Los Angeles.

— Este o sumă mică, spuse el modest, dar am dificultăţi cu autorităţile turce şi-mi este greu să virez sume mari de bani. Va mai dura câteva săptămâni.

Goulendran, ploconit până-n pământ şi cu ochii umezi de recunoştinţă, îl asigură de devotamentul său neclintit. Şi, într-adevăr, Malko n-ar fi putut avea un prieten mai fidel, atâta vreme cât dolarul nu se devaloriza. De aceea şi investise 2.000 $ în afacere. Ca să fie sigur că turcul se va duce şi-i va contacta pe ruşi.

— Sunaţi-mă la Hilton când aveţi veşti, încheie Malko. Şi, mai ales, nu vorbiţi nimănui de vizita mea. Ştiţi că, în străinătate, capitalul american nu prea este agreat...

Turcul respinse, cu mânuţele-i grăsuţe, o aşa abominabilă supoziţie. Cum putea cineva să nu iubească banul?

În ascensor, Malko râdea în sinea sa, gândindu-se la mutrele pe care le vor face scribălăii de la Washington când vor vedea pe lista sa de cheltuieli cumpărarea unui petrolier rus: 2.000 $. Asta în condiţiile în care petrolierul nu-l vor vedea niciodată.

---

[9] businessman – om de afaceri (în engleză, în original)

Malko hoinări o vreme înainte de a se întoarce la hotel. Nu reuşea să se obişnuiască cu izul specific Istanbulului, un amalgam de murdărie, petrol, smârcuri mocirloase şi fistic. Refuză o duzină de vânzători ambulanţi cu buzunarele pline de pipe şi urcă în ruinele unui Ford care era, în realitate, un taxi.

Luminiţa roşie pâlpâia insistent la telefonul din camera sa. Ridică receptorul şi chemă telefonista.

— Aveţi un mesaj, spuse aceasta. Sunaţi-o imediat pe domnişoara Leila.

Nu avu timp s-o facă. La uşă se auzeau bătăi susţinute. Merse să deschidă şi fu măturat înapoi în cameră de o tornadă neagră şi parfumată care urla:

— Unde-i ticăloasa? Unde e, să-i scot ochii?

Se aruncă, în patru labe, între paturile gemene, căutând o victimă. Malko înghiţi în sec. Leila purta un furou de lame negru, care pleznea pe ea, punându-i în valoare nişte coapse ce ar fi tentat şi pe un sfânt.

Leila se ridică şi se plantă în faţa lui Malko. Avea un decolteu ameţitor. Malko avu impresia că sânii îl vor sparge şi-i vor exploda în faţă. Brusc, dansatoarea schimbă tactica. Se lipi de Malko, buzele ei căutându-i gura. El avu impresia că se scufundă într-o baie de parfum.

— Nu-ţi mai plac?

În acelaşi timp, lipită de el, ondula încetişor. O limbă ascuţită se fofila între dinţii austriacului.

Pe pipăite, îi căuta fermoarul.

— Nu, şopti ea, nu-l dezbrac.

Mai târziu însă, îl dezbrăcă, fiind o fată grijulie. Apăru într-un superb portjartier negru, care atrase, ca un magnet, mâna lui Malko. Leila se ghemui la pieptul lui şi reluă atacul:

— Deja a plecat, aşa-i?

— Cine să plece?

— Cum cine? Una din târfele tale blonde.

— Aiurezi. Nimeni n-a călcat pe aici.

— Atunci, de ce-i pui pe tipii ăia doi să mă păzească?

— De teamă să nu ţi se-ntâmple ceva.

Leila izbucni în râs.

— Vrei să spui că ei *mă păzesc într-adevăr*?

— Da. Şi, apropos, cum de te-au lăsat să pleci?

Ea râse din nou, cu poftă.

— Să mă lase să plec! Dar, dragul meu, am plecat pur şi simplu. Ei sunt în baie.

— Cum?

Malko, deşi gol puşcă, se ridică. Îşi trase în grabă pantalonii, în vreme ce Leila continua, modestă:

— Erau destul de nervoşi, aşa că le-am promis un striptease oriental. Dar a trebuit să mă lase să mă îmbrac, ca să nu rateze surpriza. Le-am jurat pe Biblie că nu voi pleca.

— Pe Biblie! Dar tu eşti musulmană!

— Da, dar ei nu ştiau! După ce au intrat în baie, m-am îmbrăcat, m-am parfumat – chiar le-am aruncat şi lor un flacon de parfum ca să nu se plictisească – apoi am răsucit cheia în broască, înainte de a pleca.

Malko era deja îmbrăcat.

— Ia-ţi rochia şi vino!

Leila se execută prompt, oferindu-i spatele cambrat pentru a-i trage fermoarul.

Luară ascensorul pentru a urca la etajul şase. Leila introduse încetişor cheia în broască. Încăperea era goală. Dar uşa de la baie începu să vibreze sub o ploaie de lovituri.

Zglobie, Leila descuie uşa. Aceasta fu aproape smulsă din ţâţâni. Cu pistoalele în mâini, roşii de furie, Chris Jones şi Milton Brabeck irumpseră în cameră. Văzându-l pe Malko, se opriră şi ţipară în acelaşi timp:

— Această, această…

— … dansatoare, continuă Leila, cu mâinile în şolduri.

— Bine, e-n regulă, tăie Malko. Am înţeles. Nu sunteţi în stare să păziţi o femeie. Pentru nişte duri de la C.I.A., asta nu prea este onorabil. Hai să mâncăm.

Luară cina afară tuspatru, pe terasa pe care se strivise sărmanul Watson.

După cafea, gorilele priviră cu un aer reprobator cum Leila şi Malko luau liftul împreună.

— Dacă am merge la cinema? propuse Milton. Rulează „Cleopatra”.

— Nu te-ai săturat de ticăloase pe ziua de azi? Eu mă duc

să mă culc.

Ziua următoare fu foarte calmă. Malko era ocupat. Primi, prin curier, o telegramă de la Departamentul de Stat, cerându-i să facă imposibilul pentru a elucida taina lui *Memphis.* Era o chestiune de importanţă vitală.

Ca şi cum nu ştia! Seara luă cina la un restaurant în aer liber, cu o orchestră ce-şi etala repertoriul propriu, format numai din dansuri îndrăcite. Leila era încântată. Cele două gorile care, demne, ocupaseră o masă alăturată, erau mai puţin încântate. Presărau tot ce li se aducea la masă cu o pudră vitaminizată şi antiseptică şi găseau că berea are un gust ciudat.

Apoi ţinură să asiste la numărul de dans al Leilei, ceea ce-l făcu pe Malko să sporească imens în ochii lor.

Dimineaţa următoare, Malko primi un telefon de la Cooper.

— V-am rezolvat mica problemă, anunţă amiralul. Vă trimit pe cineva să vă pună la curent cu detaliile. Soseşte acolo într-o oră şi vine direct în camera dvs.

O oră mai târziu i se bătu la uşă. Malko se trezi în faţa unui fel de gigant care îl depăşea cu douăzeci de centimetri, ras în cap şi cu o mutră de scelerat. Acesta se prezentă: „Locotenent Hill, din corpul Marinei”.

— Ei bine? întrebă Malko, după ce musafirul se instalase pe marginea fotoliului.

— Ei bine, am fost ieri acolo împreună cu doi dintre oamenii mei. Ca scafandri autonomi. Am plonjat de trei ori.

— Şi?

Hill îşi frecă obrazul cu palma.

— Tipii care v-au spus că vasul nu poate fi despotmolit sunt nişte mincinoşi.

— De ce?

— Pentru că eu vă scot petrolierul de acolo, în trei zile, cu două nave de incendiu şi o echipă pentru a astupa o gaură din proră. Nu este îngropat în nisip sau în mâl, pentru simplul motiv că acolo fundul mării este stâncos, iar coca este pur şi simplu înţepenită între două stânci.

Malko deveni gânditor. Obiectă:

— Dar a existat o dragă, care a lucrat acolo săptămâni

întregi şi care a scos tone de pământ. Le-am văzut. Există o grotă între stânci, care acum este umplută cu acest pământ.

Hill îşi clătină capul.

— Asta nu provine de sub navă. Şi, oricum, nu merită să scoateţi de acolo un hârb putrezit. Dacă dai un pumn în tablă, o găureşti. Eu unul nu m-aş aventura pe Mediterana cu aşa ceva. Asta este.

Ofiţerul se ridică. Malko făcu la fel. Nedumerit. Un singur lucru era clar – că misterul se adâncea. Nu numai că *Arkhangels*k-ul nu era *Arkhangelsk,* dar nu eşuase şi nici măcar nu merita să fie despotmolit. Să-ţi vină să-ţi smulgi părul din cap, nu alta!

Trebuia cu orice preţ să meargă la faţa locului. Dar mai avea de încercat ceva înainte. După ce o sună pe Leila, ieşi, lăsând pe cele două gorile să asigure protecţia tinerei femei.

Ieşi tot prin poarta de serviciu. Afară soarele era intens, iar Bosforul semăna cu o carte poştală.

Uşierul bărbos şi fără guler îl introduse în micul salonaş şi îi aduse inevitabila ceaşcă de ceai. Dar, de această dată, Malko nu mai aşteptă.

Domnul Goulendran nu mai era acelaşi. Faţa sa ovală şi grăsulie era suptă, iar mânuţele mici şi durdulii îi atârnau moi de-a lungul trupului.

— Luaţi loc, spuse el, cu o voce slabă.

— Ei, care sunt veştile? întrebă Malko, încurajator.

Omuleţul ridică mâinile, descurajat.

— Destul de rele, din păcate. Nu-i mai înţeleg deloc pe ruşi. M-am văzut cu ataşatul comercial, un om de altfel foarte drăguţ şi politicos. Dar când i-am vorbit de *Arkhangelsk,* m-am lovit de un zid. Vasul nu este de vânzare. Va fi readus în stare de flotabilitate de către ministerul Marinei sovietic, căruia îi aparţine.

— Aţi insistat?

— Dacă am insistat! Păi m-a dat afară din birou, aşa de mult am insistat! Şi i-am oferit un preţ pe care nimeni din concurenţă nu i-l putea oferi şi asta în speranţa că voi putea face afacerea cu dvs. Mi-am descoperit chiar şi mai mult

jocul. I-am spus că am şi vizitat nava, care este în stare avansată de degradare, că e chiar putredă. Nici măcar nu m-a ascultat.

— Dar aţi văzut, într-adevăr, petrolierul?

— Doar m-am urcat pe punte cu doi dintre oamenii mei. Desigur, nu arată prea bine, dar, reparat, ar putea fi foarte bine vândut grecilor, care cumpără orice. Cu atât mai mult cu cât am impresia că focul nu a produs prea mari stricăciuni. Am remarcat...

Sună telefonul. Goulendran începu în turceşte o discuţie interminabilă în legătură cu un doc plutitor, care nu mai plutea şi ar fi trebuit să plutească. El, Goulendran, nu putea nimic în faţa voinţei acestui doc de a rămâne între două ape. În fond, se putea lucra foarte bine şi aşa, muncitorii neavând apă decât până la brâu.

Goulendran închise, în sfârşit, epuizat. Probabil îşi convinsese interlocutorul, căci avu un surâs palid. Dar Malko nu mai avea timp de pierdut.

— Ar trebui să încercaţi şansa, spuse el, scriind direct ministerului sovietic la Moscova. Omul cu care aţi vorbit nu este, poate, decât un funcţionar mărunt care a vrut s-o facă pe zelosul.

Turcul nu pierdu ocazia de a-l asigura că scrisoarea va pleca în aceeaşi zi. O şansă nesperată de a salva cei 2.000 $.

Oarecum dezamăgit, Malko îşi luă rămas bun. Ar fi fost prea frumos. Toate posibilităţile se reduseseră la una singură: vizitarea acestui petrolier nenorocit şi fără valoare, dar de soarta căruia se interesa atâta lume. Ieşind din lift, zări o figură vag cunoscută în holul imobilului, cu trăsături nobile de altfel. Omul aştepta la celălalt ascensor, cu o servietă în mână.

Malko îi alungă imaginea din minte. Avea altceva de făcut acum. Mai întâi să pună la punct expediţia pentru *Arkhangelsk.* Luă un taxi până la Hilton. Krisantem, ocupat ca totdeauna să-şi lustruiască Buick-ul, îi aruncă o privire neagră, plină de reproş, asupra lipsei de încredere şi lipsei de câştig.

Gorilele jucau cărţi în camera alăturată celei ocupate de

Leila, cu mânecile suflecate. Un Colt 45 era demontat pe pat. Malko se aşează alături.

— Domnilor, am nevoie de voi.

Jones şi Brabeck se redresară, demni ca sabia dreptăţii.

— Mâine seară vom explora *Arkhangelsk*-ul. Vreau să am inima împăcată. Îmi trebuie o barcă, o scară de frânghie, un cârlig cu funie lungă, lanterne şi, bineînţeles, ajutorul vostru. Nu vreau să-i alarmez pe turci. De altfel, de barcă mă ocup eu, voi ocupaţi-vă de rest.

Malko se duse apoi la Leila. Aceasta era încă în pat. Îi explică ce dorea. Ea îl privi, intrigată:

— Dragul meu, faci nişte lucruri tare ciudate.

Austriacul puse, surâzând, un deget pe buzele ei.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine pentru tine.

— Bine, vei avea mâine barca şi cei trei oameni. Sunt nişte hoţi profesionişti, dar demni de încredere. Tipii rad toate bărcile ancorate în Bosfor.

— Zău?

— Zău. Unul dintre ei e vărul meu. Ar face orice pentru mine.

— Aha. Deci tu…

— Nu. Dar i-ar plăcea foarte mult şi speră în continuare.

O părăsi cu un sărut cast şi se întoarse în camera sa pentru a redacta o lungă telegramă pentru Washington, în care explica situaţia la zi. Apoi se întinse pe pat şi adormi.

Îl trezi soneria telefonului. Era Ann. Se plictisea.

— Nu m-ai mai căutat, se pisici ea. Ce se-ntâmplă? Şi… creatura aia, este tot cu tine?

Malko o asigură că respectiva creatură se comportă bine şi începu s-o complimenteze, spre marea ei satisfacţie.

— Şi dacă ţi-aş face o vizită? se hazardă el, cu tonul unui puştan.

— Oh, Malko, susură Ann. Nici nu sunt îmbrăcată. Sunt în combinezon şi-n ciorapi.

— Păi tocmai de aceea…

Ann gângurea languros, iar lui Malko i se îngustară ochii aurii amintindu-şi de picioarele lungi şi suple ale fetei. Şi, dintr-o dată, o idee îl străfulgeră. Tipul de la lift! Era călugărul care acoperise fuga asasinului lui Omar!

— Dumnezeule, călugărul! explodă el.

— Pardon? făcu Ann.

— Scuză-mă, o să te sun mai târziu, bâigui Malko.

Închise şi formă imediat numărul biroului lui Goulendran. Nu răspundea nimeni.

Malko se năpusti asupra unui anuar telefonic. Poate era deja prea târziu. Printr-un noroc, Goulendran figura în anuar. Şi era singurul nume. Malko memoră adresa şi sună camera gorilelor. Fără răspuns.

Pe cei doi îi găsi la cafenea, înghiţind crenvurşti pe care îi îngropau sub pudră antiseptică.

— Plecăm, spuse Malko. Şi repede.

Nu puseră nici o întrebare. Pivotând dintr-o mişcare pe taburete, îl urmară instantaneu pe Malko.

Krisantem era la post. Malko îi dădu adresa şi urcară în maşină.

— Repede, spuse austriacul.

Nu era prea departe. În partea de sus a Istanbulului, o mică vilă pe o alee sobră care dădea în şoseaua spre Ankara. Strada era întunecoasă şi pustie, aşa că, fără lanterna lui Jones, le-ar fi trebuit trei ore să găsească numărul căutat.

Casa era cufundată în beznă. Malko nu ştia dacă Goulendran este însurat sau nu. Nu-i văzuse vreo verighetă pe deget, dar asta nu însemna nimic. Se uită la ceas. Zece şi cinci.

— Mă duc singur, spuse el. Voi doi rămâneţi în grădină. Dacă cineva încearcă să fugă, trageţi la picioare. De altfel, s-ar putea să nu fie deloc cazul.

Împinse fără dificultate portiţa de lemn, care era descuiată. Pietrişul de pe alee scrâşni sub tălpi. Nu-i mai văzu pe Brabeck şi pe Jones care ieşiseră şi ei din maşină, nu fără a-i arunca o privire ameninţătoare lui Krisantem.

Soneria nu funcţiona. Nu auzi nici un zgomot provenit din interior. Ciocăni. Nimic. Ciocăni din nou. Fără succes. Încercă clanţa uşii, care se deschise, scârţâind. Un miros acru de mucegai îl izbi în faţă. Probabil că Goulendran era celibatar.

— Domnule Goulendran!

Vocea sa nu trezi nici un ecou. Pe bâjbâite, găsi un întrerupător şi îl acţionă. Antreul se lumină. Nu zări decât un singur portmantou.

Trei uşi porneau din vestibul. Una dintre ele era întredeschisă. Malko o împinse şi intră într-o cameră cufundată în întuneric. Imediat o duhoare îi umplu nările – o duhoare pe care o cunoştea prea bine, fadă şi greţoasă.

Aprinse lumina. Se afla într-un birou. În capătul încăperii, în continuarea unui covor oriental, se afla un birou din lemn masiv, plin de hârţoage.

Goulendran era aşezat pe un fotoliu cu spătar înalt, cu capul pe birou, parcă era adormit. Dar avea torsul gol şi o pată mare şi închisă la culoare se lăţea pe birou în jurul capului său. Era cât se poate de mort.

Malko reveni la intrare şi fluieră uşor. Jones ieşi din obscuritate, cu pistolul în mână. Malko îi făcu semn să-l urmeze.

Cei doi bărbaţi se întoarseră în birou. Malko îşi puse dosul palmei pe umărul lui Goulendran. Nu era mort de mai mult de o oră.

Era legat de fotoliu ca de un scaun electric, cu picioarele legate de picioarele fotoliului cu cablu electric, cu talia legată în acelaşi mod. Un braţ era încă legat de cotiera fotoliului, celălalt se odihnea pe birou.

Jones încercă să-i ridice capul, trăgându-l de păr. La început capul rezistă, apoi veni încetişor pe spate: era literalmente lipit de sânge de tăblia biroului. O tăietură enormă aproape că îl separa de trunchi. Turcul fusese înjunghiat ca un porc. Sângele cursese şi se impregnase în covor. Dar, înainte de a muri, Goulendran nu se distrase.

— Ia priveşte, spuse Malko, cu o voce albă.

Pe dosul mâinilor, pe umeri şi pe piept erau o sumedenie de pete mici, rotunde şi negricioase. Şi, într-o scrumieră, trei chiştoace de ţigară fuseseră strivite.

— Au vrut să-l facă să vorbească, suspină Jones. Bietul om!

Închise ochii turcului.

— Să mergem, făcu Malko, sumbru. Ochii îi deveniseră două fante înguste. Ştia de ce a fost torturat Goulendran.

Pentru că se amestecase în afacerea *Arkhangelsk*-ului. Vasul pe care trebuia să-l cerceteze a doua zi.

Era clar că treaba era importantă, altfel adversarii n-ar fi lichidat fără ezitare pe toţi cei care aveau vreo tangenţă cu vasul ăla nenorocit.

Capitolul XIV.

Cârligul zăngăni pe tablă cu un zgomot infernal, apoi căzu în apă. Turcul trase rapid de funie, înfăşurând-o pe braţul stâng, recuperă cârligul şi îşi luă din nou elan.

De data asta nimeri ceva solid, o balustradă a bastingajului probabil, căci cârligul nu mai căzu. Turcul trase de mai multe ori de frânghie şi se întoarse spre Malko, surâzând cu gura până la urechi. Avea deja scara de nylon prinsă la brâu. Se avântă să se agaţe cât mai sus de funie, iar barca se clătină, gata să se răstoarne.

Aceasta era lipită de flancul lui *Arkhangelsk,* pe partea spre Bosfor, aşa că de pe ţărm nu puteau fi văzuţi. Dar puteau fi oricând surprinşi de vreo patrulă a poliţiei fluviale turceşti.

— Repede, şopti Malko.

Turcul dispăru în beznă, agitându-şi picioarele ca un spânzurat. Se ridica prin forţa braţelor şi a pumnilor, trăgând şi scara de nylon. Cu Malko mai erau alţi doi turci, care până acum nu scoseseră nici o vorbă şi Chris Jones. În afara Colt-ului, acesta mai poseda un walkie-talkie, cu care păstra legătura cu Brabeck, rămas pe malul celălalt. Asta în caz că lucrurile luau o întorsătură nedorită.

Judecând după umflăturile cămăşilor lor şi cei doi turci erau înarmaţi, sau poate erau monştri din naştere.

Scara se agită. Celălalt ajunsese sus şi totul era în regulă. Malko apucă scara şi începu ascensiunea. Din fericire treptele scării erau din lemn, dar îi era greu să le desprindă de tabla ruginită a petrolierului. Peretele negru părea vertiginos de înalt. Nylonul îi tăia lui Malko palmele, învingând grosimea mănuşilor. De două ori piciorul îi

alunecă şi se izbi cu fruntea de tablă.

Preferă să nu se uite înapoi. Transpirase intens şi îl dureau toţi muşchii. În sfârşit, o mână murdară se întinse spre el. Îşi regăsi respiraţia normală, culcat pe puntea *Arkhangelsk*-ului.

Un sfert de oră mai târziu, micul grup era lungit pe burtă pe punte, iar bărcuţa era solid amaratată de petrolier.

Malko încercă să se orienteze. Se aflau în partea anterioară a petrolierului, de-a lungul unui lung panou al calei, smuls de flăcări. Duneta, pe unde se putea pătrunde în interior, se afla în spate. În patru labe, cei cinci bărbaţi începură să înainteze printre sfărâmături de tot felul.

Jones îşi încercă radioul. Brabeck răspunse imediat. Totul era O.K.

Noaptea era întunecoasă şi bezna atotcuprinzătoare. Malko îşi lovi de mai multe ori zdravăn genunchii în niturile punţii, multe pe jumătate ieşite. Interzisese aprinderea lanternelor atâta vreme cât se aflau pe punte.

Ajunseră, în sfârşit, la dunetă. Unul câte unul se lăsară să lunece pe o scară aproape verticală. Coborâră într-o încăpere cu pereţii metalici, în întregime goală. O altă scară cobora spre măruntaiele navei. Grupul continuă să coboare, până ajunse în sala maşinilor. Aici nu existau hublouri şi Jones îşi aprinse lanterna.

Maşinile erau acoperite de un strat gros de praf, iar focul distrusese piese întregi, lăsând dâre negre de plastic topit. Vreme de jumătate de oră scotociră interiorul petrolierului, urcând şi coborând scări, urmând conducte întortocheate, ajungând până în cală. Traversă unul din rezervoarele de petrol, storcit de o explozie. Un strat negru-fumuriu acoperea toată tabla.

Dar totul era exasperant de normal. Era starea în care se află o navă distrusă.

Jones fu acela care făcu descoperirea. Îşi plimba lanterna de-a lungul unor pereţi când se opri în faţa unui tub care urma conturul unui coridor.

În vreme ce totul era negru, acest tub era strălucitor şi, în mod vizibil, nou. Jones îl strigă pe Malko.

— Priviţi.

Cei doi bărbaţi pipăiră tubul. Era clar că fusese instalat *după* incendiu. Tubul cotea în unghi drept şi dispărea în întuneric spre fundul navei. Îl urmăriră. În această vreme, cei trei turci căutau fără succes ceva de furat. Nu erau decât maşini şi acelea prea grele pentru a fi transportate.

Tubul îi conduse în faţa unei uşi pe care o consideraseră ca uşă de acces într-un rezervor. Era închisă şi la fel de murdară ca şi celelalte. Malko şi Jones explorară atent suprafaţa acestuia, fără a dibui vreo clanţă sau vreun mâner. Uşa părea a fi deschizătura unui compartiment etanş şi nu ajungea până la podea.

Jones izbi de mai multe ori cu pumnul în ea, fără ca măcar s-o clintească.

— Să urmăm tubul în sensul celălalt, propuse Malko şi vom vedea.

Urcară până în încăperea situată sub dunetă. Tubul dispărea într-o nişă a peretelui. Malko îşi strecură mâna şi simţi sub degete mai multe butoane. Apăsă pe unul, care rezistă. Al doilea însă cedă presiunii, făcând ca un altul să iasă în afară.

Nu se produse însă nimic.

Până la urmă, lăsă butonul apăsat.

— Să coborâm, spuse el lui Jones. Nu se ştie niciodată.

Cei trei turci îl priveau cu gura căscată. Malko le zise să aştepte acolo.

După ce se rătăciră de trei ori, ajunseră, în sfârşit, în faţa uşii. Aceasta era deschisă.

Malko o examină îndeaproape. Bordura era dublată de cauciuc gros, nou. Iar pe faţa interioară vopseaua gri strălucea de curăţenie. Lanterna lui Jones lumină un comutator. Îl răsuci. Încăperea se lumină. Stupefiaţi, se treziră într-o cabină vopsită în întregime în gri şi foarte curată. Într-un colţ zăriră o baterie de acumulatori, aşezată pe podea. Lângă un grup electrogenerator. În fundul încăperii era o altă uşă, deschisă.

— Fiţi atent la uşa aia, zise Jones.

— Nu-i nici un pericol, răspunse Malko. Este comandată de acelaşi buton pe care l-am acţionat deja.

Îşi continuă exploatarea.

— Incredibil, murmură Malko.

Într-un colţ, mai multe costume de scafandru erau stivuite unul peste altul, împreună cu buteliile de oxigen necesare. Lăzi închise erau dispuse alături, împreună cu ceva ce semăna a torpilă, terminat printr-o elice şi printr-un ghidon ca la bicicletă. Torpila avea înotătoare pe fiecare parte.

Malko reflecta, căci văzuse undeva un astfel de obiect. Era un vehicul submarin pentru scafandri autonomi, care permitea fie să te deplasezi rapid, fie să transporţi încărcături grele. În nici un caz nu era util pentru operaţiuni de dragare.

Gorila examina minuţios materialul de scufundare. Reveni către Malko, ţinând o labă de cauciuc în mână.

— Nici o marcă nicăieri, anunţă el. Nici măcar număr de serie.

— Cum era şi de aşteptat. Dar aici lipseşte ceva.

— Ce?

— Ieşirea. Tot materialul ăsta e făcut pentru a fi folosit în apă, nu pe uscat. Aşa că trebuie să existe pe undeva un mijloc de comunicare cu marea. O trapă, un sas, ca la submarine.

Cei doi începură, febril să deplaseze lăzile şi materialul. După cinci minute găsiră: o deschizătură rectangulară în podea, închisă prin şuruburi enorme cu rozetă.

Jones deşurubă cele şase şuruburi.

Panoul pivotă în jos, dezvăluind o scară ce se sprijinea pe podeaua unei încăperi situate dedesubt. Cu lanterna între dinţi, Jones coborî primul, talonat de Malko.

Se găsiră într-un fel de cutie de oţel, cu latura de patru metri, în care de-abia puteai sta în picioare. Ca deschizături, aceasta nu avea decât trapa prin care intraseră şi încă una, identică, în podea.

Latura lui Jones lumină două deschizături pătrate, ca nişte guri de aerisire, la rasul solului, practicate în pereţii metalici.

— Este un sas, spuse Malko, arătându-i-le lui Jones. Pe aici intră şi iese apa. Undeva trebuie să existe şi pompele. Această cameră se umple de apă, iar scafandrii nu trebuie

decât să deschidă trapa de jos şi să se lase să lunece spre fundul mării împreună cu tot materialul. Pentru un petrolier hodorogit, este o instalaţie dată naibii.

— Dar la ce poate servi toată chestia asta?

Malko surâse.

— Încep să-mi fac o mică idee. Acest petrolier este o bază plutitoare pentru scafandri autonomi. Eventual poate fi un contact excelent pentru un submarin rusesc, care n-ar avea de făcut decât să se aşeze pe fundul Bosforului, lângă cargou. Dar s-ar putea să fie vorba şi de altceva, mult mai enorm încă.

— Ce?

— Trebuie să verific. Oricum, s-o ştergem de aici. Este rândul lui Cooper să acţioneze acum. Trebuie să exploreze discret întreaga zonă. Pentru moment, nu se poate face nimic în mod legal. Hai să urcăm.

Parcă cu regret, escaladară mica scăriţă şi se găsiră în încăperea mai mare de deasupra.

Le trebuiră cam zece minute să ajungă până la dunetă. Cei trei turci erau lungiţi pe jos şi îi aşteptau, sictiriţi că nu găsiseră mai nimic de furat. Malko, înainte de a da semnalul de plecare, apăsă butonul care comanda închiderea uşii de jos. Inutil să-şi lase cartea de vizită.

— Totul este O.K., anunţă Jones în radio.

Brabeck confirmă recepţia. Rând pe rând, ieşiră pe punte. Stelele erau ascunse de nori groşi şi în continuare bezna era adâncă.

— Sper că barca ne-a aşteptat!

Malko nu mai apucă să răspundă, căci începu infernul. Cei trei turci căzură ca popicele, primul fiind aproape tăiat în două de o rafală de armă automată.

Un glonţ smulse radioul din mâna lui Jones, împroşcându-i faţa cu sfărâmături de bachelită.

Malko simţi un şoc violent în piept şi fu proiectat înapoi pe un perete. Lunecă la pământ, leşinat.

Mai multe gloanţe ricoşară pe tăblăria punţii. Erau cel puţin două arme care trăgeau.

Ghemuit în spatele unui tub de aerisire, Jones îşi strângea inutil Colt-ul în mână. Nu vedea nici la trei metri. Îşi vârî

arma la loc şi se târî în direcţia lui Malko.

O ploaie de gloanţe îl încadră imediat, asurzindu-l cu ricoşeurile pe tablă. Din fericire era protejat de o balustradă şi, cu condiţia să se târască, nu risca nimic. Reuşi să-l înşface pe Malko de gulerul hainei şi să-l tragă spre el, la adăpost!

Austriacul respira, dar era încă inconştient. Nu avea nici o pată de sânge. Jones îl pălmui şi acesta îşi recăpătă cunoştinţa.

În acelaşi moment, o nouă rafală mătură puntea, acolo unde erau prăbuşiţi cei trei turci. Jones distinse zgomotul mai al proiectilelor care se înfigeau în trupuri. Unul dintre ele tresări. Nu era mort încă.

— Mi-e rău, suflă Malko.

Se pipăi.

— Sunteţi rănit? întrebă Jones.

— Am simţit ceva la piept. Asta-i tot. Dar, acum, merge. Trebuie să ieşim de aici. Nu sângerez.

Ghemuiţi în spatele tubului de aerisire, cei doi bărbaţi scrutau întunericul.

— Să sperăm că Milton a auzit împuşcăturile, spuse Jones. Să încercăm acum să ne mişcăm.

În patru labe, ieşi din ascunzătoare. Avea de parcurs o porţiune neacoperită de vreo zece metri, înainte de a ajunge la adăpostul oferit de o balustradă metalică.

Primul glonţ îi ratã capul cu zece centimetri. Alte două piuiră pe lângă mâna sa sprijinită pe punte. De data asta se trăgea cu o puşcă. Jones se retrase în grabă. În aceeaşi clipă se auzi un şuierat dulceag şi un obiect metalic izbi puntea. O violentă explozie zgudui *Arkhangels*k-ul. Bucăţi de fier zburară în toate direcţiile.

Făcuţi una cu puntea, Malko şi Jones simţiră o grămadă de sfărâmături căzând de jur-împrejurul lor.

— Dumnezeule, ăsta-i război în toată regula, vociferă Jones.

— Nu, este doar o grenadă. Aruncată de un lansator de grenade, spuse Malko. Vor să ne radă.

— Dar cum reuşesc să ne repereze?

— Au lunete în infraroşu.

Malko luă un capăt de lemn şi îl plimbă deasupra balustradei.

Un ropot de gloanţe se abătu asupra ciotului de lemn, care îi fu smuls din mâini. Încă două grenade explodară în faţă, prea departe pentru a-i atinge, dintre care una – în plin în cei trei turci. Aceştia însă erau deja morţi.

— E cam albastru, murmură Jones.

Deodată auziră un zgomot care îi îngheţă pe amândoi: un motor pârâia lângă petrolier.

— Vin să ne caute! Dar ce dracu’ face Milton?

Se auzi un zgomot metalic departe în spate. Jones săltă capul. Un glonte se înfipse în bastingajul de lemn. În acelaşi moment un cargou impunător defila la o sută de metri de ei, cu toate luminile aprinse.

— Ascultaţi, făcu Jones.

Ceva mişca lângă panoul calei de la prora. Jones ridică din nou capul. Nu vedea pe nimeni, dar simţi o prezenţă. Ridică încetişor arma şi apăsă de două ori pe trăgaci, vizând puntea din faţă a petrolierului.

Se auzi un strigăt. Apoi lătră o mitralieră şi o nouă ploaie de gloanţe trecu pe deasupra lor. Acum erau prinşi la mijloc. Nu se putea traversa puntea pentru a sări în apă, iar cei de pe puntea din faţă aveau să-i prindă în cleşte.

— Să fugim în interior, propuse Malko. Vom câştiga un pic de timp. Şi, măcar aşa, n-o să mai avem de-a face decât cu cei de pe punte.

Târându-se pe coate şi genunchi, ajunseră la deschizătura dunetei, aşteptându-se în orice clipă să primească un glonte în spate. Glisară apoi, uşuraţi, pe scara ruginită.

Pe bâjbâite, ajunseră într-o a doua încăpere şi se lipiră de un perete.

Câteva clipe nu se petrecu nimic, apoi mai multe rafale răsunară deasupra. Ceilalţi nu-şi asumau riscuri inutile.

Îndată explodă şi prima grenadă, aruncată de pe punte. Se mai auzi încă una, care explodă cu un zgomot surd. Simţiră îndată un miros acru învăluindu-i.

— O grenadă lacrimogenă!

Urmau să fie afumaţi!

— Să mai coborâm.

În momentul când Malko se desprindea de perete, o rafală scurtă porni din capul celălalt al scării. Unul dintre agresori coborâse prin faţă şi acum îi pândea de jos.

— Ascultaţi, făcu Jones, eu îl iau în primire. Chiar dacă mă atinge, va fi un om mort. Veţi avea timp să coborâţi. Ascundeţi-vă în sala maşinilor. O să le trebuiască ceva vreme să caute.

— Nici vorbă, spuse Malko. Scăpăm împreună sau nu scăpăm deloc.

Nu-şi ierta faptul că se lăsase prins într-o astfel de capcană. Probabil că miza era a dracului de importantă, de vreme ce ceilalţi îşi asumau asemenea riscuri. Puşca mitralieră nu este o armă discretă. Deodată o voce strigă de sus, în turceşte:

— Ieşiţi, cu mâinile sus! Vă vom preda poliţiei. Dacă nu vă supuneţi, veţi fi împuşcaţi!

Apoi, aproape instantaneu, o puşcă mitralieră deschise focul. Trase două încărcătoare, foc cu foc, apoi tăcu. Malko distinse un foşnet în încăperea alăturată: un tip coborâse scara, sub protecţia focului. Şi probabil că se pregătea să-i servească cu ceva grenade!

— Orice-ar fi, eu mă duc, spuse Jones.

— Aşteaptă!

De foarte de departe se auzi un alt zgomot, adus de vânt. Malko ciuli urechea. Nimic. Alături se auzi o pârâitură. Apoi sunetul îndepărtat crescu în intensitate.

O sirenă de poliţie! Apoi încă una şi încă una! Urletul deveni strident şi continuu. O întreagă coloană de maşini urca panta colinei pe malul asiatic – malul pe care se aflau ei.

O voce strigă în turcă. Se auzi un tropăit grăbit pe punte. Cineva atacă scara. Jones se precipită. Malko îl opri.

— Nu-i nevoie să riscăm tocmai acum.

Aşteptară încă cinci minute lipiţi de perete. Apoi vocea metalică a unei porta-voci biciui de pe punte:

— Ieşiţi unul câte unul, cu mâinile pe cap!

În aceeaşi clipă, o lumină albă mătură puntea. Cu mişcări lente, Malko şi Jones urcară scara. Malko fu orbit primul de

fasciculul unui proiector aţintit asupra capului scării.

Se îndreptară spre parapetul dinspre ţărm, cu Jones pe urmele sale.

— Coborâţi scara, strigă vocea.

Cinci minute mai târziu erau întâmpinaţi de un Brabeck zâmbitor, cu mitraliera în mâini.

— Am ajuns la fix, aşa-i? Dar n-a fost uşor să-i pun pe turci în mişcare. Din fericire am dat de colonelul nostru.

— Să nu pierdem vremea, zise Malko. Au plecat. Dar sunt trei cadavre pe punte.

Colonelul le oferi o maşină pentru a se reîntoarce la hotel.

— Când am auzit puşca mitralieră, mi-am dat seama că e groasă.

— Din fericire, înţelegi repede, trase Jones concluzia.

Malko îşi pipăi portofelul şi-l scoase din buzunarul de la piept. Ceva îl jena. Înţelese. Un glonte era înfipt prin peretele de piele al portofelului în teancul de bancnote. Glonţul al cărui şoc îl aruncase la pământ şi fusese cât p-aci să-l ucidă.

Capitolul XV.

Primele raze de soare mângâiau Bosforul. Jones şi Brabeck erau lungiţi, îmbrăcaţi, pe acelaşi pat, nebărbieriţi şi desfăcuţi la guler. Amiralul Cooper, în ţinută civilă, se plimba de colo-colo, fumând furios.

Malko, încă şi mai murdar decât Jones, cu faţa mânjită de unsoare şi de rugină, cu mâinile julite şi înnegrite, era abătut.

— Am făcut o gafă, spuse el. Ar fi trebuit să ne ducem acolo cu scafandri, căci bănuiam că ceea ce ne interesează se petrece sub apă. Acum, le-am atras atenţia.

— Cui? întrerupse Cooper.

— Celor ce au transformat un banal petrolier în bază de operaţii pentru scafandri, cu dotare ultramodernă. Asta nu foloseşte în nici un caz pentru a căuta monezi vechi pe fundul mării. Celor care au ucis deja de mai multe ori pentru a evita ca adevărul să fie descoperit. Şi sunt convins acum că şi Belgrat, strângătorul de vechituri, a fost, de asemenea, ucis.

— Vreţi să spuneţi... începu Cooper.

— Vreau să spun că nu trebuie pierdut nici un minut şi că trebuie să vă trimiteţi oamenii să cerceteze coca vasului şi împrejurimile. Înainte ca ceilalţi să aibă vreme să facă să dispară tot ce ar putea fi compromiţător.

— Şi cam ce ar putea descoperi?

— N-am idee. Cunoaşteţi situaţia la fel de bine ca şi mine. Există un sas practicat în corpul *Arkhangelsk*-ului, prin care pot trece scafandrii. Trebuie aflat unde merg şi ce fac. Şi vom şti în felul acesta şi ce s-a întâmplat cu *Memphis*.

— Bine, făcu amiralul. Mă voi ocupa de asta imediat. Dar ar fi bine să găsim ceva. Încă nu suntem în război cu ruşii. Aşa că ar putea deveni periculos pentru noi.

Malko suspină.

— Nu v-aţi întrebat niciodată de unde provin tonele de pământ pe care draga închiriată de Belgrat le-a vânzolit

vreme de săptămâni? Dat fiind faptul că *Arkhangelsk*-ul se odihneşte pe un fund stâncos... Am impresia că veţi descoperi ceva surprinzător...

Cooper îl privi neîncrezător pe Malko. Austriacul urmă:

— Cred că ştiu cum au reuşit să ne dibuie acum. Butonul care deschide compartimentul secret al lui *Arkhangelsk* acţionează în acelaşi timp un emiţător radio pe unde scurte care dă alarma undeva. Şi dacă prietenul nostru Brabeck nu s-ar fi mişcat repede, n-aţi mai fi auzit niciodată de noi.

Obosit, Malko tăcu. Brabeck şi Jones adormiră şi sforăiau. Cooper îi întinse mâna.

— Pe curând. Vă voi ţine la curent.

De-abia închise uşa, că Malko se prăbuşi adormit pe patul său.

Şi Elko Krisantem dormise, dar dormise prost. Fusese trezit foarte devreme. Întrevederea cu rusul fusese scurtă şi lipsită de amabilităţi. Elko avusese de ales între o sarcină foarte, foarte delicată şi un încărcător golit în burtă, imediat.

Alesese amânarea, răgazul. Se îmbrăcase şi se îndreptase spre Hilton. Din fericire pentru starea sa de spirit, nu era încă la curent cu împuşcăturile de pe *Arkhangelsk.* Ştia numai că domnul Doneshka dorea să scape cu orice preţ de Malko Linge şi încă repede. Iar el, Elko Krisantem, era însărcinat cu treaba asta.

În vremea asta, Malko dormea fără griji. Se trezi singur la ora opt, căci nu trăsese draperiile. Gorilele încă dormeau, unul lângă altul.

Se auziră bătăi în uşă.

Malko nu răspunse. Cameristele verificau deseori în acest mod dacă încăperile hotelului erau ocupate sau nu. Dar bătăile se auziră din nou, mai insistente.

— Cine este? întrebă Malko.

— Krisantem – se auzi de dincolo de uşă.

— Ce vrei?

De cealaltă parte a uşii, vocea era încordată şi neliniştită. Pe Malko îl fulgeră un presentiment îngrozitor când Krisantem preciză:

— Este domnişoara Leila. Are nevoie de dumneavoastră!

— Dumnezeule!

Şi gorilele dormeau! Fusese răpită! Malko sări şi deschise uşa.

Apoi totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Malko se trezi nas în nas cu pocnitoarea turcului, îndreptată spre burta sa. Văzu indexul lui Krisantem apăsând trăgaciul.

Nu erau nici măcar douăzeci de centimetri între vârful ţevii şi el. Vedea clar capătul rotund şi striat al chiulasei, vizorul de ochire şi, în dreapta, piedica de siguranţă.

Creierul lui Malko lucră la viteza maximă. De data asta, dacă memoria îi juca vreo festă, era terminat. Mica gaură întunecată a ţevii îl privea. Trăgaciul era la jumătatea cursei. Într-o fracţiune de secundă glonţul de 9 mm îl va sfârteca.

Krisantem nu mai apucă să vadă gestul. Mâna stângă a lui Malko atinse pistolul. Degetul său mare împinse spre înapoi piedica de siguranţă. Turcul apăsă trăgaciul până la capăt.

Prea târziu. Era blocat.

Pentru o clipă, ochii de aur lichid ai lui Malko întâlniră privirea îngrozită a lui Krisantem. Din fericire, nu uitase cum funcţionează un vechi Star de 9 mm.

Trase pistolul spre el, răsucindu-l. Turcul scoase un strigăt de durere şi lăsă arma, care se prăbuşi pe jos. Culoarul strâmt împiedica orice posibilitate de luptă. Krisantem îşi dădu seama că, dacă voia să-şi utilizeze forţa pentru a-l strangula pe Malko, avea nevoie de spaţiu.

Cu un brânci violent, îl catapultă pe Malko în cameră şi-şi vârî mâna în buzunar în căutarea laţului, năpustindu-se asupra acestuia.

Văzu paturile în clipa când Malko ateriza peste cele două gorile, toţi trei căzând în spaţiul dintre cele două paturi. Laţul nu mai era acum de nici un ajutor. O clipă, nefericitul rămase împietrit de atâta ghinion. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că un domn atât de respectabil ar putea să-şi împartă camera cu doi indivizi de asemenea speţă.

În secunda următoare gorilele ţâşniră.

Se dezmeticiseră instantaneu. Krisantem se răsuci să fugă.

— Stop! urlă Brabeck.

Jones nu spuse nimic, dar glonţul pornit din Magnum-ul său 357 se înfipse la doi centimetri de clanţa uşii, pe care Krisantem o lăsă îndată din mână.

— Nu-l omorâţi! strigă Malko.

Turcul se întoarse pe jumătate şi recepţionă din plin, în tâmplă, crosa pistolului lui Brabeck. Ca să fie tacâmul complet, gorila îi mai trase una cu ţeava, în bărbie. Elko crezu că îi cade tavanul în cap şi că i s-au smuls toţi dinţii din gură. Începu un gest, apoi lunecă în jos, sprijinindu-se de uşă. Ultimul lucru pe care-l mai văzu, fu pantoful cu şireturile deznodate al lui Brabeck.

Când îşi veni în simţiri, era întins pe unul din paturi, cu mâinile şi picioarele prinse cu cătuşe de barele patului. Jones îl pălmuia metodic, având grijă ca inelul de pe mâna sa să raşcheteze de fiecare dată barba tumefiată a turcului.

Krisantem încercă să-şi mişte capul şi scoase un urlet de durere. Brabeck surâse angelic şi propuse, jovial:

— Ce facem, patroane, îl zvârlim imediat pe geam, sau ne mai ocupăm un pic de el?

Turcul îi privi cu nişte ochi ca de peşte.

— O să ţi se întâmple un accident, continuă Brabeck. Ca şi lui Watson. Îţi aminteşti de Watson, cel pe care tu l-ai „accidentat”?

Krisantem încercă să spună că nu avea nici un amestec în „accident”, dar nu reuşi. Aşteptă cu fatalism glonţul în cap sau plonjonul pe fereastră.

Dar Malko decisese altfel. Veni şi se aşeză lângă Krisantem. Avusese timp să se radă şi să îmbrace o cămaşă curată. Îl privi pe turc cu insistenţă.

— Ştii că aş putea să te omor sau să te dau pe mâna poliţiei turce, în grija prietenului nostru, colonelul.

Asta nu era o perspectivă îmbucurătoare. Urletele care se auzeau în mod regulat din beciurile poliţiei secrete făcuseră ca preţurile de închiriere a locuinţelor să scadă vertiginos în tot cartierul.

— Îţi ofer o ultimă şansă, continuă Malko. Cu două condiţii. Mai întâi să ne povesteşti *întregul* tău rol în istoria asta. Fără să omiţi nimic…

Turcul încuviinţă din cap.

— … şi, începând din acest moment, lucrezi pentru noi. Asta înseamnă că îţi vei trăda vechii patroni. Fără ca să-şi dea seama; de altfel, asta e în avantajul tău, evident…

— Eu cred că un glonţ în mutră ar fi mult mai sigur, întrerupse Brabeck. Şi mă ofer voluntar.

— Hai, hai, să-l lăsăm să se gândească, spuse Malko. Ne poate fi util.

Krisantem alesese deja. Înclină capul, atât cât putu.

— Bun. Atunci, dă-i drumul, te ascult, zise Malko. Şi ai grijă să nu uiţi nimic.

Reconfortat cu un pahar de apă, Krisantem vorbi aproape o oră. Malko înregistra ca un magnetofon totul în prodigioasa sa memorie. Când turcul isprăvi, ordonă:

— Dezlegaţi-l!

Pe Krisantem îl sfătui:

— Vei spune şefului tău că n-ai putut să mă ucizi pentru că nu eram singur. Trebuie să nu bănuiască nimic. Şi, pentru că vei fi în continuare şoferul meu, îţi va fi uşor să mă ţii la curent.

Se întoarse spre Jones, în vreme ce Krisantem îşi masa încheieturile.

— Dă-i pistolul înapoi. Şi fără bombăneli. Ne este mult mai util aşa. Nu ne rămâne decât să-l supraveghem.

— Mda…

Turcul îşi vârî arma în buzunar, cu piedica în continuare blocată. Salută crispat şi ieşi. Soarele începea să ardă în geamuri. Malko ridică receptorul să comande ceai.

Cineva bătu la uşă. Cu o singură mişcare, Jones şi Brabeck îşi scoaseră artileria. Uşa se deschise brusc şi amiralul Cooper tresări în faţa armelor îndreptate spre el. Îi fulgeră cu privirea pe cei trei bărbaţi:

— Aţi înnebunit?

Ruşinaţi, cei doi pistolari vârâră pistoalele în teci. Cooper nu avea reputaţia de a fi băiat de treabă. Malko se scuză în câteva cuvinte.

Cooper luă loc şi explică:

— Am făcut o descoperire interesantă.

Capitolul XVI.

— În legătură cu *Memphis*? întrebă Malko.

Cooper încuviinţă.

— Acum ştiu cine şi de ce a scufundat *Memphis*-ul.

— Ei bine?

Malko fierbea de nerăbdare.

— Ei bine, oamenii mei au descoperit o gaură.

— O gaură?

— Un tunel, dacă preferaţi. Amiralul tăcu un moment, pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Ruşii au săpat Bosforul, *pe sub* plasa antisubmarină. Celălalt capăt al tunelului ajunge în Marea Neagră. De acolo, nu-ţi mai rămâne nimic de făcut decât să te îndrepţi spre Sevastopol. Este o muncă titanică pe care au făcut-o. Tunelul are 100 în lungime. La un capăt şi la celălalt se prezintă ca o tranşee adâncă de 20 în. Tunelul propriu-zis are cam 18 în înălţime... Este suficient. Are o lărgime de zece metri. Iată de unde provenea pământul. 20.000 de metri cubi.

Înmărmurit, Malko îşi clătină capul.

— E incredibil. Eu credeam că ruşii au amenajat pur şi simplu o bază de submarine, pe partea asta a Bosforului, pentru a-şi putea aproviziona în secret unităţile care se aventurează în Mediterana. Dar văd că e mult mai grav. Asta înseamnă că, în caz de război, submarinele lor dotate cu armament atomic apar în Mediterana, în vreme ce noi le aşteptăm dinspre Vladivostok sau Arhanghelsk...

Cooper încuviinţă.

— L-am informat deja pe Preşedinte. Chestiunea are o importanţă capitală pentru ţară. Chiar şi pe mine mă depăşeşte. Şi, în plus, trebuia ca chestia asta să apară într-o ţară aliată şi prietenă!

— Dar, domnule amiral, remarcă Malko, dimensiunile tunelului mi se par prea reduse pentru un submarin atomic. *Memphis*-ul s-ar fi înţepenit trecând prin tunel, nu-i aşa?

— În stadiul actual, pot să vă dezvălui un secret. Ştiu deja de aproape un an că ruşii au reuşit să miniaturizeze

nişte submarine atomice, transformându-le în nişte submarine „de buzunar”. Acestea sunt şi ele dotate cu rachete cu rază lungă de acţiune. Şase din aceste minisubmarine ar putea distruge Flota a VI-a într-un sfert de oră.

— Dar cum aţi descoperit tunelul? Intrarea era situată destul de departe de *Arkhangelsk,* căci acesta este eşuat lângă coastă.

— Printr-un noroc. Oamenii mei au explorat fundul mării din jurul petrolierului, precum şi coca acestuia. Au descoperit uşor sasul care se deschidea în Bosfor, dar nu era nimic deosebit în jurul lui. Vreme de un ceas au efectuat explorări concentrice, fără rezultat însă. Au găsit numai în cocă încă o deschidere, mult mai mare, la pupa. Probabil pe acolo scafandrii au transportat plăcile de aliaj uşor care tapetează pereţii şi tavanul tunelului. Dar numai prin hazard am descoperit esenţialul. Unuia din oameni i s-a făcut rău. S-a imobilizat pe fundul mării şi a rămas prins într-o scobitură. Degajându-l, ceilalţi au descoperit capătul unui cablu oţelit, ancorat în stâncă, la vreo zece metri de deschizătura sasului. Am urmărit cablul, care i-a condus drept la intrarea în tunel, pe coasta turcă. Presupun că ruşii au ancorat această mână curentă pentru a facilita sarcina scafandrilor, apele Bosforului fiind frecvent murdare, iar aceştia fiind nevoiţi să lucreze mai ales noaptea.

— Dar la ce bun să folosească scafandri?

— Tunelul era îngust chiar şi pentru un submarin de buzunar. La cea mai mică greşeală de manevrare, submarinul ar eşua. Aşa că, probabil, submarinele care traversează tunelul sunt ghidate de unul sau mai mulţi scafandri, care le arată drumul prin semnale sonore obţinute prin bătăi cu pumnul în cocă.

Malko îşi turnă un pahar de whisky. Toată chestia asta era fantastică. Nenumărate întrebări îi ardeau buzele.

— Dar cum or fi săpat tunelul?

— Probabil cu foreze aspiratoare, asemănătoare celor pe care le folosim noi pentru a săpa banchiza polară. Pământul şi sfărâmăturile sunt evacuate prin conducte din ţesătură uşoară şi apoi aspirate de o dragă. În felul ăsta au putut cu

uşurinţă să sape cinci-şase metri pe zi. În acel loc nu există barieră stâncoasă…

Gorilele ascultau cu gura căscată. Pistoalele lor, deşi enorme, erau ridicole faţă de dimensiunile afacerii.

Sună telefonul. Malko ridică, apoi trecu receptorul amiralului.

— Este pentru dumneavoastră.

Comunicaţia nu dură mult. Cooper ascultă două minute, zise „când?” şi închise, cu un aer îngrijorat.

— Începe dansul. *Arkhangelsk*-ul a sărit în aer. O explozie violentă, fără incendiu, acum un sfert de oră. Nava s-a scufundat cu aproape trei metri. Oficialii turci sunt acolo, dar ruşii le-o şi luaseră înainte. Ataşatul naval sovietic a urcat pe epavă şi a arborat acolo drapelul sovietic. A făcut mare tapaj, clamând sus şi tare că petrolierul a fost sabotat…

— Sabotat!… S-au mişcat repede. Probabil că n-a mai rămas nimic din echipamentul special instalat pe navă. Cei ce ne-au ratat aseară au venit să cureţe locul.

— Oricum, chestia asta cu tunelul o să facă vâlvă. Păcat că nu putem să-l facem să fie vizitat de turişti, cum au făcut ruşii în 1961 la Berlin cu tunelul nostru de ascultare. Voi avertiza autorităţile turce ca să putem, în mod oficial, să aruncăm în aer cât mai repede blestematul ăsta de tunel. Va trebui ţinută o conferinţă de presă…

Cooper avea deja mâna pe clanţă, când Malko îl opri.

— Domnule amiral, uitaţi ceva important…

Ofiţerul se întoarse, nerăbdător de a pleca:

— Ce?

Malko îşi freca încetişor obrazul stâng cu palma mâinii. Ochii săi aurii erau aproape închişi. Vorbi cu voce scăzută:

— E bine că a fost descoperit tunelul. Dar ruşilor le mai trebuia încă ceva pentru a-şi putea trece submarinele în Mediterana.

— Încă ceva?

— Există un post turc de control permanent la intrarea în Bosfor. Chiar în tunel, submarinul generează zgomot. E clar că cineva a trebuit să închidă ochii, mai bine zis urechile, de fiecare dată când trecea un submarin.

Cooper înlemnise.

— Vreţi să spuneţi că există un agent rus printre ofiţerii şi personalul postului de veghe, care au fost verificaţi şi răsverificaţi?

— Unul sau mai mulţi. Şi n-ar fi prima dată când se descoperă aşa ceva. S-a întâmplat chiar în NATO. De aceea nu avem nici un interes să ne grăbim. Tunelul n-o să fugă de acolo. Şi putem să-l distrugem oricând. În schimb este periculos să lăsăm în urma noastră un spion bine plasat.

Cooper era nehotărât.

— Vor trebui trecuţi prin microscop vreo cincizeci de turci, făcu el. Asta o să dureze săptămâni, dacă ne gândim că şi serviciile de securitate turceşti au făcut asta înaintea noastră. Omul nostru este, desigur, bine camuflat... În ce vreţi să mă implicaţi?

Se lăsă o tăcere grea. În colţul lor, Jones şi Brabeck cântăreau amploarea sarcinii. Dacă ar fi fost lăsaţi, ar fi găsit ei calul troian, ba chiar mai mulţi, să fie masa bogată...

Malko rupse această tăcere:

— Am o idee care ne-ar putea face să câştigăm mult timp. Dar va trebui să mă ascultaţi şi să-i lăsaţi pe turci în afara chestiunii.

— Ce-ar trebui făcut? întrebă Cooper, suspicios.

— Mergeţi la colonelul din securitatea turcă. Obţineţi de la el lista completă a persoanelor care au posedat la un moment dat situaţia ascultărilor, precum şi orarele de prezenţă. Şi, mai ales, lista de absenţe pe motiv de permisie, sau alte motive pe o lună în urmă.

Cooper sări:

— Mă încărcaţi cu o treabă prea complicată. Eu nu sunt spion. Mergeţi şi luaţi dumneavoastră listele astea.

— Eu aş atrage atenţia. Dumneavoastră, nu...

— Bine, admise Cooper cu regret. Voi trimite pe unul din aghiotanţii mei. Vă voi suna după aceea.

Malko se trânti pe pat cum se închise uşa în urma lui Cooper.

— Mergeţi să vă culcaţi, se adresă el gorilelor. Am impresia că vom avea de furcă în cursul zilei. Totuşi, unul

din voi să rămână pe fază pe lângă Krisantem, ca să-i evite eventualele tentaţii nesănătoase.

Cei doi plecară târându-şi picioarele. Malko luă telefonul şi o sună pe Leila.

— Ar fi bine să coborî să-mi veghezi odihna, murmură el. Mă dor toate oasele, ar trebui să mă şi masezi.

— Vin, dar nu ca să te masez, răspunse pe aceeaşi lungime de undă Leila. Şi, dacă eşti prea obosit, am să te remontez.

Închise. Malko o zbughi în baie, îşi spălă dinţii şi se stropi cu apă de colonie.

Pe la ora cinci se auziră bătăi în uşa lui Malko.

Suspicios, strigă, din pat:

— Cine este?

— Amiralul Cooper, se auzi vocea ursuză a acestuia.

Din fericire, Leila tocmai se retrăsese în camera ei. Cooper intră şi aruncă un dosar pe pat.

— Iată tot ce mi-aţi cerut. De acum încolo e rândul dvs. Să acţionaţi, domnule Vrăjitor!

— Mulţumesc, domnule amiral!

Malko zâmbi, luă dosarul şi începu să citească nişte liste bătute la maşină.

— Asta este lista oamenilor însărcinaţi cu sistemul de supraveghere. Numai ofiţeri. Se schimbă la fiecare şase ore, zi şi noapte. Cu tot cu înlocuitori, sunt aproape 150! Sper că aveţi o idee bună, altfel treaba o să dureze până-n ziua judecăţii de apoi.

Cooper se aşeză într-un fotoliu şi-şi aprinse un trabuc. Malko se apropie de fereastră şi privi un cargou imens care luneca pe Bosfor. Apoi privirea îi lunecă pe hârtia pe care o avea în mână. Pe ea se afla o duzină de nume, cu nişte adnotaţii în dreptul fiecăruia: lista de absenţe pe ultima lună. Malko o citi cu atenţie. Fiecare nume îi era de acum întipărit în memorie. Lăsă hârtia şi se aşeză în faţa lui Cooper.

— Hai să vedem, pe ce dată a dispărut *Memphis*?

— Pe 24 iulie la ora 3 după-amiază, răspunse fără ezitare amiralul.

— Bun. Dar în acea zi nu apare nici o absenţă la postul de

supraveghere, ci numai o înlocuire. Dimpotrivă, pe 23 iulie locotenentul Beyazit, care ar fi trebuit să-şi ia în primire postul de la miezul nopţii la ora şase dimineaţa, a cerut în ultimul moment să fie înlocuit. Mama lui a avut un atac cardiac în cursul serii şi el şi-a petrecut noaptea la căpătâiul ei.

Cooper făcu ochii mari.

— Ei şi?

— Urmăriţi-mă cu atenţie. *Memphis*-ul a fost atacat de un submarin necunoscut, presupus a fi sovietic, care se găsea imobil pe fundul Mării Marmara. Acum: ştim cum a ajuns acolo. Dar apare un aspect bizar: navele care treceau prin tunel nu aveau cum să se eternizeze în Bosfor sau în Marmara, care nu sunt decât nişte picături de apă şi unde puteau fi descoperite de orice unitate navală turcă.

— Dar ăla ar fi putut avea o avarie, obiectă Cooper.

— Puţin probabil. Amintiţi-vă că, după ce a torpilat *Memphis*-ul, agresorul a fugit ca o săgeată. Aşa că să abandonăm, pentru moment, ipoteza avariei. Şi imaginaţi-vă că submarinul nu venea din tunel, ci se îndrepta *înspre* tunel.

— De ce?

— Ca să se întoarcă acasă, evident, după un mic tur prin Mediterana. Dar închipuiţi-vă că în momentul când urma să se întoarcă a primit ordinul să mai aştepte, pentru că securitatea lui nu mai era asigurată.

— Pentru moment, asta nu e decât o ipoteză.

— Da, dar ascultaţi: pe 25 iulie, de la orele 18, la miezul nopţii, locotenentul Beyazit şi-a înlocuit un camarad, pe locotenentul Ismet, care îi luase locul în noaptea cât a stat la căpătâiul mamei bolnave. Aşa că era normal – dacă ipoteza mea e corectă – ca submarinul să aştepte douăzeci şi patru de ore pe fundul Mării Marmara, pentru ca să poată trece prin tunel în deplină siguranţă. Şi mai amintiţi-vă încă ceva: când a fost descoperit, s-a îndreptat spre Bosfor, fapt ce a surprins pe toată lumea, căci era ca într-un fund de sac.

Cooper clătină capul, descurajat.

— Admiţând că aveţi dreptate, nu ne rămâne decât să

mergem şi să-l întrebăm politicos pe Beyazit: eşti spion rus? N-avem nici cea mai mică urmă de probă împotriva lui. Şi toate ipotezele dvs. N-or să reziste, dacă e sigur de el. Fără să mai vorbim de necazurile pe care o să le avem cu turcii. Se pare că Securitatea din Ankara a cercetat la microscop trecutul tuturor ofiţerilor care lucrează la staţia de ascultare. Dacă printre ei există un trădător, este ca şi cum mi-aţi spune că Preşedintele Statelor Unite are carnet de membru al Partidului comunist.

— Şi totuşi, nu am de ales. Am o idee care ne-ar putea fi utilă. Chiar dacă nu merge, n-avem nimic de pierdut.

Sceptic, amiralul ridică din umeri.

— În situaţia în care suntem… Daţi-i drumul.

Malko ridică telefonul şi ceru: „Domnul Jones, vă rog”.

Acesta răspunse imediat.

— Caută-l şi adu-mi-l pe Krisantem, ordonă austriacul.

Trei minute mai târziu Krisantem apăru, încadrat de cele două gorile.

— Vreau să văd dacă am avut dreptate când nu mi-am ascultat prietenii. Ştii numele celui pentru care ai lucrat până acum?

— Da. Domnul Doneshka.

— Bine. Îl vei căuta pe un oarecare Beyazit – o să-ţi dăm adresa – şi-i vei spune că Doneshka îi cere să-i aducă lista cu gărzile următoare. Dacă pune întrebări, îi răspunzi că nu ştii nimic altceva decât locul în întâlnire: piaţa Cornului de Aur, pe terasa cafenelei de acolo. Şi să nu uiţi să-i spui să nu vină în uniformă.

Krisantem îl privi, oarecum mirat.

— Asta-i tot?

— Pentru moment. Şi să nu faci imprudenţe. Domnii Jones şi Brabeck nu vor fi prea departe. E clar? Milton, condu-l, te rog.

După ce turcul ieşi, Malko se adresă lui Jones:

— Când Beyazit pleacă de acasă, urmăreşte-l, ca să-l pot identifica la locul de întâlnire. Să ocupi o masă pe lângă mine.

Cooper ascultă tot fără să spună o vorbă. Când rămase singur cu Malko, îl întrebă:

— Cine e acest Doneshka?

— Bănuiesc că e şeful reţelei ruse la Istanbul. În mod logic, el ar trebui să asigure legătura între Beyazit şi submarin. Există o şansă ca Beyazit – dacă el e spionul – să cadă în cursă. Probabil că nu e spion de profesie, ci acţionează din ideal sau din răzbunare.

— Şi dacă nu vine la rendez-vous?

— Este nevinovat… sau bănuitor. Oricum, mai mult nu putem face. Cel mai sigur este să veniţi şi dvs. Şi să urmăriţi totul de la distanţă.

Trotuarul din faţa lui Malko gemea de lume. Alesese o masă în interiorul cafenelei, lângă piaţă. În felul acesta putea supraveghea toată terasa şi strada. În piaţă, Cooper hoinărea printre tarabe.

Trecuse deja un sfert de oră. Malko estimă că Beyazit ar fi trebuit să apară de zece minute. Doar dacă n-a fost acasă sau dacă…

Silueta înaltă a lui Brabeck apăru în faţa lui Malko, de cealaltă parte a vitrinei. Se lăsă să cadă pe un scaun ca un turist copleşit de căldură, îşi scoase pălăria şi-ncepu să-şi facă vânt. Câteva clipe mai târziu, la o masă vecină cu Brabeck se aşeză un bărbat îndesat, cu părul negru tuns foarte scurt, îmbrăcat într-un costum sobru.

Malko realiză că acesta este Beyazit. Nu trebui să aştepte prea mult confirmarea. Lăsându-şi pălăria lângă paharul cu oranjadă comandat, Brabeck intră în cafenea şi se îndreptă spre toalete. Malko îl urmă şi cei doi se întâlniră lângă cabinele murdare şi neîngrijite.

— Este tipul brunet, din stânga ta? întrebă Malko.

— Da.

— Bine, întoarce-te la masă peste două-trei minute.

Malko ieşi primul şi se îndreptă direct spre masa ofiţerului turc. Acesta tresări când Malko se aşeză alături de el. Dar austriacul nu-i lăsă timp să se mire prea mult.

— Vin din partea lui Doneshka. A fost reţinut de alte treburi. Ai lista?

— Cine sunteţi?

— Nu te priveşte. Vocea lui Malko era severă, autoritară. Vorbea turceşte cu un accent voit, deliberat.

— Ai lista, sau nu? O să avem din nou nevoie de tine în zilele următoare.

Celălalt era încă perplex.

— De ce nu a venit Doneshka?

— Din motive de securitate. Trebuie să fiţi văzuţi cât mai puţin împreună. Haide, ai informaţiile?

Beyazit ezită un moment, apoi spuse:

— Da.

— Bine. Nu e prudent să mi le dai aici. Urmează-mă până la maşină.

Se ridică. Reperă Buick-ul lui Krisantem. Turcul era lângă maşină, „pălăvrăgind” cu Jones. Merse la maşină şi se aşeză pe bancheta din spate, făcându-i semn lui Jones să nu mişte.

Beyazit luă loc alături. De-abia aşezat, trase din buzunar o hârtie împăturită. Malko o despături şi văzu orarul complet al ofiţerului pentru următoarele două săptămâni. I se acceleră pulsul şi hotărî să termine dintr-o dată.

— Sper că mama n-o să mai fie bolnavă, de data asta, spuse el, dur.

Turcul mârâi.

— Nu vă atingeţi de mama mea! Deie Domnul să trăiască cât mai mult! Dar voi vă veţi respecta angajamentele?

Intrau într-un domeniu periculos. Malko bruscă situaţia. Ridicând mâna, îl chemă pe Jones. Apoi se întoarse către turc:

— Locotenent Beyazit, am regretul de a-ţi comunica faptul că eşti arestat, pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice!

Turcul îl privi înmărmurit, apoi zvâcni către portieră. Fu întâmpinat de Jones, care îi înfipse Coltul în burtă. Sosi şi Brabeck în ajutor, dar era inutil. Beyazit se aşează înapoi pe banchetă. Văzându-l pe Krisantem că se aşează la volan, tresări şi îl scuipă, cu toată puterea, în ceafă.

Se întoarse spre Malko şi spuse:

— Ăsta m-a turnat!

Malko îşi clătină capul, ascunzându-şi satisfacţia:

— Nu chiar. De fapt, nimeni nu te-a trădat. Tu singur te-ai dat de gol, fără să vrei.

Capitolul XVII.

— Să aruncăm tunelul în aer, propuse consulul. Cu ajutorul turcilor, va fi foarte uşor.

Malko îşi lăsă privirea să lunece pe plafon. Avea aerul că se gândeşte la altceva. Spuse:

— Poate că avem altceva mai bun de făcut.

— Ce? întrebă repede Cooper.

— Să le răspundem ruşilor cu aceeaşi monedă.

Cooper vorbi rar:

— Dacă reuşiţi aşa ceva, Marina vă va fi în veci recunoscătoare.

— Ar putea fi imprudent din punct de vedere politic, murmură consulul.

Dar nimeni nu-l ascultă. Toţi ochii îl fixau pe Malko, care îşi expunea planul.

— Totul depinde de amicul Beyazit.

— Căutaţi-l.

Colonelul sună. Apăru un planton. Turcul lătră un ordin scurt. Câteva minute mai târziu se ivi Beyazit, încadrat de doi turci enormi în civil, cu mutre bune de spânzurătoare. Locotenentul era în cătuşe şi un lanţ lung îi lega mâinile la spate. Unul din cei doi turci ţinea celălalt capăt al lanţului.

O tăietură lungă îi brăzda obrazul, de la pomet până la bărbie. Sângele era încă proaspăt.

— S-a aruncat cu capul într-o fereastră, explică una dintre gorile.

Netulburat, Beyazit fixa duşumeaua, ca şi cum ar fi fost singur. Malko se apropie de el şi îi vorbi în turcă, foarte încet:

— Vei fi împuşcat.

— Este o onoare. Mama va fi mândră şi de al doilea fiu, aşa cum este mândră de primul.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

— Va fi împuşcat. Împreună cu alţi cincizeci de cadeţi ai Şcolii Militare.

— De ce?

— Pentru că a vrut ca Turcia să aibă o guvernare curată, nu o paiaţă ca Gursel.

— Ăsta-i motivul pentru care i-ai ajutat pe ruşi?

— Bineînţeles.

— Ştii ce-ar face din ţara ta, dacă ar fi stăpâni pe situaţie?

Beyazit înălţă din umeri.

— Noi nu ne temem de ei. De zece secole ne luptăm cu ei şi îi învingem. O vom face şi în continuare.

— Din cauza ta au murit în mod inutil 129 de oameni şi, dacă nu am fi descoperit tunelul, acesta ar fi dat ruşilor un avantaj decisiv în caz de război.

— Noi trebuie să ne descotorosim mai întâi de clica de la putere. Şi pentru asta, singurii care ne ajută cu arme şi bani sunt ruşii. Chiar dacă pe mine mă împuşcaţi acum, după mine vor mai veni zece, douăzeci, o sută de oameni!

Ochii tânărului ofiţer ardeau în mijlocul feţei obosite. Una din gorile trase de lanţ cu o mişcare seacă. Beyazit gemu de durere.

Malko îi spuse gorilei, în turceşte:

— Tu să stai liniştit, ticălosule!

Apoi îi ceru colonelului turc:

— Să fiu lăsat singur cu acest om şi să fie dezlegat.

Colonelul sări:

— Dar încearcă tot timpul să scape sau să se sinucidă! O să vă omoare!

— Nu cred, replică Malko. Mi-a dat cuvântul de ofiţer că n-o să încerce aşa ceva.

— Bine, dezlegaţi-l, ordonă colonelul, în silă.

Gorilele se depărtară. Posomorât, locotenentul îşi freca încheieturile.

— Acum lăsaţi-ne singuri, ceru Malko. Domnule amiral, pe dvs. vă rog să rămâneţi prin preajmă.

Cei şase bărbaţi se ridicară şi ieşiră din încăpere. Malko se apropie de prizonier şi-i oferi un Benson cu filtru. Acesta luă ţigareta şi-l privi surprins.

— Cine sunteţi? Şi de ce ceilalţi vi se supun?

— Au încredere în mine. Aşa după cum şi eu am încredere în tine.

— De ce aţi minţit? Nu v-am dat în nici un fel cuvântul de onoare şi acum m-aş putea arunca pe fereastră. Sunt mai puternic.

— N-o să faci aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că te pot ajuta.

— În ce sens?

— Să mori onorabil şi să-ţi salvezi şi fratele.

— Inutil, nu se va dezice niciodată. Şi eu nici atât!

— Nu-i vorba de asta. Dacă îmi accepţi propunerea, nu vei fi împuşcat, iar viaţa fratelui tău va fi salvată.

— E prea frumos.

— Nu, am nevoie de tine.

— Şi cam ce-ar trebui să fac?

— Să-ţi reiei slujba ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În cazul în care amicii bănuiesc ceva, să-i convingi că n-ai ciripit nimic şi că nimic nu a fost dezvăluit. Şi să acţionezi normal în momentul apariţiei vreunui submarin.

— Şi după aia?

— După aia, e rândul nostru. Ai foarte puţine şanse să scapi. Dar, cum şi aşa…

— Deci îmi cereţi să trădez.

— Să trădezi încă o dată. Şi să-ţi salvezi şi fratele cu ocazia asta. Te las cinci minute să reflectezi.

Turcul privea ca în transă ochii magnetici aurii ai lui Malko. Se gândea intens la fratele său. Dar totul se revolta în el la gândul de a accepta propunerea austriacului.

Deschidea gura să spună „nu”, când Malko grăi:

— Am citit odată o carte referitoare la istoria Turciei. Acum 400 de ani, un turc, care purta acelaşi nume ca tine, s-a introdus, deghizat în preot, în tabăra adversă a cotropitorilor şi i-a masacrat. Era unul din strămoşii tăi?

Beyazit îl privi stupefiat.

— De unde ştiţi aşa ceva? Nu este un lucru foarte cunoscut. Nici măcar turcii nu ştiu asta.

— Citesc mult şi reţin mult, admise Malko. Ei, ce-ai decis?

— Accept.

Era ca şi cum un altul ar fi zis „da” în locul lui.

— Bine. Vei fi eliberat. Vei avea un moment dificil de

trecut când îţi vei întâlni... patronii. După aia, totul se va desfăşura normal. Până la momentul decisiv.

— Şi dacă nu reuşesc?

— Vei avea un bilet de avion pentru orice ţară preferi. Dar să nu te bazezi prea mult pe asta. Fii atent să nu te urmărească. Acum te părăsesc. Sună-mă peste două zile, dimineaţa, la hotelul Hilton. Mă numesc Malko Linge şi ocup camera 707.

Malko se deplasă în încăperea alăturată. După care schimbă o privire de complicitate cu Cooper:

— Este de acord, anunţă el laconic.

Şi dădu ordinele privitoare la prizonier şi la fratele său.

Colonelul turc nu păru prea încântat, totuşi se înclină.

— N-avem acum decât să aşteptăm, după ce ne luăm măsurile de prevedere, zise Malko. Domnule amiral, v-aş cere câţiva specialişti.

— Desigur.

— Ca să nu atragem atenţia, trebuie făcut în aşa fel ca un petrolier de realimentare să vină să-şi facă plinul la rafinăria BP. E de ajuns să rămână acolo o noapte. Şi să posede oamenii şi materialul necesar.

— Pentru treaba asta, glăsui Cooper, găsesc destui voluntari ca să săpăm Bosforul cu unghiile!

Malko salută şi părăsi camera. Se simţi descătuşat să se afle în bulevardul Ataturk, în mijlocul bătrânelor taximetre şi al mulţimii pestriţe. Se opri în faţa unei prăvălii de suveniruri. În vitrină erau expuse o mulţime de pipe din spumă de mare.

Intră, se tocmi o jumătate de oră şi cumpără cu 20 de lire o pipă reprezentând un cap de marinar. Luă un taxi şi se îndreptă spre Hilton.

Krisantem lustruia parbrizul. Malko îi surâse rece şi-i aruncă o frază care pe acesta îl făcu să simtă un fior de gheaţă pe spinare:

— Voi avea în curând nevoie de tine!

Turcul nu-şi revenise încă din spaimă, că un alt taxi debarcă gorilele de la C.I.A. Cei doi îi aruncară lui Krisantem o privire de cobră şi pătrunseră în hotel, pe urmele lui Malko.

A doua zi, după prânz, petrolierul american *Marbles Head* tăia apele Bosforului. Prevenit de către Cooper, Malko îl privi defilând pe sub ferestre. Părea un petrolier cât se poate de obişnuit.

Puţin mai târziu coborî, se urcă în maşină şi-i ceru lui Krisantem să-l conducă în satul Sariyer.

— Vreau să văd piaţa, explică el.

Într-adevăr, piaţa era extraordinară, cu multitudinea de tejghele multicolore, cu mulţimea pestriţă de negustori îmbrăcaţi în vechi costume pitoreşti, coborâţi din munţi pe spinarea măgăruşilor. Spectacol oricum mai atrăgător decât cel oferit de petrolierul cenuşiu ancorat în faţa rafinăriei, pe celălalt mal al strâmtorii.

După ce hoinări o vreme prin faţa tarabelor încărcate, Malko reveni la hotel. De-abia intrat în cameră, primi un telefon de la Cooper.

— Totul este gata! Trebuie să părăsiţi hotelul fără să fiţi urmărit. O maşină de-a noastră vă aşteaptă în strada Caddesi. Este un Ford de culoare gri, al Marinei. Înăuntru se află şi o uniformă pentru dumneavoastră, pentru cazul în care *Marbles Head* este sub supraveghere.

— Bine! Ies într-o jumătate de oră. Trebuie să-mi iau anumite măsuri de precauţie.

După ce închise, Malko merse în baie, se tamponă bine cu apă de colonie, după care coborî în holul hotelului şi se opri la bar să bea un păhărel.

Barul era aproape gol, cu excepţia unei siluete feminine aşezată pe unul din taburete. Malko ocupă locul alăturat şi strecură o privire spre ziarul pe care vecina sa îl citea. Un ziar suedez!

Era momentul să-şi facă numărul.

Cu o voce mieroasă, în suedeză, atacă:

— Sunteţi departe de casă…

Tresărire.

— Sunteţi suedez?

Explicaţii. Ea era stewardesă pe liniile aeriene scandinave. Atrăgătoare. Şi liberă în seara asta. Echipajul se dispersase şi era singură pentru moment… O chema Lise şi avea o guriţă care-ţi dădea convingerea că merită s-o

cunoşti mai bine.

— Te invit la cină, spuse Malko. Pregăteşte-te şi fă-te frumoasă. Ne întâlnim jos peste jumătate de oră.

Krisantem aştepta în hol, îngropat într-un fotoliu. Malko îi făcu un semn şi-l luă amical de braţ când el se ridică.

— Am o mică problemă, explică el. Vreau să iau masa cu o prietenă, dar fără să ştie Leila. E tare geloasă. Aşa că aş vrea s-o conduci mai întâi pe Lise la restaurant, iar eu voi sosi un pic mai târziu.

Krisantem se înseninã. Misiuni de genul ăsta erau pe placul lui.

— Atunci ne vedem la Tarabya. O să iau un taxi. Fata o să coboare într-un sfert de oră. Şi să nu sufli nici o vorbă faţă de Leila!

Malko urcă din nou, dar se opri la etajul patru. Jones se afla în camera lui Milton Brabeek, jucând poker cu el. Deschise Milton.

— În seara asta am nevoie de voi. Voi părăsi îndată hotelul, pe jos. Trebuie să vă asiguraţi că nu sunt urmărit. O să merg vreo trei sute de metri pe Clumhuriyet, până la Park Hotel. Chiar înainte de hotel, veţi vedea o clădire a cărei curte dă într-o mică străduţă. Voi intra în curte. Mă urmaţi şi contez pe voi că nimeni n-o să iasă după mine.

Urcă în camera lui, îşi prinse o garoafă la butonieră şi coborî în hol.

Lise era deja acolo, într-o rochie albă splendidă, care-i mula aproape indecent formele. Malko îşi întârzie privirile pe pieptul fetei şi înghiţi în sec: încă una certată cu sutienul.

Aşteptă ca Krisantem să se apropie pentru a spune:

— Lise, îmi pare rău, dar aştept un telefon important şi trebuie să mai rămân în hotel. Ar fi stupid să te ţin să aştepţi împreună cu mine, aşa că vei pleca cu şoferul meu, care îţi va face un tur al Istanbulului, apoi vă îndreptaţi spre restaurant. Ne întâlnim acolo.

Oarecum surprinsă, Lise acceptă şi îl urmă pe Krisantem. Galant, Malko îi sărută mâna înainte de a o ajuta să urce în Buick. Privi maşina plecând, reintră în hotel, ceru la recepţie numărul de telefon al restaurantului, apoi ieşi din nou.

Ca un singur om, Chris şi Milton îl urmară, la fel de

discreţi în costumele deschise la culoare ca două felinare într-o piaţă pustie.

Malko mergea încet în mijlocul trotuarului. Ajunse în dreptul curţii şi, foarte natural, trecu prin gang şi se opri în curte. Chris şi Milton apărură şi ei. Milton îi zâmbi:

— Mergeţi. Noi rămânem aici.

Malko traversă rapid curtea, evitând un grup de pisici vagaboande strânse în jurul unei roabe vechi. În fundul curţii o portiţă de lemn se deschise cu uşurinţă. Străduţa era pustie. Plecă, alergând.

În curte, cei doi americani se îngrămădiră fiecare în câte un colţişor. Milton cântărea în mâna dreaptă un enorm Colt automatic iar Chris îşi scosese un Smith & Wesson 38 Magnum cu ţeavă lungă, o armă capabilă să pulverizeze un elefant de la un kilometru.

Într-adevăr, era inutil ca cineva să-l urmărească pe Malko. Şi nimeni nu-l urmări.

Fordul cenuşiu era staţionat în faţa prăvăliei unui croitor. Malko intră natural şi se aruncă pe bancheta din spate. Maşina porni. Şoferul, un marinar, îi întinse un pachet.

— Uniforma dumneavoastră.

Între două stopuri, Malko se transformă în marinar al Flotei a VI-a. Cu toată viteza, Fordul parcurse bulevardul Beylerbeyi, după ce trecu bacul Mebusan. După o jumătate de oră, opri la ieşirea din satul Beykoz. Exista acolo un ponton care deservea navele ancorate în Bosfor. O şalupă cu motor, aparţinând de *Marbles Head,* aştepta acolo. Ca doi marinari care au tras un chef la ţărm, Malko şi şoferul săriră în şalupă, sub privirile indiferente a doi gură-cască din preajmă.

Amiralul Cooper îi aştepta la piciorul scării.

— S.A.S., vi-l prezint pe colonelul March, din serviciile speciale ale Marinei, spuse el îndată ce şalupa se depărtă de ponton.

— Încântat.

March avea exact figura la care te aşteptai. Pătrat, cu părul tuns zero, cu ochii gri şi cu duritatea ieşind prin toţi porii. Strângerea lui de mână îi făcu lui Malko degetele piftie.

— March are douăzeci de oameni cu el. Toţi sunt scufundători de elită, continuă Cooper. În plus, sunt tăcuţi ca mormântul. Vi-i pun la dispoziţie.

Malko încuviinţă. Masa întunecată a petrolierului se apropia. Fură schimbate câteva semnale luminoase. Şalupa se lipi de bordul înalt al petrolierului iar cei trei bărbaţi urcară pe navă. Cooper îi conduse în careul ofiţerilor. Malko intră. Spectacolul era impresionant. Încăperea era plină de oameni în combinezoane de scafandri, înghesuiţi unii în alţii. Numai feţele aduceau un aer uman înfăţişărilor lor.

— Aceştia sunt scafandrii mei, anunţă March. Sunt cei mai buni din America. Pot să facă orice sub apă, chiar să şi tricoteze. Acesta, Dan Costan, făcu el indicând pe unul dintre ei, este venit de la Long Beach, din California. Este cel mai bun specialist pe care-l avem în domeniul explozibililor subacvatici.

Toţi purtau la centuri câte un pumnal cu lamă scurtă, în teacă de plută. Malko avu un frison gândindu-se la scafandrul rus care declanşase întreaga poveste. Probabil că şi el se simţea invulnerabil sub apă.

— Ştiu ce au de făcut, continuă Cooper. Trebuie doar să le daţi maximul de informaţii necesare. Şi să-i ghidaţi. Pentru chestiunile tehnice, adresaţi-vă lui March. Ştie totul. Această tablă vă aparţine.

Malko străbătu mulţimea de trupuri negre. Te-ai fi crezut la o adunare de pinguini. Combinezoanele de cauciuc negru nu lăsau libere decât faţa şi mâinile. Toţi erau la fel: duri, atenţi şi lipsiţi de expresie. Pregătiţi pentru a ucide.

Austriacul începu să explice şi să deseneze pe tablă. Se gândi un moment la sânii Lisei, care probabil începea să-şi piardă răbdarea în restaurantul folcloric în care o trimisese.

Demonstraţia dură cam jumătate de oră. March şi oamenii lui puseră multe întrebări. La sfârşit, March clătină din cap şi spuse, printre dinţi:

— E fantastic! Mai tare ca tunelul din Berlin[10].

Cooper se întoarse spre el.

[10] La Berlin, americanii au săpat un tunel sub zona de ocupaţie sovietică, pentru a spiona telecomunicaţiile acestora. Tunelul a funcţionat aproape un an. (nota autorului)

— Operaţia este realizabilă?

— Fără îndoială, domnule amiral. Dar o singură noapte e cam puţin.

— N-avem de ales.

— Atunci, să-i dăm drumul!

— Bine. S.A.S., plecaţi cu un prim grup de cinci oameni pentru a recunoaşte intrarea în tunel. Restul oamenilor vă va urma şi vă vor aştepta de-a lungul *Arkhangelsk*-ului, pe partea babordului. Acolo nu ne poate vedea nimeni.

Malko îmbrăcă şi el un combinezon negru de scufundător, pentru a nu fi uşor reperabil în obscuritate. Se urcă într-o barcă pneumatică împreună cu oamenii lui March.

Doi oameni vâsleau. Bărcuţa avansa de-a lungul malului asiatic al Bosforului. Malko scruta întunericul pentru a nu rata punctele de reper. Depăşiră *Arkhangelsk*-ul, imobil şi tăcut în beznă.

— Aici e, suflă Malko.

Zărise luminiţele provenind de la punctul militar de control. Intrarea în tunel se afla chiar în surplomba clădirii, în mijlocul Bosforului.

Cu voce scăzută, Malko explică amplasamentul intrării oamenilor lui March. Îl ascultară fără o vorbă, apoi, unul câte unul, se lăsară să lunece în apele întunecoase. Nu se auzi nici un clipocit. Austriacul rămase singur în barcă. Apucă vâslele ca să nu fie târât de derivă. Totul era calm. Când şi când, o navă cu toate luminile aprinse spinteca apele Bosforului. Turnul Rumeliei, pe malul european, se decupa în noapte datorită iluminării proprii.

După un sfert de oră, apele foşniră. O umbră neagră se căţără peste bordul bărcii. Era March. Îşi scoase buteliile de oxigen şi grăi:

— E-n regulă. Am reperat tunelul. N-o să fie uşor, e un curent teribil acolo. Hai să-i căutăm şi pe ceilalţi.

Înşfăcă vâslele şi, în cinci minute, ajunseră la *Arkhangelsk.* Alte cinci bărci erau lipite de coasta acestuia. Strălucirea albastră a unei lanterne îi orbi pentru o clipă, apoi dispăru. Malko avu vreme să vadă că una din bărci era în întregime umplută cu lăzi. March strânsese deja ambarcaţiunile în jurul lui şi dădea oamenilor instrucţiuni.

Se instală în fruntea unui adevărat convoi care se opri exact în locul unde dăduse Malko ordinul de oprire. Unul din scufundători legă împreună bărcile.

Apoi oamenii plonjară pe rând. Doi dintre ei plecară trăgând o plută de cauciuc plină până la refuz cu lăzile misterioase. Şi Malko rămase din nou singur în mijlocul ambarcaţiunilor goale. Fără să fie emotiv, îşi simţea inima bătând mai repede la gândul că, poate chiar în acelaşi moment, scafandrii sovietici puteau să vină să-şi inspecteze tunelul…

De data asta, March se întoarse după o oră. Era însoţit de patru oameni.

— Mai avem nevoie de material, explică el. Treaba merge bine, dar e greu, pentru că sunt vreo 20 de metri adâncime.

Fiecare om luă câte o barcă. Unul dintre ei rămase pe loc pentru a fi uşor reperată poziţia la întoarcere.

Trecură din nou pe lângă *Arkhangelsk*. Apoi, masa întunecată a lui *Marbles Head* îi păru foarte reconfortantă lui Malko. Pe petrolier se simţea o agitaţie neobişnuită. Ciudat petrolier!

Toţi oamenii erau în ţinută de luptă. Puntea gemea de stive de lăzi. Nu se vedea însă nici o lumină. Totul se petrecea la palida lumină a lunii. De pe mal, de la o sută de metri, nimeni n-ar fi remarcat nimic. O procesiune de umbre începu să încarce lăzile în bărci.

March se apropie de Malko.

— Nu mai avem nevoie de dumneavoastră. Oamenii mei au reperat tunelul. Nu mai rămâne decât de transportat acolo tot materialul. Este o operaţie de rutină, care va mai lua câteva ore. Doar dacă vreţi să plonjaţi împreună cu noi…

— Nu, nu, mulţumesc, declină Malko invitaţia. Nu sunt destul de antrenat.

Pe punte, trei oameni-broască montau un dispozitiv ciudat: un şasiu metalic aşezat pe două fuse în formă de torpilă, terminat fiecare printr-o elice situată într-un fel de colivie metalică. Două mânere care aminteau de un ghidon de bicicletă erau fixate de şasiu. De fiecare parte, mici aripioare mobile, ca nişte înotătoare, ieşeau în afară.

— Sunt roabele noastre subacvatice, explică March. Le-am pus la punct după modelul „torpilelor Rebikoff”. Conduse de un scafandru autonom, pot transporta pe sub apă aproape 200 kg. Avem aici şase bucăţi, care vor face naveta între punctul fix şi tunel. Ar fi prea periculos să ne vânturăm prin mijlocul Bosforului cu tot materialul nostru, pentru că nu ne putem permite luxul să folosim lumini de poziţie.

Fascinat, Malko privi unul din dispozitive, dispărând fără zgomot în ape, împins de o siluetă în cauciuc negru.

— Va da drumul la motor când va fi la trei-patru metri adâncime, explică March.

Înainte de a se reîntoarce în careul ofiţerilor să-şi schimbe ţinuta, Malko observă două siluete ghemuite de o parte şi de alta a compartimentului, dotate cu nişte arme ciudate: puşti lungi, echipate cu ceva ce semăna cu o lunetă dotată cu un ecran. Capătul ţevii era enorm.

— Sunt puşti în infraroşu echipate cu amortizoare, spuse March. Pentru cazul în care prietenii ne supraveghează şi au chef să intervină. Au bătaie de cinci sute de metri, iar de pe mal nici nu se aude detonaţia.

Bună treabă! Malko părăsi puntea, asigurat. Operaţiunea părea corect demarată. Reîmbrăcat în costum de marinar, Malko luă loc în şalupa oficială. Aceasta se îndepărtă de petrolier cu un sfârâit de elice liniştitor. Şalupa nu trebuie să fie prea discretă.

Malko acostă pe un chei pustiu. Îşi privi ceasul: unsprezece şi jumătate! Lise era probabil furibundă! Fordul gri era tot acolo. Şoferul dormita cu capul pe volan. Malko îl smulse din somn, deschizând portiera.

— Hai să-i dăm drumul, zise el. Încearcă să găseşti o scurtătură.

De găsit o scurtătură nu putea fi vorba. Ar fi trebuit o amfibie.

În întuneric, Malko avu dificultăţi să se schimbe şi să se îmbrace ca lumea. Şoferul conducea ca la curse.

Ajunseră la ţanc la bac. Nu era mai nimeni. Zece minute mai târziu, Fordul intra în Taralya.

— Lasă-mă aici, spuse Malko.

Coborî din maşină, care făcu imediat stânga-mprejur. Terasa restaurantului, plină de lume, era la o sută de metri.

Lise de-abia dacă-şi ridică nasul din farfurie la sosirea lui Malko la masă: era la desert – o baclava dulce mustind de miere. Malko luă loc şi se pierdu în scuze: a aşteptat îndelung convorbirea telefonică, era dezolat, nu găsise telefonul restaurantului în anuar…

Lise îl ascultă fără să spună un cuvânt. Krisantem, alături, cu ochii plecaţi, încerca să-şi păstreze seriozitatea.

— Eşti un măgar, articulă Lise în sfârşit. De două ore te aştept.

Şi, ca pentru a se consola, înfulecă o bucată enormă de baclava.

Zărind un puşti de cinci sau şase ani care vindea coşuleţe cu mure sălbatice, Malko avu o inspiraţie genială.

Îl chemă şi îi dădu o liră. Fericit, puştiul îi puse pe masă ultimele două coşuleţe. Era un ţigănuş. Lise îl privi cu coada ochiului, înduioşată. Surâse când Malko împinse spre ea coşuleţele.

— Să le mâncăm împreună. Eu nu voi cina. Asta-mi va fi pedeapsa.

Îi luă mâna şi i-o sărută. Lucrurile începeau să se aranjeze. Şansa îi mai oferi o ocazie: maşinal, îl urmări pe puşti din ochi şi-l văzu ghemuindu-se într-un colţ al terasei şi luând în braţe un urs enorm de pluş, pus alături de teancul de coşuleţe. Afaceristul redevenea copil.

— Priveşte, îi şopti fetei.

Aceasta se destinse imediat. Malko profită şi-i acoperi cu palma genunchiul, pe sub masă. Ea nu se retrase. Începură să mănânce fructe, schimbând vorbe dulci. Krisantem zâmbea satisfăcut.

Deodată, privirea Lisei se înnegură. Îşi retrase cu un gest sec mâna din cea a lui Malko. Ochii fetei erau pironiţi pe cravata lui.

Îşi aruncă şi el ochii spre cravată şi simţi că-i cade tavanul în cap. Cravata era înnodată pe dos. Nu se vedea decât căptuşeala.

— Te dezbraci când vrei să vorbeşti la telefon? întrebă ea cu o voce insinuantă.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, fata continuă:

— Acum înţeleg. Ai vrut să faci un număr dublu, într-o singură seară!

Malko vru să-i ia din nou mâna.

— Lasă-mă, sau ţip! scrâşni ea. Când mă gândesc... Du-mă imediat la hotel!

Se ridică, înţepată, traversă aleea şi se aşeză în Buick. Malko fierbea interior. Niciodată nu-i va putea explica cum că s-a dezbrăcat singur.

Achită nota de plată şi o urmă. Când se aşeză în maşină, Lise se strânse în colţul ei. Nu-şi descleştă buzele cât dură drumul până la hotel.

Dar asta încă nu era tot. Traversând holul împreuna cu Lise, Malko întâlni o privire sumbră. Leila. Când făcu un gest pentru a se îndrepta către ea, aceasta întoarse capul ostentativ. Încă o scenă în perspectivă.

Dezgustat, Malko îşi luă cheia, apoi luă ascensorul, apoi două pastile de nembutal. Există seri pe care nu e bine să le lungeşti.

Capitolul XVIII.

Îndreptându-se spre locul de întâlnire, Elko Krisantem se simţea neliniştit.

Rusul îl aştepta într-un Fiat 1100, parcat în faţa casei. Era singur. Elko se aşează în faţă, lângă el.

— Ei?

— Cred că a abandonat partida.

Povesti, cu lux de amănunte, seara ratată a lui Malko, prins pe picior greşit între cele două femei. Rusul îl ascultă foarte atent. Spre final îl întrerupse şi i-o tăie:

— În concluzie, amicul a scăpat supravegherii tale o seară întreagă…

— Dar era la hotel, cu femeia aia!

— De unde ştii? Poate a fost doar o păcăleală. Ar fi mai bine pentru tine să nu fi fost aşa. Individul e redutabil. A obţinut deja, de mai multe ori, rezultate surprinzătoare în faţa echipelor noastre. Aşa că mă surprinde acum că, având o situaţie nerezolvată pe cap, îşi pierde seara cu femeile. Adu-ţi aminte de plimbarea pe Bosfor. Şi atunci era cu dansatoarea şi asta nu l-a împiedicat să-şi facă treaba!

Elko nu răspunse. Simţea, nelămurit, că rusul are dreptate. Dar bărbatul cu ochii de aur avusese un aer aşa sincer seara trecută…

— O să mă interesez la hotel, propuse Elko. Voi afla adevărul.

— Grăbeşte-te. Mâine voi fi din nou aici, la aceeaşi oră.

Krisantem coborî, iar maşina demară imediat. Rusul era gata-gata să tamponeze un taxi hodorogit, adâncit în gânduri. Mai avea, în aceeaşi zi, de făcut o vizită importantă.

Coborî, pe şoseaua nouă, spre centrul Istanbulului, apoi se afundă într-un labirint de străduţe străjuite de o parte şi de alta de case bătrâne, de lemn.

Era în vechiul Constantinopol, colcăind de familii la limita sărăciei, care trăiau sculptând pipe sau împletind papuci.

Opri maşina la colţul unei străzi care urca vertiginos.

Plecă pe jos şi intră imediat într-un culoar puţind a iaurt acru. Aşteptă acolo o vreme, pândind siluetele care defilau prin faţa intrândului. Străduţa era prea îngustă pentru ca cineva să-i scape.

Îl zări, într-un sfârşit.

Locotenentul Beyazit mergea agale, cu capul plecat. Purta un pachet sub braţ. Nici o altă siluetă suspectă nu apăru. Ofiţerul nu era urmărit.

Rusul ieşi din gang şi porni în pas grăbit. Noroc că ştia unde stă Beyazit, căci acesta dispăruse deja din vedere. Îl ajunse repede din urmă. Cel urmărit nu întoarse de loc capul.

Tocmai băga cheia în broască să deschidă, când simţi în spate o prezenţă. Se răsuci şi încrucişă privirea rusului. Nu schimbară nici o vorbă. Intrară împreună într-un mic studio. Mobilierul aproape că lipsea. Un pat îngust, o masă, un scaun şi un dulap vechi. Lângă pat, pe o măsuţă, o fotografie înrămată. Tapetul verzui de pe pereţi şi un bec simplu în tavan întregeau tabloul.

Rusul se aşeză pe pat şi scoase din buzunar un pachet de ţigări, din care îi oferi lui Beyazit. Acesta schiţă un gest de refuz.

— Eram neliniştiţi. Unde ai fost?

Ofiţerul ezită imperceptibil.

— La mama. Era bolnavă şi n-avea pe nimeni să aibă grijă de ea. Mi-am luat o permisie.

— Ai plecat din Istanbul?

— Nu. De fapt, locuieşte chiar pe aproape. Dar a trebuit s-o veghez.

Rusul îl cerceta stăruitor. Beyazit avea cearcăne profunde la ochi şi o faţă pământie de oboseală. Îşi trecu mâna peste bărbie şi rusul văzu uşorul tremur al mâinii lui.

— Eşti bolnav?

— Nu, nu, doar obosit. Foarte obosit. N-am prea dormit de trei zile-ncoace. Mama…

— Sper că n-o să te-mbolnăveşti.

Beyazit avu o grimasă tristă.

— Şi cu ce v-ar deranja asta?

Celălalt replică insinuant:

— Ultima dată când ai fost bolnav, treaba asta ne-a costat foarte mult.

— Ştiu. Apropo şi armele?

— Armele sosesc mâine. Cu cargoul *Volga*. Vor fi încărcate şi depozitate într-un loc sigur.

— Unde?

— Îţi voi spune peste câteva zile.

— De ce?

— Pentru că avem nevoie de tine.

— Când?

— Mâine sau poimâine. E-n regulă?

Beyazit ezită din nou înainte de a răspunde.

— Da. Dar americanii sunt cu ochii-n patru, după cum ştiţi.

— N-avem de ales. Este o misiune importantă. Când eşti de serviciu?

— Mâine seară. De la ora zece seara până la opt şi jumătate. Noaptea următoare la fel, între aceleaşi ore.

— Bine. Contăm pe tine. După asta n-or să mai fie alte treceri, cel puţin pentru moment. Preferăm să păstrăm tunelul pentru situaţii mai grave... Apropo, dacă-ntr-o bună zi simţi că eşti bănuit, nu ezita: serviciul pe care l-ai făcut ţării noastre îţi asigură oricând cetăţenie sovietică şi un grad echivalent în Armata Roşie.

— Mulţumesc. Prefer însă să rămân aici.

— Cum doreşti. O să te anunţ când e momentul. Să nu mai dispari!

Rusul se ridică. Creştetul aproape-i atingea tavanul. Privi încăperea dezolantă cu pereţii sumbri, apoi întrebă, brusc:

— Ai nevoie de bani?

— Nu!

Era net şi definitiv. Beyazit îi şi deschidea uşa. Cei doi se despărţiră fără să-şi strângă mâinile. Rusul coborî străduţa fără să se grăbească. Începuse să-l stimeze pe turc.

Rămas singur în cămăruţa lui, Beyazit scoase un escalop din pachet şi îşi aprinse reşoul cu alcool. Împreună cu nişte brânză albă şi nişte ridichi, asta era tot ce avea pentru masă.

După ce termină de mâncat, se spălă pe mâini, îşi luă

tunica şi ieşi. Se opri la prima cabină telefonică, la colţul străzii Sokollu. Trebui să aştepte aproape zece minute, până se eliberă telefonul.

Apoi porni în plimbare pe Florya Cornis, bulevardul ce urmează ţărmul Bosforului. Moscheea Sultanului, cu cele şase minarete, strălucea blând în lumina crepusculului. Întâlni cupluri de îndrăgostiţi. Niciunul nu remarcă lacrimile din ochii lui. Era poate ultima dată când se plimba prin locurile pe care le îndrăgea atât.

Doneshka era nervos. Trebuia să se fi terminat totul deja de o jumătate de oră. Maşina îi era ascunsă în curtea unei ferme abandonate, pe malul asiatic, lângă rafinăria BP. Îi condusese pe cei doi scafandri până la mal şi îi ajutase să se echipeze. Dispăruseră fără zgomot în apele negre.

Îşi privi ceasul. Unu noaptea. Submarinul trebuia să se afle deja în Marea Marmara.

Neliniştit, îşi aprinse o ţigară şi ieşi din maşină. Cerul era plin de stele. Se auzea din depărtare rumoarea provenită din oraş. Ciuli urechea. În jurul lui liniştea era deplină. Asigurat, deschise portiera din spate a Fiatului şi ridică bancheta.

Dedesubtul ei era încastrat un post de emisie. Doneshka răsuci un buton şi aparatul începu să zumzăie. Îl opri. Imediat după revenirea scafandrilor, va transmite un mesaj către traulerul aflat în Marea Neagră. Un trauler inocent, unde cel mai neînsemnat mus era locotenent la M.I. 5…

Se destinse puţin. În fond, Beyazit era de serviciu până în zori. Şi, dacă submarinul avea o întârziere fortuită, n-avea decât s-o facă pe mortul, culcat pe fundul Mării Negre, până a doua zi seara.

Gândul că Beyazit ar putea trăda nici nu-i trecu prin minte. Ştia că, pentru grupul de tineri ofiţeri fanatici, el reprezenta atât armele, cât şi banii. Ce farsă jucată americanilor! Doi iepuri dintr-o lovitură!

Pentru a-şi mai potoli nerăbdarea, decise să meargă până la barcă, locul de reper pentru scafandri. Încuie cu grijă maşina şi plecă.

La mal nu era nimeni. Din acel loc se zăreau însă luminile postului de supraveghere unde se afla Beyazit.

Micuţa încăpere, unde ofiţerul turc ar fi trebuit să fie singur, gemea de lume. În spatele lui se aflau cele două gorile ale securităţii turce. Malko era aşezat alături, în faţa unei cafele neîncepute. Mai mulţi ofiţeri turci făceau naveta între încăpere şi restul clădirii.

Amiralul Cooper era într-un colţ, în faţa unui post de radio pe unde scurte, manevrat de un civil. Acesta începu să-şi ia notiţe, apoi întinse hârtia amiralului.

— Asta este, zise acesta. I-au interceptat pe cei doi şi i-au neutralizat. Au plecat în întâmpinarea submersibilului.

Malko evită să întrebe ce înseamnă „neutralizat” la douăzeci de metri sub apă.

Cooper îşi muşcă buzele de nerăbdare.

— Dacă treaba merge, S.A.S., este cea mai frumoasă lovitură dată vreodată.

— Şi cu oamenii noştri ce se va-ntâmpla? întrebă Malko.

— Sunt toţi voluntari. Şi, în principiu, au timp să se retragă din tunel. Dacă nu…

Cuvintele lui parcă aruncară un val de frig.

— Auzi ceva? îl întrebă Cooper pe Beyazit.

— Nimic, pentru moment. Am auzit cum se apropia, apoi probabil că submarinul s-a aşezat pe fund pentru a aştepta „ghizii”. Va începe în curând traversarea.

— Să sperăm că n-au un cod de recunoaştere.

— Este singurul risc. Dar, oricum şi asta este prevăzut. Oamenii noştri ştiu ce au de făcut la o adică. Nu uitaţi că ne aflăm în apele teritoriale ale Turciei.

Beyazit ridică mâna.

— Atenţie!

Tăcură toţi.

— Şi-a pornit motorul. Avansează.

Tensiunea crescu, devenind intolerabilă. Cea mai mică eroare se putea solda cu o catastrofă. Iar Bosforul era foarte aglomerat în acea noapte. În afara echipelor însărcinate cu treaba propriu-zisă, mai existau încă zece echipe a câte doi oameni fiecare, cu radioemiţătoare şi puşti în infraroşii, ascunse de fiecare parte a barajului. Asta pentru cazul în care ar exista supravieţuitori, sau dacă ruşii ar deveni brusc bănuitori.

Fusese imposibil să fie întrerupt traficul maritim fără a se crea suspiciuni, aşa că oricând putea să apară un cargou inoportun la momentul nepotrivit.

— Se angajează în trecerea pe sub baraj, anunţă Beyazit.

Toată lumea se adunase în jurul lui, căci era singurul posesor de căşti. Secundele treceau greu.

Deodată, o bubuitură surdă făcu să tremure încăperea. Beyazit îşi scoase căştile. Cooper fixa intens acele tablourilor de comandă, care se agitau spasmodic pe ecrane. Se mai auziră câteva zgomote surde, apoi se lăsă tăcerea.

Era – cel puţin teoretic – gata.

— Opriţi traficul pe Bosfor! ordonă colonelul turc. Anunţaţi toate navele că o mină din baraj a urcat la suprafaţă şi că va fi nevoie de câteva ore pentru recuperarea ei.

Un ofiţer turc părăsi imediat camera.

— Vrei să vii? îl întrebă Malko pe Beyazit.

— Nu.

Turcul nu se mişcase din momentul exploziei. Maşinal, luă ceaşca de cafea rece aflată în faţa lui şi o bău.

Toţi ceilalţi părăsiră încăperea.

Noaptea era senină. În şir indian, se angajară pe poteca ce ducea la ţărm. Înainte de a ajunge, se ciocniră cu o siluetă care urca spre ei: căpitanul March.

Acesta se îndreptă direct spre Cooper.

— Misiunea a fost îndeplinită, domnule amiral. După calculele noastre, submarinul a fost rupt în două de grenadele telecomandate.

— Şi oamenii noştri?

— Lipsesc doi.

— Mai au vreo şansă?

— Nu. Iniţial, ei au pus mine magnetice pe coca lui Ivan, pentru cazul că acesta ar fi reculat în ultimul moment. Apoi l-au însoţit până la mijlocul tunelului, ghidându-l prin lovituri în cocă. N-au mai avut timpul să revină…

— Aveţi numele lor?

— Kiligallen şi Retis. Caporali de marină. Voluntari amândoi.

Cooper se întoarse către ofiţerul care îl însoţea.

— Să fie pregătite imediat două brevete de locotenent pentru merite excepţionale şi două propuneri pentru Medalia Congresului. Pentru un act de eroism excepţional şi care va rămâne secret.

Întinse mâna căpitanului:

— Asta-i tot ce pot face pentru ei. Cel puţin, văduvele lor nu vor muri de foame.

Malko se depărtase de grupul care şuşotea în întuneric. Ajunse la malul abrupt. Apa scânteia în lumina lunii. Niciun val. Şi totuşi, la nici trei sute de metri mai încolo, zeci de oameni tocmai muriseră.

Restul grupului îl ajunse.

— E momentul să aprindem proiectoarele, spuse Cooper. Ca să vedem ce iese la suprafaţă.

Un turc plecă alergând.

Cinci minute mai târziu, primele proiectoare luminau barajul. Nici un obiect nu plutea la suprafaţă, dar se putea vedea clar, de o parte şi de alta a balizelor, o largă pată mai neagră.

— Ulei, anunţă Cooper.

Un obiect negru avansa lent în mijlocul Bosforului, de-a lungul plasei antisubmarine: o ambarcaţiune a comandoului de scafandri. Deodată tăcerea fu întreruptă de un duduit venind din direcţia Istanbulului.

Câteva minute mai târziu apărură, navigând în flanc, patru vedete ale marinei turceşti, măturând întreg Bosforul cu luminile proiectoarelor.

— Avem oameni de-ai noştri pe fiecare vedetă, explică Cooper lui Malko. Acum nu mai avem nimic de făcut Echipele speciale vor ajunge până la submarin pentru a recupera ce se mai poate şi pentru a verifica dacă mai există cadavre care ar putea apărea mai târziu. Mâine turcii vor repara barajul, care a suferit stricăciuni serioase. Totul va fi încheiat. *Memphis*-ul va fi răzbunat.

— Nu încercaţi să-l aduceţi la suprafaţă pe cel rusesc?

— E prea periculos. Duşmanul lui „bine” este „mai bine”. Am distrus tunelul care, în caz de război, putea duce la consecinţe tragice pentru noi şi le-am răspuns cu aceeaşi

monedă, distrugându-le un submarin. Este de ajuns.

Tot vorbind, ajunseseră la clădirea postului. Pătrunseră înăuntru.

Beyazit nu se mişcase. Malko se apropie de el.

— Eşti liber. Vrei să vii acum cu noi?

Celălalt clătină capul.

— Nu. M-am săturat. Nu mai am chef să lupt. Voi pleca de aici la ora opt fix.

— Ştii ce-nseamnă asta?

— Da.

— Bine. N-o să ne mai revedem. Adio.

Îi întinse mâna. Beyazit i-o strânse, cu un surâs trist.

— Pentru fratele meu…

— Ai cuvântul meu!

Colonelul turc urmărea discuţia. Malko îi spuse:

— Vreţi să vă ocupaţi personal ca fratele locotenentului să fie eliberat mâine dimineaţă?

— Bineînţeles, răspunse acesta. Mâine dimineaţă.

Unul câte unul, părăsiră încăperea. Malko urcă într-unul din Fordurile gri ale amiralului, când îşi aminti de Krisantem. Acesta era în continuare aşezat la volanul Buick-ului său, sub supravegherea ironică a gorilelor de la C.I.A. Tolăniţi pe bancheta din spate, cu Colturile pe genunchi, îl întreţineau bonomi pe Krisantem, descriindu-i cu lux de amănunte plăcerile prin care va trece dacă li s-ar da mână liberă.

— Coborâţi şi lăsaţi-l să plece! ordonă Malko.

Cu regret parcă, cei doi îşi vârâră pistoalele şi coborâră.

Malko îl luase pe Krisantem cu ei, plecând de la hotel, pentru a evita orice indiscreţie posibilă. Turcul era stânjenit.

— Şi acum eu ce fac? îl întrebă el pe Malko.

— Spui adevărul. Că te-am sechestrat.

— N-or să mă creadă!

— Încearcă totuşi.

Krisantem înclină capul şi demară. După el se puseră în mişcare şi celelalte maşini.

Capitolul XIX.

Explozia îl surprinsese pe Doneshka în momentul în care-şi aprindea a douăzeci şi treia ţigară. Simţi inima urcându-i-se în gât şi fu gata-gata să vomite. Ieşi ca un nebun din maşină şi alergă pe potecă până la ţărm.

Nici o lumină nu se zărea la orizont. Încercă să se convingă că zgomotul provenea de mult mai departe, când o a doua explozie, mai slabă ca prima, făcu să ţâşnească un gheizer sub baraj.

Strânse pumnii. Fusese păcălit, trădat, iar această trădare avea consecinţe incalculabile pentru ţara sa. Fără să-i mai pună la socoteală pe oamenii de pe submarin, care trebuie că-l blestemaseră, în clipa morţii, pe imbecilul care fusese tras pe sfoară.

Se năpusti înapoi spre maşină şi demară, înjurând în surdină, fără întrerupere. Conducând nebuneşte, nu se opri decât în spatele moscheii Uskudar, înainte de bac, într-un loc înconjurat de maidane. Aşteptă cinci minute acolo, ca să verifice dacă nu e urmărit.

Apoi coborî, trecu în spate şi deschise emiţătorul.

Obţinu legătura imediat. Vorbi multă vreme, în ruseşte, încercând să nu omită nimic. Închise apoi aparatul şi se aşeză la volan. Mai avea multe lucruri de făcut înainte să se ocupe şi de el. Avea, mai ales, de încheiat nişte socoteli.

După cinci minute traversa cu bacul pustiu şi se îndrepta spre nord.

Noaptea era senină şi nu întâlni nici o altă maşină. Într-un sfert de oră ajunse la locuinţa lui Elko Krisantem. Luminile erau stinse, iar Buick-ul lipsea. Doneshka scrâşni din dinţi. Asta era dovada că şi Krisantem trăda.

Rusul ascultă un moment tăcerea, apoi ieşi din maşină. În mâna dreaptă avea un pistolet negru, cu amortizor – o armă fără marcă şi fără număr, fabricată într-o uzină din Caucaz.

Împinse portiţa.

Paşii îi scârţâiră pe pietriş, dar în casă nu se auzi nici o mişcare. Atunci, hotărât, apăsă prelung pe butonul soneriei.

Pentru moment nu se petrecu nimic, apoi se auzi o vânzoleală din interior, lumina de la intrare se aprinse şi se auzi vocea doamnei Krisantem.

— Cine este?

— Un prieten. Elko e acasă?

Vorbise turceşte. Asigurată, ea deschise uşa. Dar expresia rusului o înfricoşă. Încercă să închidă, dar era prea târziu. Cu o lovitură de umăr, acesta împinse uşa de perete. Văzându-i pistolul, femeia urlă.

Trase. O mare pată roşie îi apăru pe gât, între ureche şi gulerul cămăşii de noapte. Următoarele două gloanţe o loviră din plin în piept. Cu un gâlgâit îngrozitor, ea se prăbuşi, lângă uşa camerei.

Pentru mai multă siguranţă, Doneshka îi mai trase un glonte în ureche. Apoi plecă, închizând uşa cu atenţie. Era mai uşurat acum, iar pe Krisantem îl va dibui el mai târziu.

La două dimineaţa, era în oraşul de jos, la sud de Cornul de Aur. Opri pe o mică străduţă, lângă moscheea Karuye şi bătu la o uşă de lemn – trei lovituri, apoi două, apoi încă trei. I se deschise aproape imediat. Zece minute mai târziu maşina porni din nou, cu încă doi oameni la bord.

Luminile erau încă stinse când ajunseră la Beyazit. Unul din pistolarii lui Doneshka merse la uşă şi bătu. Nu răspunse nimeni. În josul străzii, ceilalţi doi aşteptau, în maşină.

Doneshka se hotărî să-şi lase unul din cei doi oameni la pândă, puţin mai sus de casa ofiţerului turc. Ordinul era simplu: să tragă la vedere.

Plecară. Rusul se simţea din nou invadat de furie. Pentru el, oricum, lucrurile erau terminate. Şefii săi n-aveau să-l ierte pentru eşec, iar turcii nu-l vor rata nici ei. Nu ţinea deloc să se trezească în beciurile Securităţii, aşa că prefera să se bată.

Bacul de la Uskudar era în continuare pustiu. Refăcură în sens invers drumul parcurs de Doneshka un ceas mai devreme şi se opriră un pic mai sus, în spatele unei ferme abandonate. De acolo puteau supraveghea drumul care ducea la postul de gardă unde se afla Beyazit.

Din exces de zel, Doneshka coborî până la apă. Barca era în continuare acolo, goală. Cei doi camarazi ai săi erau

morţi sau prizonieri.

— Crezi că o să vină? îl întrebă tovarăşul.

— Merită încercată şi şansa asta.

— Poate că a şi plecat.

— Poate…

Se lăsă tăcerea. Cu ochii holbaţi, Doneshka rămase imobil în întuneric, aşteptând revărsatul zorilor.

La opt şi zece îl trezi cu un cot pe tovarăşul său adormit O motocicletă apăruse pe drum. Era Beyazit.

Malko fu trezit de nişte bătăi repezi în uşă. Aprinse veioza şi-şi privi ceasul: ora patru; luându-şi halatul, merse până la uşă şi întrebă:

— Cine este?

Spera ca Leila să aibă o insomnie. Dar o voce bărbătească îi răspunse:

— Sunt eu, Krisantem. Deschideţi.

Era, poate, o capcană. Dar Malko avea încredere în instinct. Îşi luă, totuşi, o precauţie. Înainte de a deschide luă telefonul şi-l sună pe Jones.

— Am o vizită, explică el, în şoaptă. Las receptorul deschis. Ascultaţi şi, dacă e lată, vii repede!

Merse să deschidă în vreme ce Jones încerca, cu o singură mână, să-şi tragă pantalonii şi să-şi armeze pistolul.

Dar Krisantem era singur. Avea chipul răvăşit, era neras şi părea extenuat. Avea în mână o valijoară.

— Mi-au ucis nevasta, spuse el. Şi vor să mă lichideze şi pe mine. Aşa că am plecat. După ce mă voi răfui cu ticălosul care a făcut asta, vreau să plec împreună cu dumneavoastră. Vă las aici valiza asta. Înăuntru se află tot ce posed. Dacă nu revin, păstraţi-o.

— Vrei o mână de ajutor?

Turcul îşi clătină capul.

— Nu-i nevoie. Este o afacere personală. Totuşi, dacă voi fi ucis, mi-ar face plăcere să ştiu că mă veţi răzbuna.

Dispăru, închizând încetişor uşa. Lăsase Buick-ul în spatele hotelului. Înainte de a demara, îşi scoase pistolul de la brâu şi, vreme de câteva minute, se ocupă cu grijă de el.

Apoi se reîntoarse acasă. Ceilalţi vor reapare şi ei, cu siguranţă.

Lăsă maşina departe şi continuă drumul pe jos, intrând în casă prin uşa din dos. Înainte de a se ascunde în pivniţă, verifică la toate uşile dacă bucăţelele de scotch pe care le lipise erau la locul lor. Nu venise încă nimeni. Se aşeză pe un butoi, cu pistolul în mână. Aşteptarea putea fi lungă.

Motocicleta se opri încetişor lângă Fiat. Beyazit frânase, văzând maşina. Coborî, îşi aşeză cu grijă motocicleta pe marginea drumului şi se apropie de maşină. Chipul îi era împietrit, iar expresia nu-i arăta vreun sentiment.

— Bănuiesc că vreţi să mă ucideţi, spuse el, calm.

Doneshka ţâşni din maşină ca un resort.

— Ticălosule! Meriţi să-ţi spintec burta cu mâinile mele! Ne-ai trădat. Ştiai că americanii descoperiseră tunelul. Iar acum, din vina ta, au murit o grămadă de camarazi!

— Vă urăsc pe voi, comuniştii! Şi mi-am salvat fratele! Valorează mai mult decât voi toţi, la un loc!

Ca turbat, rusul îl pălmui de două ori cu toată puterea. Beyazit nici nu se clinti.

Rusul îşi scoase pistolul cu amortizor. Tovarăşii lui făcură la fel.

— Îl împuşcăm aici? întrebă cel mai vârstnic.

— Nu. Vreau un colţ liniştit. Să mergem la *Arkhangelsk*. Urmaţi-mă!

Încadrat de cei doi ruşi, Beyazit porni pe poteca ce cobora spre Bosfor. Doneshka mergea în faţă. Ajuns la apă, se pregătea să urce în barcă, când, deodată, tresări: un corp negricios plutea la suprafaţa apei, lovind, când şi când, bordul ambarcaţiunii.

— O mină!

Probabil se detaşase din baraj în timpul exploziei şi derivase de-a lungul curentului, până când ajunsese aici.

Unul din ruşi plecă alergând. Doneshka îl împinse pe Beyazit în barcă, apoi apucă şi reţinu mina de unul din inelele care o înconjurau. Celălalt se şi întorsese deja aducând din maşină o sfoară lungă. Doneshka legă un capăt al funiei de unul din inele, apoi trase cu grijă mina până lângă barcă. Se întoarse spre Beyazit.

— Urcă-te deasupra.

Docil, turcul se culcă pe burtă, pe mină, ţinându-se cu

mâinile de inele. În vreme ce Doneshka reţinea mina, acoliţii săi îl legară de mâini şi de picioare de inele. Apoi, cu o lovitură de picior, Doneshka îndepărtă mina.

— Înainte, ordonă el. O să-l remorcăm până în mijlocul Bosforului. Aşa că, desigur, o să întâlnească el ceva pe drum.

— Şi dacă, cumva, va fi salvat înainte?

— Noi n-o să fim prea departe, făcu Doneshka.

Le trebuiră cam douăzeci de minute să ajungă în mijlocul curentului. Mina era surprinzător de grea. Din fericire, la această oră matinală, nu apăruseră încă vaporaşele de promenadă. Ar fi părut ciudat turiştilor să vadă o mină plutitoare cu un om legat deasupra.

— Stop! ordonă, în sfârşit, Doneshka. Cei trei oameni erau epuizaţi.

Se aflau chiar în mijloc. În aval, se distingeau, în ceaţa dimineţii, siluetele mai multor vapoare ce avansau în Bosfor. Doneshka dezlegă frânghia şi o aruncă în apă. Mina începu să lunece încetişor spre nave.

— Drum bun, domnule Beyazit, strigă, ironic, Doneshka. Şi adăugă: „Crapă, ticălosule!”

Beyazit nu răspunse. Cu ochii închişi, se gândea la mama lui, neliniştită, probabil, că nu-l vede apărând.

Vâslind de zor, ruşii se apropiaseră de mal.

Timonierul cargoului turcesc *Korun* scruta Bosforul, distrat, când zări, de departe în faţă, un obiect îndreptându-se drept către navă. Gândind că este barca unui pescar, acţionă scurt sirena, pentru a semnala pericolul.

Obiectul îşi continuă însă cursa.

După încă un semnal din sirenă, timonierul îşi duse la ochi binoclul, neliniştit. După cinci secunde îl lăsă şi urlă în portavocea maşiniştilor: „Stop! Maşina înapoi!”

Făcuse războiul şi ştia să recunoască o mină. Frenetic, acţionă semnalul de alarmă şi sirena. Echipajul se repezi la posturile de evacuare.

Mina era deja la douăzeci de metri de *Korun*. Îngrozit, echipajul zări bărbatul în uniformă legat de mină. Oamenii nu avură mult timp pentru milă.

O explozie surdă zgudui cargoul şi un gheizer de cincizeci

de metri înălţime se formă în faţă, la babord. Printr-o spărtură de doi metri pe trei, apa se năpusti în cala de la proră.

Korun-ul se înfipse în trei minute cu prora în fundul mării, rămânând plantat în mijlocul Bosforului, cu suprastructurile la rasul apei. Din locotenentul Beyazit nu se mai găsi decât un epolet, cules pe malul european de către un negustor ambulant de ceai.

Cei trei ruşi asistaseră la moartea victimei lor, un pic tulburaţi. Unul dintre ei remarcă:

— Avea curaj...

— Mai avem încă multă treabă, spuse Doneshka.

Trecură încă o dată cu bacul. Orice s-ar fi spus, lui Doneshka nu-i plăceau lucrurile făcute pe jumătate.

Fără măcar să se ascundă, cei trei împinseră portiţa grădinii şi intrară.

În pivniţă, Krisantem strângea în mâini vechea lui pocnitoare spaniolă, cu cugetul împăcat. Ţinti cu grijă pe primul din grup şi apăsă pe trăgaci. Nu trebuie niciodată să ucizi soţia unui turc. Aşa ceva nu se iartă şi nu poate fi înţeles.

Rusul încasă glonţul în plin pântec. Cu un grohăit respingător, se îndoi de mijloc şi îngenunche pe ciment. Nu avea şanse să scape, căci Krisantem avusese grijă să incizeze vârful fiecărui glonte în cruce şi să îmbibe incizia cu usturoi, care este excelent pentru infecţie.

Krisantem continuă liniştit să-şi golească încărcătorul. Al doilea rus se prăbuşi, cu două gloanţe în piept. În vreme ce se prăbuşea pe cimentul aleii, Krisantem mai apucă să-i expedieze un glonte care-i zdrobi tâmpla. Cel de-al treilea rus, cel pe care-l cunoştea, dispăruse.

Uruitul maşinii îl convinse. Zări fugitiv Fiatul 1100 trecând prin faţa porţii. Deci Doneshka nu mai insista.

Calm, Krisantem ieşi din pivniţă. Îşi luă impermeabilul din antreu şi ieşi închizând uşa. Cele două trupuri din grădiniţă erau nemişcate. Vecinii începeau să apară pe la ferestre. Krisantem se îndreptă spre Buick-ul ascuns la trei sute de metri.

Câteva minute mai târziu, bătea la uşa lui Malko.

Austriacul deschise imediat. Tocmai se bărbierise şi era în halat.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise Krisantem. Aici nu mă mai reţine nimic. Mi-am răzbunat soţia, dar a mai rămas unul în viaţă. Sper să pun mâna pe el înainte de a pleca. Nu vreau să vă deranjez acum, vă aştept jos în hol.

— O.K., ne întâlnim în hol la ora 11!

Krisantem ieşi. Malko deschise uşa băii şi o scoase de acolo pe Leila, îmbrăcată cu o cămaşă bărbătească. Leila se întinse pe pat şi îl atrase pe austriac spre ea. Nesăţioasă…

La ora 11, Malko era în hol. Leila dormea încă. Milton Brabeck şi Chris Jones erau şi ei acolo, urmărindu-l pe Krisantem.

— Veniţi, spuse Malko. Ţin neapărat să mă aflu pe podul Galata la ora unsprezece şi jumătate. Luăm maşina prietenului Krisantem. Apropo, începând de azi, Krisantem e de-al nostru. Îl protejaţi ca şi cum ar fi vorba de mine!

Se îngrămădiră în Buick chiar în momentul când Lise apăru pe trotuar în faţa hotelului. Malko nu o revăzuse după cina memorială de la Rumeli. Simţi remuşcările cuprinzându-l. În fond, poate îşi găsea timp şi pentru ea, înainte de a pleca.

— Lise! strigă el. Te luăm la Cornul de Aur?

Fata ezită o clipă, dar Cornul de Aur era tentant. Cu un surâs încă înţepat, intră în maşină. Politicoşi peste măsură, Jones şi Brabeck loviră asurzitor plafonul maşinii cu creştetul, vrând să se ridice să salute. Aruncau priviri iscoditoare spre decolteul fetei, încât Malko fu nevoit să se întoarcă şi să-i fulgere cu privirea. Gorilele se afundară brusc în contemplarea propriilor degete.

Podul Galata este supraaglomerat. Camioane străvechi încărcate cu trufandale gâfâiau lent printre taximetre prăfuite şi autobuze încărcate. Pe cele două trotuare, o mulţime compactă viermuia în toate direcţiile. Krisantem îşi gară Buick-ul la intrarea pe pod şi dădu cinci lire poliţistului mustăcios care se străduia să dirijeze circulaţia la intrare.

Se sprijiniră cu toţii cu coatele pe parapetul podului. Jos se întindea o pătură pestriţă de bărci, în care trăia un mic popor de pescari săraci lipiţi. Stâlpii vechilor case de lemn

îşi înfigeau lemnul putrezit în ape. Noaptea, şobolani enormi făceau curse rapide între aceşti stâlpi, în căutarea unor resturi nesigure de hrană.

Din apele stătute se degaja o duhoare de peşte uscat şi de putreziciune care i-ar fi întors stomacul pe dos până şi unui călit lup de mare.

Acesta era Cornul de Aur.

Numai Malko ştia de ce se aflau acolo. Deodată, ochii săi de aur lichid străluciră.

— Priviţi, făcu el.

Un cargou lunguieţ şi negru trecea prin Cornul de Aur, tras de două remorchere pântecoase, al căror fum negru şi gros mânjea cupolele moscheii Yeni.

Cei patru priveau cargoul trecând. La pupa acestuia era arborat drapelul U.R.S.S.

Spectacolul era banal. O duzină de alte cargouri erau deja ancorate în fundul de sac numit Cornul de Aur, descărcând şi încărcându-şi marfa în mijlocul unui vacarm de nedescris.

Cargoul negru trecea pe sub podul Galata, când se întâmplă un lucru neobişnuit.

Se auzi un pocnet sec, ca o lovitură de bici. Remorcherul din partea dreaptă păru că zboară în faţă. Cargoul efectuă un viraj graţios, care-l aşeză de-a curmezişul Bosforului. Odgonul cu care remorcherul îl trăgea se rupsese, probabil în urma unei manevre greşite. Celălalt remorcher continua să tragă, lipind şi mai mult cargoul încărcat de malul de nord.

Pilotul îşi dădu seama de greşeală şi opri, dar era deja prea târziu. Malko şi tovarăşii lui văzură uriaşa cocă neagră apropiindu-se lent, dar irezistibil.

Pe puntea din spate a cargoului, oamenii urlau şi gesticulau.

Graţios, pupa navei ieşi din apă şi se înfipse cu un zgomot apocaliptic într-o casă de lemn care se prăbuşi instantaneu. Dar cheiul de ciment rezistă. Tablele care înveleau corpul navei se rupseră ca hârtia şi o avalanşă de cutii năvăli peste sfărâmăturile de lemn.

Înţepenit, cargoul se opri. Pătrunsese cu cel puţin şase

metri în interiorul cheiului.

Cu gura căscată, gorilele, Krisantem şi Lise îl priviră pe Malko. Acesta sări pe chei, surâse şi întinse braţul.

— A mers, spuse el, sobru.

Două cutii se sfărâmaseră complet. Mai multe obiecte lungi şi negricioase erau risipite pe chei. Malko indică unul dintre ele.

— Aţi mai văzut o mitralieră demontată?

Ceilalţi nu mai apucară să răspundă, căci văzduhul fu invadat de sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau. Din mai multe părţi apărură şi maşini ale Securităţii turce. Poliţiştii formară imediat un cordon în jurul cargoului încastrat în chei. O sfoară de întins rufe, încărcată cu rufărie de corp, se agăţase de cârmă, formând un fel de ghirlandă, cu efect dintre cele mai graţioase.

Un poliţist turc luă de pe jos un fragment de cutie şi îl arătă celorlalţi. Pe el era imprimat în ruseşte, cu caractere de douăzeci de centimetri: „Piese de schimb pentru tractoarele oferite de U.R.S.S.”

De jur-împrejur erau împrăştiate mai multe ţevi de mitralieră grea…

— Ştiu eu un căpitan de navă care va avea necazuri, murmură Malko.

— Au venit repede poliţaii, făcu Jones.

— Este cadoul de adio al amicului Beyazit, încheie Malko. Ştia că armele pe care le-au cerut pentru „revoluţia” lor vor sosi cu cargoul ăsta. Restul a fost chestie de organizare.

Lise era depăşită.

— Da, nu a fost un accident, continuă Malko. Cablul s-a rupt exact când trebuia. Era singura posibilitate să aruncăm un ochi asupra încărcăturii. Altfel, cutiile ar fi fost descărcate noaptea, într-un colţ liniştit. Şi, cu siguranţă, unele erau destinate şi altor ţări.

— Dar locuitorii căsuţei? întrebă Lise, îngrozită.

— Au fost evacuaţi în noaptea asta.

Tânăra suedeză îl privi, gânditoare, pe căpitanul cargoului, aflat într-o conversaţie animată cu un căpitan turc. Acesta întrebase, politicos, dacă în Rusia tractoarele sunt echipate cu mitraliere grele.

Şi, oricum, este foarte dificil să montezi un tractor numai cu piese de mitralieră…

— Haideţi, spuse Malko. Spectacolul s-a terminat. Trebuie să… Nu-şi mai termină fraza.

— Pe burtă!

Lise făcu ochii mari. Se auzi un şuierat ciudat. Malko înşfăcă fata de un braţ şi-i puse piedică. Gorilele se lăsaseră instantaneu la pământ. Krisantem se ghemui de-a lungul parapetului podului.

Un alt şuierat făcu să vibreze aerul în locul unde se aflase capul lui Malko, o secundă mai devreme.

— Dumnezeule, se trage în noi! vociferă Brabeck.

Îşi scoaseră imediat artileria: Jones – un Colt militar, Brabeck – un superb Colt 45 Magnum nichelat, iar Krisantem – străvechea pocnitoare.

Mulţimea, mirată, se înghesui în jurul micului grup. Imaginaţi-vă cinci persoane culcându-se pe burtă, la prânz, în Piaţa Operei[11]…Turcii se-ntrebau dacă nu e vorba de o nouă sectă religioasă, în căutare de prozeliţi, când o femeie zări revolverele. Scoase un ţipăt pătrunzător, indicându-l pe Brabeck cu vârful degetului.

Imediat începu debandada. Mulţimea de gură-cască se retrase învălmăşindu-se şi se regrupă zece metri mai departe.

O sfărâmătură de piatră sări din pod în spatele lui Jones. Acesta trase, instinctiv.

— În cine tragi? strigă Malko.

Confuz, acesta nu răspunse. Trăsese în aer, la întâmplare. Situaţia începea să devină delicată. Gloanţele nu puteau veni decât din mica piaţă de lângă intrarea pe pod. Dar această piaţă gemea de lume. Erau acolo maşini staţionate, tarabele unui mic bazar, o groază de trecători…

Puteau să vină şi de la una din ferestrele căsuţelor ce înconjurau piaţa.

— Nu putem rămâne aşa, spuse Brabeck.

— Dacă ne ridicăm, ne-mpuşcă imediat, ca pe nişte iepuri, făcu Malko.

Se auzi un alt şuierat, urmat de un mieunat prelung.

[11] Este vorba de Piaţa Operei din Paris. (n. trad.).

Glonţul ricoşase din trotuar.

— Pe toţi dracii, înjură Jones.

— Acoperiţi-o pe Lise, ordonă Malko.

Pentru aşa ceva, gorila nu cunoştea decât o singură metodă, învăţată la F.B.I. Se târî spre fată şi se lăsă să cadă peste ea, acoperind-o cu trupul său. Lise scoase un urlet şi începu să se zbată, dar cele 90 kg ale americanului o ţintuiau solid pe caldarâm.

Ar fi trebuit să fie flatată: tratamentul ăsta era rezervat numai şefilor de stat. Dar şocul îi zdrelise nasul de trotuar, iar americanul era atât de greu...

Cei patru bărbaţi scrutau piaţa, metru cu metru. Ucigaşul era acolo. Şi, cum folosea un amortizor, era clar că erau la cheremul lui. Brabeck se ridică puţin ca să vadă îndărătul unui şir de tarabe cu cruditătţi. Pălăria îi fu smulsă de pe cap de un alt glonte, iar el se retrase precipitat.

— Să încercăm să ne îndepărtăm târându-ne, propuse Malko. Altfel nu mai scăpăm de aici!

Îşi începură mişcarea, când Jones gemu:

— Oh, nu, nu-i adevărat!

Poliţistul din intersecţie, mustăcios, marţial şi solemn, se îndrepta spre ei, învârtindu-şi bastonul prin aer.

— Ce faceţi aici? strigă el. Ridicaţi-vă imediat şi plecaţi!

— Se trage asupra noastră, încercă Malko să explice.

— Vă mai şi bateţi joc! vociferă mustăciosul.

Deodată, le zări armele. Asta îl îngheţă pe loc. Dar, totuşi, era curajos.

— Lăsaţi armele şi ridicaţi-vă, ordonă.

Şi vru să-şi scoată revolverul din toc. Cu un gest marţial, desfăcu tocul şi se simţi stupid: ca de obicei, soţia îi înlocuise pistolul regulamentar cu o sticluţă cu ceai. Pentru că avea gâtul sensibil.

N-avu timp să aprofundeze problema: cu un urlet, se prăbuşi lângă Malko, cu un glonte în tibie.

Pe pod începu panica. Circulaţia era complet blocată la ambele capete. Mulţi oameni coborâseră din maşini şi priveau de la distanţă respectuoasă grupul lungit pe jos.

Şi pietonii se opriseră. Opinia generală era că se face un film sau un spot publicitar. Iar lucrul ăsta era privit ca ceva

bizar. Cum nu se auzise nici un foc de armă, nimeni nu se gândea la un pericol oarecare. Scena poliţistului fu considerată ca foarte realistă.

Cei cinci însă, găseau că timpul devine prea lung. Mai ales Lise, care se sufoca sub kilogramele disciplinate ale lui Jones.

Malko fu acela care făcu situaţia să se schimbe, înregistrând tot ceea ce putea părea suspect. Memoria sa surprinzătoare îl ajuta să sesizeze modificarea fiecărui detaliu, de la o examinare la alta a pieţei.

— Este în Fiatul negru, spuse el dintr-o dată. În spatele tarabei cu pepeni, chiar lângă linia de tramvai.

Recunoscuse Fiatul negru pe care-l văzuse o singură dată, pe-nnoptate. Dar, din locul unde era culcat, îi zărise calandrul uşor înfundat. Şi, prin taraba negustorului de pepeni, văzuse un om la volan, citind ziarul. Ziarul se mişcă puţin şi un glonţ trecu din nou pe deasupra capetelor lor.

Jones şi Brabeck îl reperaseră acum şi ei.

— Mergem, făcu Brabeck.

Cu o detentă puternică, plonjă până în mijlocul podului, între două maşini oprite. Aici era un unghi mort. Din doi paşi ajunse pe celălalt trotuar şi începu să avanseze spre maşina neagră.

Jones îşi luă pistolul în dinţi şi se ridică uşurel de pe Lise. În patru labe, se îndreptă spre capul podului.

Krisantem îl urmă. Şi el avea un cont de încheiat. Şi încă unul serios.

Cei trei bărbaţi ajunseră împreună la intrarea în piaţă. Dar omul de la volan îl zări pe Brabeck. Trase repede în direcţia lui de trei ori, apoi sări afară din maşină. Printr-un noroc, cele trei proiectile nu-l atinseră pe Brabeck şi se pierdură.

Americanul nu ripostă. La distanţa asta, nu era sigur c-o să-l nimerească, iar de jur-împrejur era aglomeraţie.

Omul alerga spre partea de sus a pieţii, fofilându-se printre mulţimea densă din piaţă. Cei trei urmăritori aveau treizeci de metri handicap. Nici unul nu îndrăznea să tragă. Ar fi fost linşaţi imediat.

Deodată, cel urmărit schimbă direcţia. Vreme de două

secunde se detaşă, singur, în dreptul unui zid.

Cele trei arme scuipară foc în aceeaşi clipă. Urmăritul se clătină, apoi îşi reluă cursa şi dispăru pe o străduţă.

Urmăritorii avansară prudent. Malko şi Lise soseau în fugă, gâfâind. Fetei îi curgea sânge din nas.

— Cred că l-am atins, spuse Krisantem. Nu poate ajunge prea departe.

Toţi cinci se angajară pe străduţă. La fiecare poartă, Krisantem cerea informaţii. Nimeni nu văzuse intrând un străin cu semnalmentele corespunzătoare lui Doneshka. Ajunseră în capul străzii, care era barată de doi poliţişti turci.

Nici ei nu văzuseră pe nimeni. Şi erau acolo de jumătate de oră…

— Nu putem lăsa în libertate un astfel de individ, făcu Jones. Este înarmat şi capabil de orice. Şi, oricum, nu s-a evaporat!

— Să răscolim totul, propuse Krisantem.

Luaseră străduţa în sens invers. Imediat pe stânga era o cafenea. Malko privi înăuntru şi îl văzu.

Cu coatele proptite pe tejghea, cu spatele la uşă, părea un consumator obişnuit. Dar, în dreptul omoplatului drept, în spate i se lăţea o pată brună. Probabil că simţi privirea aţintită asupra lui. Se întoarse, lent şi privirea i se încrucişă cu cea a austriacului.

Avea mâinile pe tejghea. Înainte să apuce să facă vreun gest, Jones şi Brabeck năvăliră peste el şi îl înşfăcară. Scoase un strigăt de durere şi se prăbuşi la pământ. Jones îl percheziţionă. Revolverul negru cu ţeavă lungă era vârât la brâu, iar cămaşa îi era plină de sânge.

— Are un glonţ în spate, remarcă Jones.

Rusul deschise ochii şi murmură ceva. Malko se aplecă asupra lui.

— Poftim?

— Regret că te-am ratat… Dar…

Vocea era aproape imperceptibilă. Malko zări muşchii faciali contractându-se, dar nu avu timp să intervină. Rusul tresări, ochii i se dădură peste cap şi rămase nemişcat.

— S-a otrăvit, spuse Malko. Avea, probabil, o fiolă cu

cianură implantată într-un dinte. N-a trebuit decât să strângă un pic mai tare…

Îl percheziţionară temeinic pe rus peste tot, dar nu reuşiră să-i afle nici măcar numele. Nimeni nu reclamă cadavrul, iar consulatul sovietic, interogat, declară că nu este cetăţean resortisant din U.R.S.S.

Malko dispăruse, împreună cu Lise.

— Vreau să-ţi îngrijesc eu însumi nasul, propuse el. Şi voi putea, în sfârşit, să-ţi fac curte!

Fata râse şi acceptă. Merseră direct în camera lui Malko. O lăsă să intre prima. Auzi un ţipăt înfundat şi de-abia avu timp să se dea la o parte, ca să nu fie călcat pe picioare. Lise se întoarse brusc. Se opri la fel de brusc şi-i arse lui Malko o palmă ce-l năuci.

Complet zăpăcit, aruncă o privire în cameră şi suspină.

Îmbrăcată numai cu un portjartier negru, Leila dansa în faţa oglinzii.

Capitolul XX.

De la începutul şedinţei, S.A.S. Malko Linge nu-şi descleştase dinţii. Ochii săi aurii erau acum aproape verzi. Nici aluzia lui Jones la apropiata plecare în Austria nu reuşise să-l însenineze. În mod evident, ceva era în neregulă.

Cu toate astea, la consulul Statelor Unite din Istanbul era mare sărbătoare. Dacă ar fi îndrăznit, l-ar fi invitat şi pe omologul său rus. Ca să-i dea cu tifla.

Amiralul Cooper îmbrăcase o uniformă nou-nouţă, strălucitor de albă. Turcii delegaseră şi ei o grămadă de colonei la şedinţă, printre care şi şeful Serviciilor Speciale, care se ocupase de afacere şi ţinuse legătura cu Malko. După el, turcii distruseseră întreaga reţea de spionaj sovietic în Turcia. Totuşi, nu se găsise nimic interesant la domiciliul lui Doneshka, nici la locuinţele celorlalţi doi complici ai săi. Desigur, exista Fiatul 1100 echipat cu sistemul de emisie-recepţie, dar acesta era de producţie americană.

Într-un colţ, cele două gorile flecăreau cu Malko despre promenada prin magazinele de suveniruri pe care o vor face pentru a cumpăra câte ceva pentru prietenele lor. Era tot ce se putea găsi interesant la Istanbul, în afara pipelor din spumă de mare.

Malko ascultă agasat bâiguiala consulului, care îl felicita pentru iscusinţa, delicateţea şi diplomaţia sa în această misiune.

Nu mai lipseau decât şampania şi fursecurile.

Din fericire, reuniunea se apropia de sfârşit. Malko rezolvase cu consulul problemele legate de plecarea lui Krisantem. Turcii erau mulţumiţi să se debaraseze de el, dar serviciile de imigrare din Staten Island ar fi căzut pe spate dacă i-ar fi văzut un *curriculum vitae*. Consulul trebuise să redacteze o scrisoare de recomandare călduroasă, în care jura că turcul este de trei ani în solda lui şi că merită, prin serviciile aduse, prin simţul civic şi prin anticomunismul

visceral de care dă dovadă, să devină cetăţean american.

Cu asta…

Cooper se apropie de Malko.

— Încă o dată, vă felicit. Nu cred că amicii noştri vor mai încerca vreodată…

— Vor încerca ei, altceva.

— Poate, dar de data asta au încasat-o serios.

Malko încetă să se joace cu dolarul de argint pe care-l învârtea între degete şi-şi înfipse privirea în ochii amiralului.

— Dacă tot sunteţi aşa de mulţumit de mine, mă acoperiţi dacă fac ceva rău?

Acesta râse.

— Ceva rău? Vreţi s-o răpiţi pe dansatoarea din buric?

— Nu, e ceva mult mai serios.

Amiralul deveni grav.

— Vorbiţi serios?

— Da.

Din fericire, conversaţia lor se pierdea în murmurul general.

— Nu este nimic, sper, … dezonorant?

— Nimic. Dar s-ar putea să vă jeneze.

— N-are nimic. Vă acopăr. Pentru mine, sunteţi omul care l-a răzbunat pe *Memphis*.

— Vă mulţumesc, domnule amiral!

Malko se înclină uşor. Apoi se îndreptă spre colonelul Liandhi, care era în conversaţie cu consulul.

— Domnule colonel, aş vrea să vă vorbesc.

Ridicase în mod intenţionat vocea. Celelalte conversaţii se opriră. Flatat, ofiţerul turc se ridică, netezindu-şi tunica. Malko îl privi cu un aer ciudat.

— Domnule colonel, am un comision pentru dumneavoastră. Din partea cuiva care nu mai poate să-l îndeplinească personal.

Oarecum surprins, Liandhi răspunse:

— Vă rog, continuaţi!

Nimeni nu văzu mâna lui Malko pornind. Dar palma răsună strident pe obrazul turcului. A doua palmă imprimă aceleaşi urme şi pe obrazul stâng.

Pentru obiectivitate, trebuie spus că colonelul avea

reflexe bune: ecoul celei de-a doua palme nici nu se topise, că avea deja pistolul în mână. Dacă arma ar fi fost armată, Malko era un om mort.

Dar gestul colonelului nu mai avu finalitate. Rămase încremenit, cu mâna pe revolver, ţintuit de revolverele lui Jones şi Brabeck, care aveau deja piedica trasă. Le trebuiseră două secunde să traverseze încăperea. Adevărate rachete.

— Îl radem? propuse, amabil, Jones.

Se produse rumoare în rândul ofiţerilor turci. Brabeck descrise un arc de cerc cu ţeava pistolului şi anunţă liniştit:

— Primul care încearcă să se scarpine este un om mort!

Spuse în mod serios, sunt cuvinte care calmează spiritele. Dar consulul era în pragul apoplexiei. Se repezi spre Malko.

— Eşti nebun! Acest ofiţer este unul din cei mai proeminenţi din armata turcă.

— Se poate, dar este un nemernic!

Diplomatul tresări la auzul invectivei.

— Cine-ţi permite să afirmi aşa ceva? Este un aliat şi un prieten!

— Vă mai amintiţi de Beyazit?

— Locotenentul trădător? Da. Ei şi?

— Avea un frate. Prizonier şi condamnat la moarte de către guvernul actual. Beyazit a acceptat să ne ajute cu o singură condiţie: că-i va fi eliberat fratele. Colonelul Liandhi, aici de faţă, s-a angajat că va rezolva problema. Iar eu i-am dat lui Beyazit cuvântul de onoare.

— Ei, bine, sunt sigur că colonelul a făcut tot ce era necesar.

— Într-un fel, a făcut. Fratele lui Beyazit a fost executat în dimineaţa asta!

Diplomatul păli. Colonelul, care nu scoase un cuvânt, vorbi cu o voce gâtuită:

— Nu puteam face altfel... Securitatea ţării cerea asta. Doresc imediat scuze de la acest domn, sau mă voi plânge guvernului meu!

În acel moment se apropie şi amiralul Cooper.

— Cară-te! şuieră el. Aprob pe deplin gestul Alteţei Sale

Serenisime. Eşti un om fără onoare. Îţi dau voie să repeţi vorbele mele oriunde şi oricui. Adaug că nu voi mai admite niciodată să mă aflu într-un loc unde eşti şi tu!

Subjugat, turcul îşi vârî pistolul în teacă şi, fără să salute, se îndreptă spre uşă, lăsându-l pe consul cu gura căscată.

Nu-şi revenise încă din uimire, când şi ceilalţi musafiri îl părăsiră.

Colonelul Liandhi era un fel de Beria local şi mulţi oameni fuseseră împuşcaţi pentru mult mai puţin decât făcuse Malko...

Avionul DC 9 se înclină graţios pe una din aripi, iar Malko zări moscheea Sultan Ahmet strălucind în apusul de soare. Lângă el, Krisantem îşi răsuci gâtul să mai vadă Istanbulul o ultimă dată.

— Bun, la treabă, făcu Malko.

Desfăşură un plan pe genunchi. Era viitorul salon de recepţii al castelului Alteţei Sale Serenisime, prinţul Malko Linge.

— Dragul meu, se adresă el lui Krisantem, dacă mai reuşesc încă câteva afaceri, vei fi superintendentul celui mai frumos castel din Austria. Până atunci trebuie să te apuci şi tu de treabă. Iată lista lucrărilor ce trebuiesc efectuate în următoarele trei luni.

Krisantem se forţă să surâdă: avea oroare de muncile manuale, dar trebuie să-ţi câştigi cumva existenţa.

Văzând-o pe stewardesă, Malko avu o strângere de inimă. Semăna cu Leila. Cu Leila, pe care uitase s-o anunţe că pleacă...

Sfârşit.